

SWAZEK 11

(pracovní text pro osobní použití přeložila a upravila Eva Horsáková, Anna Kružíková)

Večerní rozloučení s Ježíšem v Nejsvětější svátosti.

Ach, můj Ježíši, nebeský Vězni, slunce nyní zapadá, tma vniká na zem a ty zůstáváš sám ve Stánku lásky. Zdá se mi, že Tě tam vidím v ovzduší smutku z noční samoty, protože nemáš kolem sebe korunu svých synů a něžných manželék, které by Ti mohly alespoň dělat společnost v tomto dobrovolném vězení.

Ach, můj božský vězni, i já cítím, jak mi puká srdce, že Tě musím opustit a jsem nucena říci sbohem; ale co říkám, ó, Ježíši - už nikdy sbohem. Nemám odvahu Tě opustit sama. Říkám sbohem rty, ale ne srdcem; raději nechám své srdce u Tebe ve svatostánku. Budu počítat úderý Tvého srdce a budu odpovídat tlukotem svého srdce lásky; budu počítat Tvé udýchané šeptání a abych Tě potěšila, nechám Tě odpočívát ve svém náručí. Budu Tvým bdělým strážcem; budu na stráži, abych dohlédla, kdyby Tě něco trápilo nebo zarmoutilo, abych Tě nejen nikdy nenechala samotného, ale abych se také podílela na všech Tvých bolestech.

Ó Srdce mého srdce! Ó Lásko mé lásky! Opusť toto ovzduší smutku, potěš se. Láme mi srdce, když Tě vidím ztrápeného. Zatímco se s Tebou loučím svými rty, zanechávám Ti své dechy, své city, své myšlenky, své touhy a svá hnutí, která budou tvořit řetěz nepřetržitých skutků lásky, spojených s Tvými, obklopujících Tě jako koruna a milujících Tě za všechny. Nejsi šťastný, ó Ježíši? Zdá se, že říkáš *ano, že ano?*

Sbohem, ó milující vězni - ale ještě jsem neskončila. Než odejdu, chci před Tebou zanechat také své tělo; mám v úmyslu udělat ze svého masa a kostí mnoho malých kousků, aby tvořily tolik lampiček pro tolik stánků, kolik jich na světě existuje; a ze své krve mnoho malých plamínek, které budou tyto lampičky zapalovat. Mám v úmyslu vložit do každého svatostánku svou lampu, spojit ji s lampou svatostánku, která Ti v noci dává světlo, budu říkat: "Miluji Tě, klaním se Ti, žehnám Ti, obětuji Ti zadostiučinění a děkuji Ti za sebe i za všechny."

Sbohem, ó Ježíši - ale poslechni si ještě jednu věc: uzavřeme smlouvu, která bude spočívat v tom, že se budeme více milovat. Ty mi dáš víc lásky, uzavřeš mě do své lásky, učiníš můj život z lásky a pohřbíš mě ve své lásce. Utužme více naše pouto lásky. Budu šťastná jen tehdy, když mi dáš svou lásku, abych Tě mohla skutečně milovat.

Sbohem, Ježíši, požehnej mi - požehnej všem. Přitiskni mě ke svému Srdci, uvězni mě ve své Lásce, když líbám tvé Srdce. Sbohem, sbohem....

Dobré ráno, Ježíši.

Ó můj Ježíši, sladký Vězni lásky, jsem opět před Tebou. Opustila jsem Tě s *rozloučením* a nyní se vracím s přáním *dobrého rána*. Dychtivě jsem hořela, abych Tě v tomto vězení lásky opět spatřila, abych Ti předala své toužebné pozdravy, své láskyplné údery srdce, své vroucí touhy a celou sebe, abych se v Tobě celá přelila a zanechala se Ti ve věčné vzpomínce a zástavě své lásky k Tobě.

Ach, má vždycky rozkošná svátostná lásko, víš? Přišla jsem Ti sice dát všechno ze sebe, ale přišla jsem také, od Tebe všechno přijmout. Nemohu žít bez života, proto chci ten tvůj. Vše se dává tomu, kdo vše dává, není-liž pravda, ó Ježíši? Proto dnes budu milovat tlukotem Tvého srdce vášnivého milence, budu dýchat Tvým dechem při hledání duší, budu toužit po Tvé Slávě a dobru duší s Tvými nezměrnými touhami. Všechny údery srdce tvorů budou proudit v tvém božském tlukotu srdce; všechny je uchopíme a zachráníme. Nikoho nenecháme uniknout za cenu jakýchkoli obětí i kdybych měla nést všechnu bolest. Kdybys mě měl odstrčit, vrhnu se víc do Tvého nitra, budu křičet hlasitěji, abych spolu s Tebou prosila o záchranu Tvých dětí a mých bratří.

Ó můj Ježíši, můj Živote a mé Všecko, kolik věcí mi říká tvé dobrovolné uvěznění! Ale pečeť, kterou Tě vidím celého zapečetěného, je pečetí duší, zatímco řetězy, které Tě zcela - velmi silně - poutají, jsou láska. Zdá se, že slova *duše* a *láska* Tě rozesmívají, oslabují a nutí Tě ve všem se vzdát; a já, dobře uvažujíc o těchto

excesech Tvé lásky, budu vždy před Tebou a spolu s Tebou se svými obvyklými refrény: duše a láska.

Proto dnes chci, abys byl se mnou vždycky v modlitbě, v práci, v radostech i nesnázích, v jídle, v krocích, ve spánku - ve všem. Jsem si jistá, že když nemohu ničeho dosáhnout sama, s Tebou dosáhnou všeho; a všechno, co budeme dělat, poslouží ke zmírnění každé Tvé bolesti, k oslazení každé hořkosti, k odčinění každé urážky, k náhradě všeho a k prosbě o každé obrácení, jakkoli těžké a zoufalé. Půjdem vyprosit trochu lásky z každého srdce, abychom Tě učinili spokojenějším a šťastnějším - není to tak dobře, ó Ježíši?

Ach, drahý Vězni lásky, spoutej mě svými řetězy, zapečeť mě svou láskou. Prosím, ukaž mi svou krásnou tvář. Ó Ježíši, jak jsi krásný! Tvé světlé vlasy oplétají a posvěcují všechny mé myšlenky; Tvé klidné čelo mi i uprostřed mnoha urážek dává pokoj a uvádí mě do dokonalého klidu, a to i mezi největšími bouřemi, mými strádáními o Tebe a Tvými výstřelky, které mě stojí život. Ach, Ty to víš, ale já jdu dál; mé srdce Ti to řekne, neboť to umí říci lépe než já. Ach, Lásko, Tvé azurové oči, jiskřící božským světlem, mě vynášejí do nebe a dávají mi zapomenout na zemi, ale bohužel s největší bolestí mé vyhnanství ještě trvá. Pospěš si, pospěš si, ó Ježíši. Ano, jsi krásný, ó Ježíši, zdá se mi, že Tě vidím v tomto Stánku lásky. Krása a vznešenost Tvé tváře mě okouzlují a nutí mě vidět nebe; Tvá milostivá ústa mi každou chvíli lehce vkládají své vroucí polibky. Tvůj něžný hlas mě volá a zve k lásce každým okamžikem; Tvá kolena mě podpírají; Tvé paže mě svírají nerozlučným poutem a já vtisknu své horoucí polibky, tisíce a tisíce, na Tvou rozkošnou tvář.

Ježíši, Ježíši, ať je naše vůle jednotná, naše láska jednotná, naše štěstí jednotné. Nikdy mě nenechávej samotnou, protože já jsem nic a nic nemůže být bez všeho. Slíbíš mi to, ó, Ježíši? Zdá se, že říkáš *Ano*. A teď mi požehnej, požehnej všem a spolu s anděly, svatými, sladkou maminkou a všemi tvory Ti řeknu: "Dobré ráno, ó Ježíši, dobré ráno."

Poté, co jsem napsala tyto modlitby, napsané zde pod Ježíšovým vlivem, když se blížila noc, Ježíš mi ukázal, že toto "sbohem" a "dobré ráno" uchovává ve svém

Srdci a řekl mi: "Má dcero, opravdu vyšly z mého Srdce. Kdokoli je bude odříkávat s úmyslem být se Mnou, jak je to vyjádřeno v těchto modlitbách, toho budu držet u sebe a ve Mně, aby dělal všechno, co já dělám. Nejenže jej budu zahřívát svou Láskou, ale pokaždé svou Lásku k této duši ještě zvětším a připustím ji ke spojení s Božským životem a se svými vlastními touhami po spáse všech duší."

Chci mít Ježíše ve své mysli, Ježíše ve svých rtech, Ježíše ve svém srdci; chci se dívat jen na Ježíše, cítit jen Ježíše, tisknout se jen k Ježíši. Chci dělat všechno společně s Ježíšem; hrát si s Ježíšem, plakat s Ježíšem, psát s Ježíšem; bez Ježíše nechci ani dýchat. Zůstanu tu jako malé neposedné dítě a nebudu dělat nic, aby Ježíš mohl přijít a dělat všechno se mnou, spokojený s tím, že jsem jeho hračka, odevzdaná jeho lásce, jeho trestům, jeho starostem a jeho láskyplným žertům, za předpokladu, že všechno dělám s Ježíšem.

Vidíš, můj Ježíši? To je má vůle a Ty se mnou nehneš, slyšel jsi? Tak teď pojď a piš se mnou.

+++

14. února 1912

Ježíš se na všechno dívá ve Vůli a právě tam - v jeho Vůli - si stvoření uchovává vlastnictví svých věcí. V Boží Vůli se všechny věci stávají rovnými.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy obdivuhodný Ježíš, zatímco jsem Mu říkala: "Řekni mi, ó Ježíši, jak se to stane, že poté, co jsi duši určil k utrpení a ona miluje utrpení, protože ví, jaké dobro je v něm obsaženo a trpí téměř s vášní, protože věří, že jejím údělem je trpět - v tom okamžiku jí tento poklad odejmeš? A Ježíš: "Má dcero, má láska je veliká, má vláda je nepřekonatelná, mé učení vznešené, mé pokyny božské, tvůrčí a nenapodobitelné. Proto, aby všechny věci - velké i malé, přirozené i duchovní, bolestné i příjemné - získaly jednu jedinou barvu a měly jednu jedinou hodnotu, jakmile se duše vycvičí v utrpení a dospěje k tomu, že ho bude milovat, nechávám toto utrpení přejít do její vůle jako její vlastní vlastnictví. A tak pokaždé, když jí pošlu bolest, bude vždy disponována k tomu, aby ji trpěla a milovala,

protože si ve své vůli uchovává vlastnictví a dispozice. Dívám se na věci ve Vůli a je to, jako by duše stále trpěla, i když netrpí.

Dále, aby potěšení mělo stejnou hodnotu jako utrpení a aby modlitba, práce, jídlo, spánek - zkrátka všechno, ať už je to cokoli - mělo jedinou hodnotu, protože všechno může být, pokud jsou věci z mé Vůle, dovolím duši, aby všechny věci vykonávala v mé Vůli se svatou lhostejností. Duši se tedy může zdát, že stejně jako jí něco dávám, tak jí to i беру, ale není to pravda. Spíše se stává, že na začátku, když duše ještě není dobře vycvičená, je citlivá v utrpení, modlitbě nebo lásce. Když však s praxí tyto věci přejdou do její vůle jako její vlastní vlastnictví, citlivost ustane; a protože občas potřebuje použít tyto božské vlastnosti, které jsem jí dal získat, začne je uplatňovat, jakmile se naskytne příležitost, pevným krokem a neochvějným srdcem. Například: vyskytuje se utrpení? Najde v sobě sílu a život utrpení. Musí se modlit? Najde v sobě život modlitby; a tak dále se vším ostatním."

Podle toho, co říká Ježíš, se mi to jeví takto. Předpokládejme, že jsem dostala dar. Dokud se nerozhodnu, kde ten dar uschovám, dívám se na něj, vážím si ho a cítím určitou citlivost v lásce k tomuto daru; pokud ho však uschovám pod zámkem a už se na něj nedívám, tato citlivost přestává. Díky tomu nemohu říci, že dar už není můj, spíše je určitě více můj, protože ho držím pod zámkem, zatímco předtím byl v nebezpečí a někdo mi ho mohl ukrást.

Ježíš pokračuje: "V mé vůli se všechny věci drží za ruce, všechny vypadají stejně a všechny jsou v souladu. Proto utrpení plodí potěšení a říká: "Já jsem svůj díl v Boží Vůli vykonalo, teď ty vykonej svůj a jen když to bude chtít Ježíš, postavím se znovu do pole. Vroucnost říká chladnosti: "Budeš vroucnější než já, spokojíš-li se s tím, že zůstaneš ve vůli mé Věčné Lásky." Modlitba k práci, spánek k bdění, nemoc ke zdraví... všechno; všechny věci mezi sebou, zdá se, že každá z nich přenechává své místo té druhé, aby byla v poli - ale každá z nich má své odlišné místo. Pak není nutné, aby se ta, která žije v mé Vůli, pohybovala, aby se umístila do úkonu, který chci; ona už je ve mně jako elektrický drát a dělá, co chci."

Pokračuji ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš se nechal vidět Ukřižovaný, s duší v jeho blízkosti, která se Ježíši obětovala jako oběť. A Ježíš mi řekl: "Má dcero, přijímám tě jako oběť bolesti. Vše, co budeš moci vytrpět, vytrpíš, jako bys byla se Mnou na Kříži a svým utrpením Mě osvobodíš. Mnohokrát ti to uniká: propustit Mě svým utrpením. Ale věz, že Já jsem byl pokojnou Obětí a Hostitelem; ty také - nechci, abys byla utlačenou obětí, ale pokojnou a radostnou. Budeš jako poddajné jehňátko a tvé bečení - tedy tvé modlitby, utrpení a skutky – budou sloužit k utišení mých rozhořčených ran."

18. února 1912

Jak může Ježíš žít v duši a duše v Ježíši a z jeho života.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, všechno, co pro Mne uděláš, dokonce i dech, vstupuje do Mne jako zástava tvé lásky ke Mně; a já ti za to dávám své zástavy lásky. Proto může duše říci: "Žiji ze zástav, které mi dává můj Milovaný." A tak se stalo. Pak dodal: "Má milovaná dcero, lze říci, že když žiješ v mém Životě, tvůj život je ukončen - už nežiješ. Proto, protože už nežiješ ty, ale Já sám v tobě, cokoli ti udělají, ať už příjemného nebo nepříjemného, přijmu, jako by to bylo učiněno přímo Mně. Takto to můžeš pochopit: Nebudeš cítit nic, potěšení ani nelibost, ať už ti udělají cokoli; a kdo jiný by to mohl cítit, když ne Já, který v tobě žiji a velmi, velmi tě miluji?"

24. února 1912

Duše, která žije v Boží vůli, ztrácí svou povahu a získává povahu Ježíše.

Poté, co jsem kolem Ježíše viděla několik duší, zejména jednu citlivější, mi Ježíš řekl: "Má dcero, když duše s citlivou povahou začnou konat dobro, udělají větší pokrok než ostatní, protože jejich citlivost je vede k velkým a náročným podnikům." Modlila jsem se, aby té duši vzal ty zbytky lidské citlivosti a aby ji více přitiskl k sobě a řekl jí, že ji miluje, protože si ji zcela podmaní, jakmile uslyší, že ji miluje... "Uvidíš, že se Ti to podaří. Nepodmanil sis mě snad tímto způsobem, když jsi mi řekl, že mě velmi, velmi

miluješ?" A Ježíš: "Ano, ano, udělám to, ale chci, aby spolupracovala - aby co nejvíc utíkala před lidmi, kteří vzbuzují její citlivost".

A tak jsem dodala: "Lásko, řekni mi, jaká je tvá povaha? A Ježíš: "Ten, který žije v mé Vůli, ztrácí svou povahu a získává mou. A tak duše, která žije v mé Vůli, v sobě nachází příjemný, přitažlivý, pronikavý, důstojný temperament a vůbec prostý - dětskou prostotu; celkově se mi ve všem podobá. Ba co víc, udržuje si svou povahu ve své moci, jak chce a jak je třeba. Protože žije v Mé Vůli, podílí se na Mé Moci, takže si udržuje k dispozici všechny věci i sebe samu. Podle okolností a lidí, s nimiž jedná, si bere můj temperament a uplatňuje ho."

"Řekni mi, dáš mi první místo ve své závěti? " Ježíš se usmál: "Ano, ano, slibuji ti to. Nikdy tě ze své závěti nevypustím a ty si budeš brát a dělat, co budeš chtít."

"Ježíši, chci být chudá, malá. Nechci nic ani z tvých věcí, bude lepší, když si je necháš Ty. Chci jen Tebe a Ty mi dáš věci, jak budu potřebovat; není-liž pravda, ó Ježíši? "

A Ježíš: "*Bravo, bravo*, dcero moje! Konečně jsem našel někoho, kdo nic nechce. Každý ode Mne něco chce, ale ne všechno, to jsem jen Já sám; zatímco ty tím, že nechceš nic, chceš všechno, a v tom je jemnost a bystrost pravé lásky." Usmála jsem se a On zmizel.

26. února 1912

Stvoření je komplexem lásky a pohybuje se pouze pro lásku. Ježíš, žebrák lásky.

Když jsem se vracela, můj vždy rozkošný Ježíš mi řekl: "Já jsem Láska a stvořil jsem všechna stvoření láskou. Nervy, kosti a maso jsou látky z lásky a poté, co jsem je utkal láskou, nechal jsem proudit krev ve všech jejich drobných částech, aby je přikryla rouchem, aby jim dala život lásky. Proto stvoření není nic jiného než komplex lásky a nepohybuje se jinak než z lásky. Nanejvýš mohou existovat odrůdy lásky, ale vždy se pohybuje z lásky. Může existovat láska Boží, láska k sobě, láska k tvoru, láska zlá, ale vždy jen láska; ani ona nemůže jinak, neboť její život je láska; je stvořena

Věčnou láskou, a proto je k lásce vedena neodolatelnou silou. A tak koneckonců i ve zlu - v hříchu, musí pro stvoření existovat láska, která ji ke konání tohoto zla postrčila.

Ach, má dcero! Cožpak mě nebolí, když vidím, že majetek mé Lásky, který jsem vydal, je ve stvořeních znesvěcen a znečištěn jiným použitím? Abych střežil tuto Lásku, která ze Mne vyšla a kterou jsem daroval stvoření, zůstávám kolem ní jako chudý žebrák a jak se stvoření pohybuje, hmatá, dýchá, pracuje, mluví a chodí, jdu od ní všechno vyžebrať; a prosím ji, žadoním u ní, naléhám na ni, aby mi všechno dala a říkám: "Dcero, nežádám od tebe nic jiného než to, co jsem ti dal. Je to pro tvé vlastní dobro; neukrajuj mi, co je moje. Dech je Můj, dýchej jen pro Mne; tlukot srdce a pohyb jsou Mé, tluč a pohybuj se jen pro Mne." A tak dále pro všechno ostatní.

Ale s největší bolestí jsem nucen vidět, jak srdce tluče jedním směrem, dech druhým a já, ubohý žebrák, zůstávám s prázdným žaludkem, zatímco láska k sobě, k tvorům, ba i k vášním zůstává nacpaná. Může být větší křivda než tato?

Má dcero, chci si s tebou vylít svou Lásku a svou bolest; jen ten, kdo Mě miluje, se Mnou může mít soucit."

28. února 1912

Znamení, že člověk miluje pouze Ježíše. Jak je s ním sjednocen ten, kdo ho miluje.

Dnes ráno, když přišel můj rozkošný Ježíš, jsem Mu řekla: "Ó, mé Srdce, můj Živote a mé všechno, jak se pozná, jestli člověk miluje jen Tebe nebo i ostatní?"

"Má dcero, je-li duše zcela naplněna Mnou až po okraj, až k přetékání - to znamená, že nemyslí, nehledá, nemluví a nemiluje nic jiného než Mne - zdá se, že pro ni nic jiného neexistuje; ostatní ji spíše nudí a obtěžuje. Nanejvýš dává jen zbytky tomu, co není Bůh - jako by to byla poslední myšlenka, slovo nebo čin pro nezbytnou věc přirozeného života. Není to nic jiného než dávat zbytky své přirozenosti, jak to dělají svatí. Dělal jsem to i já, u sebe i u apoštolů, dával jsem pokyny, kde přenocovat, co jíst...Dát to své přirozenosti neškodí ani lásce, ani pravé svatosti a je to znamení, že stvoření miluje jenom Mne.

Jestliže však duše střídá různé věci - tu myslí na Mne, tu na něco jiného, tu mluví o Mně, pak dlouho o něčem jiném a tak dále - je to znamení, že nemiluje jen Mne a Já z toho nemám radost. Pokud tedy plýtvá s každým a ve svých vlastních myšlenkách a nechává si pro Mne jen poslední myšlenku, slovo nebo čin, je to znamení, že Mne nemiluje; a i když Mi něco dává, není to nic jiného než ubohý zbytek. Přesto to dělá většina tvorů.

Ach, má dcero, ti, kdo Mě milují, jsou se Mnou spojeni jako větve s kmenem stromu. Může někdy dojít k oddělení, zapomenutí nebo rozdílné výživě mezi větvemi a kmenem? Jejich život je jeden, jeden účel, totéž plody; nebo ještě lépe, kmen je životem větví a větve jsou slávou kmene - všechny jsou jedno. To jsou pro Mne duše, které Mne milují."

3. března 1912

Ten, kdo žije v Boží Vůli, získává Ježíšovu povahu a s ním i všechny jeho božské vlastnosti, které budou v nebi jako mnoho melodií. Tyto duše jsou smyslem všech věcí, které Ježíš vykonal.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, duše, která plní mou vůli, ztrácí svoji povahu a získává mou. Stejně jako je v mé povaze mnoho melodií, které tvoří ráj požehnaných – takových, že můj sladký charakter je jako hudba, hudba dobroty, hudba svatosti, hudba krásy, síly, moudrosti, nesmírnosti a tak je to se vším zbytkem mého bytí - duše v sobě přijímá celou rozmanitost těchto melodií a podílí se na všech vlastnostech mého temperamentu. Jak tak jde a dělá i ty nejmenší úkony, vytváří pro mě melodii a když ji slyším, okamžitě poznávám, že je to hudba převzatá duší z mé Vůle - z mého charakteru; a tak si ji běžím poslechnout a líbí se mi tak, že se bavím a raduji se ze všech příkoří, která mi ostatní tvorové činí.

Má dcero, co se stane, až tyto melodie přejdou do nebe? Postavím duši před sebe; budu hrát svou hudbu a ona bude hrát svou - budeme se navzájem prolínat; zvuk jednoho bude ozvěnou zvuku druhého; harmonie se budou míchat. Všem

Blaženým bude jasně známo, že tato duše není ničím jiným než plodem Mé Vůle - předzvěstí Mé Vůle; a celá nebesa se budou těšit z jednoho dalšího ráje.

Toto jsou duše, kterým neustále opakuji: "Celá nebesa jsem stvořil jakoby jen pro Tebe samotnou", do nich vkládám nebe své vůle, činím z nich pravé obrazy sebe sama a v těchto Nebesích se stále toulám, kochám se jimi a hraji si s nimi. Těmto Nebesům opakuji: "Kdybych měl opustit sám sebe ve Svátosti, jen pro vás bych to byl učinil", protože jsou mými pravými Hostiemi. Tak jako bych nemohl žít bez Vůle, stejně tak bych nemohl žít bez těchto Nebes mé Vůle; které jsou nejen mými pravými Hostiemi, ale i cílem mé Kalvárie a mého vlastního Života.

Tato Nebesa mé Vůle jsou mi dražší a privilegovanější než samotné Svatostánky a proměněné Hostie, protože v Hostii můj svátostný Život končí, jakmile je chléb stravován, zatímco v těchto Nebesích mé Vůle Život mé Vůle nikdy nekončí. Slouží jako mé Hostie na zemi a budou mými věčnými Hostiemi v nebi.

K těmto nebesům své vůle dodávám: "Kdybych nebyl vtělen do lůna své Matky, jen pro tyto duše bych se vtělil a pro ně bych vytrpěl své utrpení, protože v nich nacházím pravé ovoce svého vtělení a utrpení."

8. března 1912

Jak byl Ježíš během svého skrytého života obětí. Stát se obětí se rovná druhému křtu a to s účinky vyššími než samotný křest. Co odstraňuje stav obětí.

Dnes ráno se otec G. obětoval našemu Pánu jako oběť a já jsem se modlila, obětovala jsem ho, aby ho přijal. Pak mi můj vždy rozkošný Ježíš řekl : "Má dcero, přijímám ho celým srdcem. Řekni mu, že jeho život už nebude patřit jemu, ale Mně, a že jsem si ho vybral jako oběť svého skrytého Života. Můj skrytý Život byl obětí pro celý vnitřní život člověka; tak se napravil pro špatné myšlenky, touhy, sklony a náklonnosti.

Vše, co člověk dělá zevně, není nic jiného než výraz jeho nitra. Pokud se tolik zla projevuje navenek, jaké bude jeho nitro? Proto Mne přetvoření lidského nitra stálo velmi mnoho; stačí říci, že mi to trvalo celých třicet let. Moje myšlenka, tlukot srdce,

dech a touha se stále chtěly přiblížit k myšlence, tlukotu srdce, dechu a touze člověka, abych je napravil, uspokojil a posvětil.

Proto si ho vybírám jako oběť pro tento účel svého skrytého Života a chci, aby celé jeho nitro bylo se Mnou spojeno a obětováno Mně, aby Mne uspokojilo za zlé nitro ostatních tvorů. Vybírám si ho k tomu záměrně, protože jako kněz zná lépe než ostatní nitro duší, hnilobu a sliz, který v nich je. Z toho může lépe poznat, kolik Mne stál stav oběti, stav, na kterém chci, aby se podílel - a nejen on, ale i ostatní, ke kterým se přiblíží.

Má dcero, řekni mu o velké milosti, kterou mu dávám tím, že ho přijímám jako oběť, protože stát se obětí se rovná přijetí druhého křtu, a to s účinky ještě většími než křest. Ve skutečnosti jde o to, aby znovu povstal v Mému vlastním Životě, a protože oběť musí žít ve Mně a ze Mne, potřebuji ji omýt od každé skvrny, dát jí nový křest a posílit ji v Milosti, aby mohla být připuštěna k životu se Mnou. Proto budu od nynějška považovat vše, co udělá, spíše za mé než za jeho vlastní. Ať už se tedy bude modlit, mluvit nebo pracovat, bude říkat, že to jsou moje věci."

Potom se zdálo, že se Ježíš rozhlíží kolem sebe a já: "Na co se díváš, Ježíši? Nejsme tu sami? A on řekl: "Ne, jsou tu lidé. Přitahuji je kolem sebe, aby se ke mně pevně přitiskli." A tak jsem je přitáhl k sobě. A já: "Miluješ je?" A On: "Ano, ale chtěl bych, aby byli bystřejší, důvěřivější, odvážnější a důvěrnější ke Mně, aniž by mysleli na sebe. Musí vědět, že oběti už nejsou vlastníky sebe sama, jinak by zrušily stav oběti."

Pak jsem se trochu rozkašlala a řekla: "Ježíši, dej, ať umřu na souchotiny. Pospěš si, pospěš si, nech mě jít! Vezmi mě s sebou! A Ježíš: "Nechtěj, abych tě viděl nespokojenou, jinak trpím... Ano, zemřeš na souchotiny. Ale za určitou dobu; a pokud nezemřeš na fyzickou slabost, zemřeš na souchotiny lásky. Prosím, nevzdaluj se z Mé Vůle, neboť Má Vůle bude tvým rájem; nebo ještě lépe, rájem Mé Vůle. Neboť kolik dní budeš na zemi, tolik Rájů ti dám v Nebi."

13. března 1912

Oběť křtu ohněm má účinky lepší než křest vodou.

Ježíš pokračuje ve vyprávění o stavu oběti a říká mi: "Má dcero, křest při narození je vodou, má ctnost očišťovat, ale ne zbavovat sklonů a vášní. Naproti tomu křest oběti je křest ohněm, proto má nejen ctnost očišťovat, ale také pohlcovat jakékoli vášně a zlé sklony. Já sám křtím duši, kousek po kousku: moje myšlenka křtí myšlenku duše oběti, tlukot mého srdce křtí tlukot jejího srdce, moje touha její touhu a tak dále. Tento křest se odehrává mezi Mnou a duší podle toho, zda se Mi odevzdává, aniž by si kdy vzala zpět to, co Mi dala.

Proto, má dcero, necítíš zlé sklony a podobně. Pochází to z tvého stavu oběti a říkám ti to pro tvou útěchu. Řekni tedy otci G., aby byl dobře pozorný, neboť to je poslání misí - apoštolát apoštolátů. Chci, aby byl stále se mnou, a všechny záměry ve mně."

15. března 1912

Boží Vůle je Svatost svatostí a duše, která ji koná na zemi jako v nebi, je duší královnou, která oživuje všechno dobro konané na zemi i v nebi. Tyto duše jsou pravými zasvěcenými hostiemi Boží Vůle.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, pocítila jsem velkou touhu plnit Nejsvětější vůli blahoslaveného Ježíše; a On přišel a řekl mi: "Má dcero, má Vůle je Svatost Svatostí. Duše, která plní mou Vůli podle dokonalosti, již tě učím - to znamená na zemi tak, jak je v nebi - jakkoli je malá, nevědomá a přehlížená, nechává za sebou i ostatní Svaté, navzdory jejich zázrakům, nejkřiklavějším obrácením a divům. Opravdu, ve srovnání s tím jsou duše, které plní mou Vůli tak, jak je to v mém třetím "FIAT", královnami, a to je, jako by jim všichni ostatní byli k službám.

Zdá se, že duše, které žijí v Mé Vůli, nedělají nic, zatímco ve skutečnosti dělají všechno, protože jsou v Mé Vůli, jednají tyto duše Božsky, skrytým a udivujícím způsobem. Jsou světlem, které osvěcuje, větrem, který očišťuje, ohněm, který spaluje, zázraky, které způsobují zázraky. Ti, kdo dělají zázraky, jsou jakoby pouhými kanály, ale v těchto duších sídlí moc. Proto jsou nohama misionářů, jazykem kazatelů, silou slabých, trpělivostí nemocných, příkazy (představených), poslušností poddaných,

snášenlivostí pomlouvaných, pevností v nebezpečí, hrdinstvím u hrdinů, odvahou u mučedníků, svatostí u svatých a tak dále se všemi ostatními. Jsouce v mé Vůli, shodují se se vším dobrým, co může být na nebi i na zemi.

Proto mohu s jistotou říci, že jsou mými skutečnými Hostiemi - ale živými Hostiemi, ne mrtvými. Ve skutečnosti způsoby, které tvoří Hostie, nejsou plné života, ani neovlivňují můj Život; ale duše, která žije v mé Božské Vůli, je plná života a tím, že plní mou Vůli, ovlivňuje a souhlasí se vším, co činím. Proto jsou mi tyto posvěcené Hostie mé Vůle dražší než samotné svátostné Hostie a pokud mám důvod existovat ve svátostných Hostiích, je to proto, abych tvořil svátostné Hostie mé Vůle.

Má dcero, mám takovou radost ze své Vůle, že když o ní slyším mluvit, cítím se nadmíru šťastný a svolávám celé nebe k hostině. Představ si, co se stane s těmi dušemi, které To budou chtít vykonat: nacházím v nich všechny radosti a tak jim dávám všechny radosti. Jejich život je životem blahoslavených. Starají se, touží a touží jen po dvou věcech: po Mé Vůli a Lásce. Potřebují dělat jen velmi málo jiného, zatímco ve skutečnosti dělají všechno. Samotné ctnosti zůstávají pohlceny mou Vůlí a Láskou. Proto s nimi nemají nic společného, neboť má Vůle obsahuje, vlastní a pohlcuje vše; ale božským způsobem - nesmírným a nekonečným. Takový je život požehnaných."

20. března 1912

Vše spočívá v odevzdání se Ježíši a v plnění Jeho Vůle ve všem.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš se ukázal jako celý zarmoucený a řekl mi: "Má dcero, oni nechtějí pochopit, že vše spočívá v tom, že se Mi zcela odevzdají a ve všem plní Mou Vůli." Jakmile toho dosáhnu... Sám na duše stále naléhám a říkám jim - každé z nich: "Má dcero, vezmi si tento požitek, tuto útěchu, tuto úlevu, toto osvěžení." S tímto rozdílem: kdyby si tyto dovolené požitky dopřávaly předtím, než se Mi ve všem odevzdávaly a konaly Mou Vůli vždy a ve všem, byly by to lidské věci, ale poté jsou to Božské činy. Od té doby, co jsou mými věcmi, již necítím žárlivost a říkám si: "Jestliže si dopřává dovolené potěšení, dopřává si je proto, že si je přeje; jestliže jedná s lidmi o nějaké záležitosti, jestliže si oprávněně hovoří, je

to proto, že si to přeji. Kdybych to nechtěl, byla by připravena přestat; tak jí dávám vše k dispozici, protože vše, co dělá, je důsledkem mé Vůle, nikoliv již její vlastní vůle.

Řekni mi, má dcero, co ti chybí od chvíle, kdy ses Mi zcela odevzdala? Dal jsem ti své chutě, svá potěšení a sebe samého pro tvou spokojenost. To v nadpřirozeném řádu; ale ani v řádu víry jsem ti nedovolil nic postrádat: zpovědníky, svaté přijímání a ostatní. Ba co víc, protože jsi chtěla jenom Mne, sama jsi nechtěla zpovědníky tak často; ale já jsem tě neposlouchal. Chtěl jsem všechno v hojnosti pro tu, která se chtěla o všechno připravit kvůli Mně.

Dcero, jakou bolest cítím ve svém srdci, když vidím, že duše to nechtějí pochopit, dokonce ani ty, o nichž se říká, že jsou nejlepší!"

4. dubna 1912

Božská Vůle je středem, k němuž musí být připojeny všechny ostatní věci.

Dnes ráno za mnou přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, má vůle je středem, ostatní ctnosti jsou kruhem. Představ si kolo, v jehož středu jsou soustředěny všechny paprsky. Co by se stalo, kdyby se jeden z těchto paprsků chtěl od středu oddělit? Zaprvé by ten paprsek vypadal špatně, zadruhé by zůstal mrtvý, zatímco kolo by se ho při pohybu zbavilo.

Taková je moje Vůle pro duši. Má Vůle je středem. Všechny věci, které se nedějí v mé Vůli a jen pro naplnění mé Vůle - i svaté věci, ctnosti nebo dobré skutky - jsou jako paprsky oddělené od středu kola: skutky a ctnosti bez života. Nikdy mě nemohly potěšit, spíše dělám vše pro to, abych je ničil a zbavil se jich."

10. dubna 1912

Duše, které mají větší důvěru, budou více zářit v koruně Božího milosrdenství.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, řekl mi požehnaný Ježíš, jakmile přišel: "Má dcero, duše, které budou nejvíce zářit jako jasné drahokamy v koruně mého Božského milosrdenství, jsou duše, které mají více důvěry, protože čím více důvěřují, tím více dávají prostor atributu mého milosrdenství, abych do nich vлил

všechny milosti, které chtějí. Na druhé straně duše, která nemá skutečnou důvěru, uzavírá milosti ve Mně, zůstává chudá a nevybavená, zatímco Moje Láska zůstává uzavřená ve Mně a velmi trpí.

Abych tolik netrpěl a mohl svobodně vylévat svou Lásku, věnuji se více těm duším, které důvěřují, než ostatním. S těmito dušemi mohu vylévat svou Lásku, mohu si hrát, mohu vyvolávat láskyplné kontrasty, protože se nemusejí obávat, že by se styděly nebo bály; spíše se stávají statečnějšími a přijímají vše, aby Mě více milovaly. Proto jsou důvěřivé duše vyléváním a zábavou Mé Lásky - ty nejmilostivější a nejbohatší."

20. dubna 1912

Lidské chutě neuspokojují hlad po božském a věčném štěstí. Ježíš je ztrpčuje, aby mohl dávat Jeho božské chutě.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, přirozenost tíhne ke štěstí neodolatelnou silou z toho důvodu; že byla stvořena, aby byla šťastná, božským a věčným štěstím. Ale k vlastní škodě se někteří upínají k jedné chuti, někteří ke dvěma, jiní ke třem a další ke čtyřem, ale stále zůstávají nespokojeni a nemohou najít pravou chuť, což v nich způsobuje prázdnotu a zůstávají rozhořčení, otrávení a znechucení.

Stává se, že pro lidský sklon mají i chutě toho, co je dobré a svaté, v sobě něco lidského, s čím se mísí, takže nemají sílu zcela pohltnout a přemoci přirozenost v božské chuti. To se děje tím spíše, že když chci v duších vykonat svá Božská díla, neustále jim ztrpčuji vše, co je lidské v jejich uspokojení, abych jim mohl dát své chutě, které, protože jsou nesčetné, mají sílu pohltnout veškerou přirozenost v Božské chuti. Může někdo dát větší lásku než tuto: abych duším dal více, beru jim málo; nebo lépe, abych jim dal vše, beru jim nic? A přece je toto mé dílo stvořením špatně přijímáno."

23. dubna 1912

Láska, kterou nás Ježíš miluje, existuje v každé věci, v nás i mimo nás a chce nám ji dokonale oplatit. Aby nám mohl více vyhovět, sahá až k tomu, že dovoluje vinu.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, někdy připouštím v duši, která mě miluje, vinu, abych ji k sobě více přitiskl a přinutil ji dělat větší věci pro mou slávu. Ve skutečnosti čím více se jí oddávám a dovolím jí i vinu, abych ji přilnul více ke Mně pro její trápení - abych ji více miloval a naplnil ji svými charismaty, tím více ji tlačím k tomu, aby pro Mne dělala velké věci. To jsou projevy Mé Lásky.

Moje dcero, moje Láska k tomuto stvoření je velká. Vidíš, jak světlo slunce proniká na zem? Kdybys z tohoto světla mohla vytvořit mnoho atomů, v těchto atomech světla bys cítila můj melodický hlas a jeden po druhém by ti opakovaly: "*Miluji tě, miluji tě, miluji tě...*" takovým způsobem, že byste je nestačili počítat, zůstali byste utopeni v lásce. Říkám ti: "*Miluji tě, miluji tě*" ve světle, které naplňuje tvé oči; "*Miluji tě*" ve vzduchu, který dýcháš; "*Miluji tě*" v hvízdání větru, které se dotýká tvého sluchu; "*Miluji tě*" v teple a chladu, které cítíš při doteku; "*Miluji tě*" v krvi, která ti proudí v žilách; "*Miluji tě*" v tlukotu tvého srdce, které ti vypráví o mých úderech. Opakuji ti "*Miluji tě*" v každé myšlence tvé mysli; "*Miluji tě*" v každém úkonu tvých rukou; "*Miluji tě*" v každém kroku tvé nohy; "*Miluji tě*" v každém slově..., neboť nic se neděje v tobě ani mimo tebe, aniž by to nebyl akt mé lásky k tobě. Jedno "*Miluji tě*" ode Mne nečeká na druhé. A tvé "*miluji tě*? Kolik z nich je pro Mne?"

Zůstala jsem zmatená. Cítila jsem se ohlušená uvnitř i navenek - plným refrénem - Ježíšovým "*Miluji tě*", zatímco mých "*miluji tě*" bylo málo a byla jsem tak omezená, že jsem si říkala: "Ach, můj milovaný Ježíši, kdo by se Ti kdy mohl vyrovnat?". Ale z toho, co jsem řekla, se zdá, že jsem neřekla nic o všem, co mi Ježíš dal pochopit.

Pak dodal: "Božská Vůle - pravá svatost - spočívá v plnění Mé Vůle a v tom, že všechny věci ve Mně znovu uspořádám. Stejně jako Já udržuji vše v pořádku pro stvoření, tak i stvoření by mělo vše uspořádat pro Mne a ve Mně. Má Vůle udržuje vše v pořádku."

9. května 1912

Dovršení všeho našeho bytí v Lásce.

Dnes ráno, když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, jsem přemýšlela o tom, jak můžeme být stravováni Láskou. Můj požehnaný Ježíš přišel a řekl mi: "Má dcero, jestliže vůle chce jen Mne, jestliže rozum chce poznat jen Mne, jestliže paměť si nepamatuje nic jiného než Mne, to jsou tři síly duše, které se stravují v Lásce. Totéž platí pro smysly: jestliže někdo mluví jen o Mně, jestliže slyší jen vše, co se týká Mne, jestliže se těší jen z Mých věcí, jestliže pracuje a chodí jen pro Mne, jestliže jeho srdce miluje jen Mne, jestliže jeho touhy touží jen po Mně; to je dovršení Lásky tvořené smysly.

Má dcero, láska má sladké kouzlo a činí duši šťastnou a slepou ke všemu, co není láska, a činí ji očima pro vše, co je láska. Proto pro tu, která miluje, ať už se její vůle setká s čímkoli, pokud je to láska, stává se vševidoucí; pokud ne, stává se slepou, hloupou a nic nechápe. Totéž platí pro její jazyk; má-li mluvit o lásce, cítí, jak jejím slovem proudí mnoho očí světla, a stává se výmluvnou; pokud ne, začne koktat a skončí jako němá. Tak je tomu se vším ostatním."

22. května 1912

Pravá Láska nepodléhá nespokojenosti, ani ji netoleruje, protože vše řeší láskou.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš, a protože jsem v sobě cítila jistou nespokojenost, řekl mi: "Má dcero, pravá Láska nepodléhá nespokojenosti, ale naopak využívá příležitosti, aby díky Lásce proměnila tytéž nespokojenosti v nejkrásnější spokojenost. A co víc, protože jsem spokojenost spokojeností, nemohu tolerovat žádnou nespokojenost duše, stejně jako kdyby byla moje vlastní, a ne její. Jsem tedy nucen dát jí to, co ji činí šťastnou, aby se celá shodovala se Mnou; jinak by docházelo ke střetům a nepodobným vláknům, tlukotům srdce nebo myšlenkám, kvůli nimž bychom ztratili to nejlepší z naší harmonie. To vše nemohu tolerovat u toho, kdo Mě skutečně miluje.

Pravá Láska navíc funguje pro lásku a pro lásku nefunguje; žádá o lásku a dává z lásky. Proto pravá Láska vždy končí v lásce; pro lásku umírá a pro lásku znovu vstává."

A já: "Ježíši, zdá se, že mi chceš tímto povídáním uniknout, ale věz, že se nevzdávám. Zatím se mi odevzdej z lásky, udělej pro mě skutek lásky a odevzdej se všemu, co je pro mě tak potřebné a k čemu mě láska tak nutí. Vždyť já Ti dávám všechno. Jinak budu nespokojená."

A Ježíš: "Chceš zvítězit skrze nespokojenost." Usmál se a zmizel.

25. května 1912

V Boží Vůli se duše stává tvárnou v Ježíšových rukou.

Dnes ráno mě můj vždy rozkošný Ježíš, když mě viděl velmi zkormoucenou, nechal sát ze svého Srdce a pak mi řekl: "Má dcero, kdyby někdo chtěl udělat díru do tvrdého předmětu nebo mu dát jiný tvar, ten předmět by se zničil nebo roztříštil. Pokud je však předmět jemný nebo z měkkého materiálu, lze v něm udělat otvor nebo mu dát požadovaný tvar, aniž by se člověk obával, že se rozbije. A pokud by mu chtěl člověk vrátit původní tvar, takový předmět se mu bez potíží nabídne sám.

Taková je duše, která žije v Mé Vůli. Je to tvárný předmět, mohu z ní udělat, co chci. Tu ji zraním, tu zkrášlím, tu zvětším; v jediném okamžiku ji znovu přetvořím, zatímco duše je k dispozici pro všechno; ničemu se nebrání a já ji stále nosím ve svých rukou a neustále se v ní raduji."

30. května 1912

Láska duší dává Ježíši život; formuje ho a živí ho. Láska tvoří jejich společný odpočinek.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se sklíčena strádáním mého vždy rozkošného Ježíše. Přišel a řekl mi: "Má dcero, když jsi beze Mne, využij právě tohoto strádání, abys zdvojnásobila, ztrojnásobila, stonásobně zvětšila své skutky lásky ke Mně, abys vytvořila prostředí - plné lásky - uvnitř i vně

sama sebe a našla Mě v tomto prostředí krásnějšího a jakoby znovuzrozeného k novému životu. Kde je Lásky, tam jsem i Já; proto pro duši, která Mě skutečně miluje, nemůže existovat odloučení, spíše tvoříme totéž, protože láska jako by Mě tvořila, dávala Mi život, živila Mě, dávala Mi růst. V lásce nacházím svůj střed a cítím se znovu stvořený a znovuzrozený, zatímco Já jsem věčný, bez začátku a bez konce; ale díky duši, která Mě miluje, si lásku užívám natolik, že se cítím jako přetvořený.

Navíc v této lásce nacházím svou pravou Lásku, nacházím svůj pravý odpočinek. Můj rozum spočívá v rozumu toho, kdo mě miluje; mé srdce, mé touhy, mé ruce a mé nohy spočívají v srdci, které mě miluje, v touhách, které mě milují a touží jen po mně, v rukou, které pracují pro mě a v nohou, které chodí jen pro mě. Proto kousek po kousku odcházím odpočívat do duše, která Mě miluje; zatímco duše Mě svou láskou nachází všude a na každém místě a zcela ve Mně spočívá. V Mé Lásce zůstává znovuzrozená, zkrášlená a obdivuhodným způsobem roste v Mé vlastní Lásce."

2. června 1912

Duši od Ježíše oddělují pouze věci, které jsou Ježíši cizí.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a naříkala jsem nad strádáním Ježíše a Ježíš mi řekl: "Má dcero, když v duši není nic cizího a nic, co by Mi nepatřilo, nemůže být mezi Mnou a duší oddělení. Navíc ti říkám, že pokud neexistuje žádná myšlenka, náklonnost, touha nebo tlukot srdce, které nepatří Mně, buď duši držím u sebe v nebi, nebo s ní zůstávám na zemi. Jen to mě může oddělit od duše: pokud existují věci, které nejsou moje a jsou pro mě cizí. Pokud je v sobě necítíš, proč se obáváš, že bych se od tebe mohl oddělit?"

9. června 1912

Ten, kdo plní Boží Vůli a žije v Jeho Vůli, nepodléhá smrti ani soudu; jeho život je věčný.

Cítila jsem se trochu utrápeně a říkala jsem svému vždy rozkošnému Ježíši: "Kdy si mě vezmeš s sebou? Prosím, pospěš si, ó Ježíši, ať smrt přeruší tento můj život a já se s Tebou opět sjednotím v nebi!"

A Ježíš: "Má dcero, pro duši, která plní mou Vůli a žije v mé Vůli, není smrti. Smrt je pro toho, kdo neplní mou Vůli, protože musí zemřít mnoha věcem: sobě, vášním a zemi. Ale ten, kdo žije v mé Vůli, už nemá pro co umírat, už si zvykl žít v nebi. Pro něj smrt není nic jiného než odložení jeho ostatků, jako když si někdo svlékne šaty chudého, aby si oblékl šaty krále, aby opustil vyhnanství a dostal se do vlasti. Duše, která žije v Mé Vůli, nepodléhá smrti a nedostává se jí žádného Soudu; její život je věčný. Vše, co měla udělat smrt, udělala předem láska a má Vůle ji ve Mně zcela přerovnála, takže nemám nic, za co bych ji mohl soudit.

Proto zůstaň v mé Vůli a až to budeš nejméně čekat, ocitneš se v mé Vůli v nebi."

28. června 1912

Duše, která žije v Boží Vůli, je nebem, v němž je Ježíš sluncem a Jeho ctnosti hvězdami.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, duše, která plní mou Vůli, je nebe, ale nebe bez Slunce a bez hvězd, protože já jsem Slunce a hvězdy, které zdobí toto nebe, jsou mé vlastní ctnosti. Jak krásné je toto Nebe, takové, že okouzlí každého, kdo ho může poznat. Já zůstávám okouzlen ještě více, stavím se jako Slunce do středu tohoto nebe a neustále na něj vrhám nové světlo, novou Lásku a nové Milosti.

Jak krásné je toto nebe, když svítí Slunce - to znamená, když se zjevují; hladím duši, naplňuji ji svými charismaty, objímám ji a dojat její láskou v ní umdlévám a odpočívám. Všichni svatí se shromáždí kolem Mne, když odpočívám; zůstávají překvapeni při pohledu na toto nebe, v němž jsem Sluncem, a jsou nadšeni z této podivuhodné předzvěsti; ani na zemi, ani v nebi by se nikdy nenašla věc krásnější a rozkošnější pro Mne i pro všechny.

Jak krásné je toto nebe, když se Slunce skryje - to znamená, když ji o Mne připravím. Ó, jak lze obdivovat harmonii hvězd. Vzduch tohoto Nebe nepodléhá mrakům, přeháňkám ani bouřím, protože Slunce je skryto ve středu duše a jeho žár je tak spalující, že ničí mraky, přeháňky a bouře. Vzduch tohoto nebe je vždy klidný, vyrovnaný a sladce vonící; nejzářivější hvězdy jsou věčný mír a nikdy nekončící láska.

Ať už je duše skryta ve Slunci a hvězdy zmizí, nebo je Slunce skryto v ní, když se odhalí harmonie hvězd - je krásná v každém ohledu. Toto nebe je mým štěstím, mým odpočinkem, mou Láskou - mým rájem."

4. července 1912

V Božské Vůli musí duše všemu odumřít jako v hrobě, uzavřeném láskou, aby znovu povstala k božskému životu. Tím, že duše myslí na sebe, uniká z božského života.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání říkala svému vždy obdivuhodnému Ježíši: "Do jakého stavu jsem se snížila! Zdá se, že mi všechno utíká: utrpení, ctnosti - všechno!"

A Ježíš: "Dcero moje, co je to? Chceš ztrácet čas? Chceš se dostat ze své nicoty? Zůstaň na svém místě - ve své nicotě - aby si v tobě Vše uchovalo své místo. Ale věz, že musíš zcela zemřít v Mé Vůli: utrpení, ctnosti - všemu. Má Vůle musí být hrobem duše. Tak jako se příroda v hrobě stravuje do té míry, že úplně zmizí, a tímto stravováním znovu povstane k novému a krásnějšímu Životu, stejně tak duše, pohřbená v mé Vůli jako v hrobě, zemře utrpení, svým ctnostem, svým duchovním statkům a znovu povstane ve všem k Božskému Životu.

Ach, má dcero, zdá se, že chceš napodobovat světské lidi, kteří se starají o to, co je dočasné a konečné, zatímco o tom, co je věčné, neuvažují. Má milovaná, proč se nechceš naučit žít pouze v Mé Vůli? Proč nechceš žít nebeský život, zatímco jsi stále na zemi? Má Vůle je Láska, Ta, která nikdy neumírá; proto musí být Má Vůle vaším hrobem a Láska je víkem, které vás musí uzamknout a zapečetit a nedává vám už žádnou naději, že se dostanete ven.

Pak je každá myšlenka, která se týká sebe sama, dokonce i myšlenka na ctnosti, vždy ziskem pro sebe a utíká od Božského života; zatímco když duše myslí jen na Mne a na to, co se týká Mne, přijímá do sebe Božský život a přijímajíc Božský život, uniká lidskému životu a přijímá všechna možná dobra. Pochopili jsme se navzájem?"

19. července 1912

Pozornost věnovaná Ježíšovu učení způsobuje, že náš dech lásky k Němu proniká i skrze druhé. Láska musí být pouze k Ježíši.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, cítím tvůj dech a cítím se jím osvěžen. Už jen tím, že jsem ti nablízku, mi tvůj dech přináší osvěžení; i když ostatní mluví o věcech, které jsi řekla pro jejich dobro, cítím skrze ně tvůj dech a mám z něj radost. A tak se Moje úleva opakuje a Já říkám: "I skrze ostatní Mi Moje dcera posílá své osvěžení, protože kdyby Mi pozorně nenaslouchala, nemohla by pro ostatní udělat nic dobrého. Proto je to stále ona, kdo Mi posílá toto dobro. A tak se jí dostává tohoto dobra. Proto tě miluji ještě více a cítím se nucen přijít a rozmlouvat s tebou."

Pak dodal: "Pravá láska musí zůstat sama. Když se opírá o něco jiného - dokonce i o svatou věc nebo duchovní osobu, způsobuje mi to nevolnost a místo spokojenosti se cítím rozhořčený a otrávený. Jen když je láska sama, mohu nad ní převzít kontrolu a dělat si s duší, co chci. Taková je povaha pravé lásky. Když však nestojí osamoceně, jedna věc se dá udělat, něco jiného ne. Je to překážející příkaz, který nedává plnou svobodu; proto se láska cítí nepohodlně a omezeně."

23. července 1912

Jakmile Ježíš dokonale dobude srdce stvoření, uplatní své vlastní právo v plné svobodě a nechá ji znovu povstat nebo působit; ale vždy je to Láska.

Když jsem se ocitla u svého vždy rozkošného Ježíše, naříkala jsem nad ním, protože kromě jeho strádání jsem cítila i své ubohé srdce necitlivé, chladné a lhostejné ke všemu, jako by už nemělo život. Jak žalostný je můj stav! A přesto nejsem schopna

plakat nad svým neštěstím! Protože se neumím litovat - Ty, prosím, měj soucit s tímto srdcem, které jsi tolik miloval, a které jsi tolik slíbil přijmout. A tak jsem se rozplakala.

A Ježíš: "Dcero, netrap se kvůli něčemu, co si nezaslouží žádné trápení. Místo toho, abych cítil soucit s tvým nářkem a s tvým srdcem, mám radost a říkám ti: Vždyť jsem dokonale vykoupil tvé srdce, a proto se raduj se Mnou. Protože už necítíš nic ze své vlastní spokojenosti a ze života svého srdce, přicházím Já sám a těším se z tvé spokojenosti a tvého života.

Musíš vědět, že když ze svého srdce nic necítíš, vtáhnu tvé srdce do svého Srdce a nechám ho tam odpočívat ve sladkém spánku, zatímco si ho užívám. Pokud ho cítíš, pak je požitek společný. Když Mi to dovolíš, poté, co ti dopřeji odpočinek ve mém Srdci a užívám si v tobě, přijdu si do tebe odpočinout a dopřeji ti užívat si spokojenosti svého Srdce.

Ach, má dcero, bylo to nutné pro tebe, pro Mne i pro svět. Pro tebe: kdybys byla bdělá, velmi bys trpěla, kdybys viděla tresty, které nyní posílám a další, které pošlu. Proto je nutné, abyste byli spokojeni, abyste velmi netrpěli. Je to nutné pro Mne: jak moc bych trpěl, kdybych tě neučinil spokojenou - kdybych nepřipustil, co bys chtěla, protože Mi nedovolíš posílat tresty. Proto bylo nutné tě uspat. V jistých smutných dobách nutnosti a trestů je třeba volit cesty uprostřed, abychom byli méně nešťastní.

Je to nutné pro svět: kdybych se chtěl s vámi vylít a nechat vás trpět, jako jsem vás kdysi nechal trpět - tedy vás uspokojit tím, že jsem svět zachránil před tresty - víra, náboženství a spása by byly světem ještě více zapovězeny, zvláště s ohledem na postoj duší v těchto časech. Ach, má dcero, nech mě to udělat, ať už tě mám udržet v bdělém stavu nebo ve spánku. Neřekla jsi Mi, abych z tebe udělal, co chci? Nechceš snad své slovo odvolat?" "Ne," odpověděla jsem.

A já: "Ale, Ježíši, spíš se bojím, že jsem se stala špatnou, a proto se cítím v takovém stavu." A Ježíš: "Poslouchej, dcero. Je to snad tak, že do tebe vstoupila nějaká myšlenka, náklonnost nebo touha, která není moje? Kdyby tomu tak bylo, měla by ses Mě bát, ale pokud tomu tak není, je to znamení, že tvé srdce držím v sobě, a že

ho uspávám. Přejde čas, kdy ho probudím; pak uvidíš, že zaujmeš postoj, jaký jsi zaujímala předtím, a protože budeš odpočívat, bude tento postoj větší."

Pak dodal: "Tvořím duše všeho druhu: Dělán duše ospalé láskou, nevědomé láskou, bláznivé láskou, erudované láskou. Ale víš, co mě zajímá nejvíc? To všechno je láska. Na to ostatní, co není láska, se ani tolik nedívám."

12. srpna 1912

Boží lásku, která je pevná a opravdová, symbolizuje Slunce. Láska, která není zcela pro Ježíše, je podobná ohni země.

Dnes ráno, jakmile přišel můj vždy rozkošný Ježíš, řekl mi: "Má dcero, má Láska je symbolizována Sluncem. Slunce majestátně vychází, ale když vychází, je vždy pevné a nikdy skutečně nevychází. Svým světlem zaplavuje celou zemi, svým žářem oplodňuje všechny rostliny, není oka, které by se z něj netěšilo. Dalo by se říci, že na zemi není téměř žádné dobro, které by nepocházelo z jeho blahodárného vlivu. Kolik věcí by bez něho nemělo život? A přece to všechno dělá bez křiku, aniž by řeklo jediné slovo, aniž by něco vyžadovalo. Nikoho neobtěžuje, dokonce ani nezabírá žádný prostor na zemi, který by svým světlem obsadilo. Lidé si mohou dělat, co chtějí; ve skutečnosti, zatímco si užívají dobroty Slunce, nevěnují mu žádnou pozornost a nechávají ho nepozorovaně mezi sebou.

Taková je má Láska, symbolizovaná Sluncem. Vychází uprostřed všeho jako majestátní Slunce. Není myslí, která by nebyla ozářena mým Světlem; není srdce, které by necítilo mé teplo; není duše, která by nebyla obklopena mou Láskou. Více než Slunce jsem uprostřed všeho. Bohužel, jak málo lidí Mi věnuje pozornost! Zůstávám uprostřed nich téměř nepovšimnut; nedostávám žádnou protislužbu, ale dál dávám světlo, teplo a lásku. Pokud Mi duše věnuje pozornost, šířím se, ale bez křiku, protože Má Láska nepodléhá slabostem, je pevná, stálá a opravdová. Právě tak bych chtěl, abyste mě milovali, a kdyby tomu tak bylo, stali byste se pro mě a pro všechny také Sluncem, protože pravá Láska má všechny vlastnosti Slunce.

Na druhé straně lásku, která není pevná, stálá a opravdová, symbolizuje pozemský oheň, který podléhá výkyvům. Jeho světlo není schopno osvítit vše; je to velmi pochmurné světlo smíšené s kouřem. Jeho žár je omezený a pokud není živěn dřevem, uhasíná a mění se v popel; zatímco je-li dřevo zelené, prská a kouří.

Takové jsou duše, které nejsou zcela pro Mne, jako Moji opravdoví milenci. Pokud konají něco dobrého, je to spíše hluk a kouř, který vychází z jejich činů, než světlo. Nejsou-li živeny nějakou lidskou starostí - byť pod aspektem svatosti nebo svědomí - vadnou a stávají se studenějšími než popel. Nestálost je jejich vlastností: tu oheň, tu popel."

14. srpna 1912

Abychom zapomněli na sebe, musíme každou věc dělat nejen proto, že to chce Ježíš, ale proto, že to chce dělat Ježíš v nás. Jestliže nás vykoupil svým umučením, svým skrytým životem připravil božské působení pro každé lidské jednání.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš mi řekl: "Má dcero, aby duše zapomněla na sebe, měla by každou věc, která je pro ni nezbytná, dělat tak, jako by ji v ní chtěl dělat Ježíš. Když se modlí, měla by říci: "To Ježíš se chce modlit a já se modlím spolu s Ním." Má-li pracovat: "Ježíš chce pracovat; Ježíš chce chodit; Ježíš chce přijímat potravu. Chce spát, chce vstávat, chce se těšit..." A tak dále o všech ostatních věcech života - kromě omylů. Jedině tak může duše zapomenout na sebe; nejenže bude dělat všechno, protože to chci, ale protože je chci dělat: jsou pro Mne nezbytné."

Jednoho dne jsem pracovala a pomyslela jsem si: "Jak je možné, že ve mně Ježíš působí, když pracuji? Opravdu chce tuto práci dělat On?" A Ježíš: "Ano, chci. Moje prsty jsou v tvých a pracují. Má dcero, když jsem byl na zemi, nesnížily se mé ruce k tomu, aby opracovávaly dřevo, zatloukaly hřebíky a pomáhaly mému pěstounovi Josefovi v jeho práci? Zatímco jsem to dělal, právě těma rukama a těma prstama jsem tvořil duše a povolával jiné duše do jiného života; zbožšťoval jsem všechny lidské činy; posvěcoval jsem je a každému z nich jsem dával Boží zásluhu. V pohybech svých

prstů jsem postupně přivolával všechny pohyby tvých prstů a prstů jiných; a pokud jsem viděl, že je dělají pro Mne nebo proto, že v nich chci působit, pokračoval jsem v nich ve svém nazaretském životě a cítil jsem se jimi povzbuzován za oběti a ponížení svého skrytého Života, dával jsem jim zásluhy svého vlastního Života.

Dcero, skrytý Život, který jsem vedl v Nazaretě, lidé neberou v úvahu, ačkoli po umučení jim vlastně nic nemůže prospět víc. Tím, že jsem se snížil ke všem těm drobným úkonům a činnostem, které lidé vykonávají během svého každodenního života, jako je jídlo, spánek, pití, práce, rozdělávání ohně, zametání atd. - všechny úkony, bez nichž se nikdo neobejde - jsem způsobil, že v jejich duších proudí drobná božská mince nevyčísitelné ceny. Jestliže je tedy mé Umučení vykoupilo, můj skrytý Život poskytl každému lidskému činu i tomu nejnepatrnějšímu, Boží zásluhu a nekonečnou hodnotu.

Vidíš to? Když pracuješ - pracuješ, protože já chci pracovat - mé prsty proudí do tvých a když v tobě pracuji svými tvůrčíma rukama, kolik jich právě v tomto okamžiku dávám světlu tohoto světa? Kolik dalších povolávám? Kolik dalších posvěcuji, napravuji, kárám atd.? Nyní jsi se Mnou, když tvoříš, povoláváš, napravuješ atd., a proto stejně jako ty nejsi sama, ani Já nejsem sám ve svém díle. Mohl bych ti někdy vzdát větší poctu?"

Kdo může říci, co všechno jsem pochopila a co všechno dobrého můžeme udělat pro sebe i pro druhé, když děláme věci proto, že je v nás chce dělat Ježíš? Moje mysl se ztrácí, proto se zde zastavuji.

16. srpna 1912

Škoda myslet na sebe, je dobré myslet jen na Ježíše.

Dnes ráno mi můj vždy rozkošný Ježíš řekl: "Má dcero, myšlenka na sebe zaslepuje vaši mysl, vytváří ve vás jakési lidské okouzlení a toto okouzlení vytváří kolem člověka síť. Tato síť je tvořena slabostmi, tísní, melancholií, strachem a veškerým zlem obsaženým v lidské přirozenosti. Čím více člověk o sobě přemýšlí, a to i pod úhlem dobra, tím je síť hustší - tím je duše slepější.

Na druhé straně nemyslet na sebe, ale myslet jen na Mne a ve všem milovat jen Mne, to je pro mysl světlo, které tvoří sladké božské okouzlení. Tvoří se také její síť, ale tato síť je tvořena světlem, pevností, radostí a důvěrou, zkrátka ze všech dober, která mám Já Sám. Čím méně člověk myslí na sebe, tím je tato síť hustší a to až do té míry, že už nepoznává sám sebe. Jak krásné je vidět duši zabalenou do této sítě, která byla utkána Božím kouzlem! Jak rozkošné, milostivé a drahé celému nebi! Opak pro duši, která zůstává upnutá sama na sebe."

17. srpna 1912

Myslet na sebe a myslet na Ježíše.

Když jsem se modlila, můj požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, myšlenka na sebe umenšuje duši a ona od své malosti odměřuje mou velikost a téměř mě chce omezovat. Naproti tomu ta, která nemyslí na sebe, ale myslí na Mne, se v Mé nesmírnosti stává větší a vzdává Mi poctu, která Mi náleží."

20. srpna 1912

Ježíš je nám nablízku, připraven spolu s námi dobře vykonat vše, co se chystáme udělat, jakmile ho o to požádáme.

Můj vždy rozkošný Ježíš, když přišel, mi řekl: "Má dcero, jak je mi líto, když vidím duši, která se choulí sama v sobě a pracuje sama. Zatímco jsem jí nablízku a dívám se na ni a vidím, že mnohokrát není schopna dobře vykonat to, co dělá, čekám, až mě zavolá a řekne: Chci udělat tuto věc, ale nejsem schopna ji udělat. Pojd' a udělej to se mnou a já vše udělám dobře. Například: Chci milovat, pojd' milovat se mnou. Chci se modlit; pojd' a modli se spolu se mnou. Chci vykonat tuto oběť; pojd' a dej mi svou sílu, neboť se cítím slabá... a tak dál ve všem ostatním. Rád a s největší radostí bych se za všechno obětoval.

Jsem jako učitel, který zadal žákovi esej a zůstává mu nablízku, aby viděl, co jeho žák dělá. Žák, který si neví rady, se trápí, je rozčilený, možná i pláče, ale neřekne: "Pane učiteli, naučte mě, jak to mám udělat." Žák sice neřekne: "Učiteli, naučte mě, jak

to mám udělat.“ A to pak není pro učitele utrpení, když se cítí, že s ním jeho žák zachází jako s ničím? Takový je můj stav.”

Pak dodal: "Říká se: člověk navrhuje, Bůh nařizuje. Jakmile duše navrhne, že chce konat dobro - být svatá - okamžitě kolem ní rozmístím potřebné věci: světlo, milosti, poznání Mne samotného, odloučení. A pokud s nimi nedosáhnu cíle, pak pomocí umrtvování té duši nic neodepřu, abych jí dopřál to, co navrhla. Ale, ó, jak mnozí násilně unikají z této práce, které kolem nich utkala Má Láska! Jen málo je těch, kteří se nevzdají a nechají Mě dokončit Mé dílo."

28. srpna 1912

Láska proměňuje duši v Boha, ale ta láska, která je oživována a sycena Boží Vůlí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš, jak přišel, mi řekl: "Má dcero, ostatní ctnosti, ačkoli jsou vysoké a vznešené, vždy způsobují, že se stvoření odlišuje od svého Stvořitele. Pouze Láska proměňuje duši v Boha. Nikdo však nemůže dát pravou Lásku, pokud Láska nedostane život a pokrm z mé Vůle. Proto je to má Vůle, která ve spojení s Láskou tvoří pravou proměnu ve Mne. Tato duše je v neustálém kontaktu s mou Silou, Svatostí a vším, co jsem; proto lze říci, že je mým druhým Já. Pro takovou duši je vše vzácné a vše je Svatost. Lze říci, že i její dech nebo kontakt se zemí, po které šlape, je vzácný a svatý, protože to není nic jiného než účinky mé Vůle."

Pak dodal: "Ach, kdyby všichni poznali mou Lásku a mou Vůli, přestali by se spoléhat sami na sebe a ještě více na druhé - lidská podpora by skončila. Ó, jak by je mnozí považovali za bezvýznamné, bolestné, nepohodlné! Všichni by se spoléhali jen na mou Lásku, která je nejčistší Duch a neobsahuje hmotu, takže by se cítili pohodlně opřeni o Mne a s účinky, které chtějí.

Má dcero, Láska chce najít duše, které jsou všeho zbavené, jinak nemohou nosit šat lásky. Stalo by se to jako s člověkem, který by si chtěl obléci oblek, ale ten by byl vycpaný, takže by se do něj nevešel. Pokusí se do rukávu strčit ruku, ale zjistí, že je zablokovaný; takže ten chudák ho musí buď odložit nebo udělat na druhé špatný

dojem. Stejně tak, když chce Láska obléci duši Sama sebou, nenajde-li duši zcela vyprázdněnou, s hořkostí se stáhne."

31. srpna 1912

Více než slunce brání Láska toho, kdo ji vlastní a oslepuje ty, kdo by snad chtěli klást nástrahy nebo kritizovat.

Když jsem se modlila za jednoho člověka, požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, s Láskou, symbolizovanou sluncem, se to děje stejně jako s lidmi, kteří mohou snadno pokračovat ve svých činech jen tak dlouho, dokud mají sklopené oči, aby jim do očí sestoupilo mírné světlo slunce. Chtějí-li však upřít oči na slunce, zvláště je-li poledne, zůstává jejich zrak oslněn a jsou nuceni je sklopit, jinak by museli svou činnost přerušit. Měli by z toho jen škodu, zatímco slunci, které by pokračovalo ve své dráze se svým majestátem, by žádnou škodu nezpůsobili.

Tak se to stává, má dcero, tomu, kdo Mě opravdu miluje. Láska je pro ni víc než majestátní, impozantní slunce. Když se na ni lidé dívají z dálky, světlo Lásky jim mírně klesá do očí, takže intrikují, kladou jí nástrahy a kritizují ji. Jakmile se k ní však přiblíží, aby na ni upřeli zrak, světlo Lásky jim zazáří v očích a oni nakonec odejdou a už na ni nemyslí. Milující duše tedy bude pokračovat ve své cestě, aniž by se vůbec ohlížela na to, zda se na ni dívají nebo ne, protože ví, že láska ji ve všem ochrání a udrží v bezpečí."

2. září 1912

Jak škodlivá je myšlenka na sebe sama a jak mnoho dobrého přináší myšlenka na samotného Ježíše. Duše, které jsou spojeny s Boží Vůlí a jejichž jedinou myšlenkou je milovat Ježíše, jsou pro něj jako sluneční paprsky.

Říkala jsem svému vždy rozkošnému Ježíši: "Mám jen strach, že mě nějak opustíš a vzdálíš se ode mě. A Ježíš: "Má dcero, nemohu tě opustit, protože jsi ve mně pevně zakotvena, a proto neděláš žádný čin, který by byl sebestředný a nevhodný pro tebe samotnou, ani se o sebe nijak nestaráš. Pro toho, kdo Mě opravdu miluje, jsou

úvahy a péče o sebe - i v dobrém - jako mnoho mezer utvořených v Lásce. Proto Můj Život nemůže duši zcela naplnit, jsem jakoby vykázán - zahrán do kouta a dávají Mi příležitost k malým ústupkům. Na druhé straně duše, která není nakloněna starostem o vlastní záležitosti, ale myslí jen na to, aby Mě milovala, se o Mě stará a Já ji naplňuji vším. V jejím životě neexistuje bod, v němž by nenašla Můj Život, a kdybych se chtěl stáhnout, musel bych se zničit, což se nikdy nemůže stát.

Má dcero, kdyby duše věděly, jak škodlivé jsou některé úvahy o sobě! Ohýbají a snižují duše, nutí je mít tvář obrácenou dovnitř. Čím více se na sebe dívají, tím více se stávají lidmi; čím více přemýšlejí, tím více pociťují svou bídu a stávají se nešťastnými. Pokud však myslí jen na Mne, na to, že Mne milují, a že jsou ve Mně všichni vloženi, jejich duše se narovnávají a tím, že upírají zrak jen na Mne, stoupají a rostou. Čím více na Mě hledí, tím jsou božstější; čím více o Mně rozjímají, tím bohatší, silnější a statečnější se cítí. Spojení s Boží Vůlí vede duši k zapomenutí na sebe sama a ke kontemplaci Boha."

Pak dodal: "Má dcero, duše, které jsou sjednoceny s Mou Vůlí, které Mi dovolují, abych v nich dal svůj Život, a které myslí jen na to, aby Mě milovaly, jsou se Mnou spojeny jako paprsky se Sluncem. Kdyby Slunce nemohlo tvořit své paprsky, nemohlo by rozšiřovat své světlo a teplo. Paprsky dávají Slunci více krásy; proto se jen skrze tyto paprsky, které se Mnou tvoří jednu jedinou věc, rozprostírám na všechny kraje, dávám světlo, Milost a teplo a cítím se okrášlenější, než kdybych žádné paprsky neměl.

Nyní se můžeme zeptat slunečního paprsku, kolik cest udělal, kolik světla a tepla vydal. Kdyby měl rozum, odpověděl by: "Nechci se tím zabývat. Slunce to ví a to stačí. Kdybych měl dát světlo a teplo více zemím, udělal bych to, protože slunce, které mi dává život, může udělat cokoli. Kdyby ten paprsek chtěl o tom přemýšlet a ohlédnout se za tím, co udělal, ztratil by směr a stal by se temným.

Takové jsou duše, mé milované. Jsou to mé Božské paprsky; nedělají si starosti s tím, co dělají; jejich jediným záměrem je zůstat pevně v Božím slunci. Kdyby chtěly přemýšlet, stalo by se jim to jako slunečnímu paprsku: mnoho by ztratily."

6. září 1912

Ti, kteří zakoušejí výhody toho, že mají Ježíše blízko sebe.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, jsem uvnitř i vně duší, ale kdo to zakouší? Ten, kdo se svou vůlí přiblíží k mé Vůli; ten, kdo mě volá, kdo se modlí a zná mou moc a dobro, které pro něj mohu udělat. Jinak se to stane jako tomu člověku, který má doma vodu, ale nejde se k ní napít. I když tam voda je, neužívá si jejího užitku a hoří žízní. Stejně tak, je-li mu zima, nepřistoupí k ohni, aby se zahřál; ačkoli tam oheň je, nebude mít užitek z jeho tepla; a tak dále se vším ostatním. Což není mým zármutkem, že chci dávat, zatímco není nikoho, kdo by přijal mé dobrodiní!"

29. září 1912

Boží vůle v Ježíši je středem, životem a původem všeho v Něm. Ježíš je ten, kdo disponuje záměry toho, kdo žije v Jeho Vůli, ať už dělá cokoli. Stačí mu jen Ježíš, zatímco pozemské věci jeho vůli nepřitahují; takže pokud ano, tak je to jen podle Boží Vůle.

Píšu o věcech minulých. Říkala jsem si: "Pán mluvil s některými o svém umučení, s některými o svém Srdci, s jinými o svém kříži a o mnoha dalších věcech. Ráda bych věděla, které duši Ježíš projevil největší přízeň." Můj obdivuhodný Ježíš přišel a řekl mi: "Má dcero, víš, kdo byl Mnou nejvíce obdarován? Duše, které jsem zjevil divy a moc své Nejsvětější Vůle. Všechny ostatní věci jsou mými částmi, zatímco má Vůle je středem, životem a držitelem všeho. Má Vůle řídila mé Umučení, oživila mé Srdce a vyvýšila Kříž. Má Vůle všemu rozumí, vše zachycuje a vše aktivuje - má Vůle je větší než cokoli jiného. V důsledku toho byl ten, komu jsem hovořil o své Vůli, nejvíce upřednostněn, nad všemi a vším.

Jak moc bys Mi měla děkovat, že jsem tě zasvětil do tajemství Mé Vůle! Ba co víc, ta, která je v mé Vůli, je také v mém Umučení; je mým Srdcem; je celou krásou mého Kříže a je mým Vykoupením. Mezi námi není nic rozdílného. Proto chci, abys byla zcela v mé Vůli, chceš-li se podílet na mých dobrech."

Jindy jsem přemýšlela o tom, jak nejlépe obětovat naše činy, modlitby atd. - zda jako odprošování, adorace atd. Můj vždy vlídný Ježíš mi řekl: "Moje dcera, která žije v mé Vůli a dělá své věci, protože to tak chci, nepotřebuje disponovat svými úmysly. Protože je v mé Vůli, tak jak ona jedná, modlí se nebo trpí, já sám disponuji těmito věcmi tak, jak se mi líbí. Líbí se mi ta náprava? Umístil jsem je k napravování. Líbí se mi láska? Beru je jako lásku. Jako majitel si z nich dělám, co se mi zlíbí. Jinak je tomu u těch, kdo nejsou v mé Vůli: oni disponují a já jejich vůli respektuji."

Jindy, když jsem v jedné knize četla o světici, která nejprve téměř nepotřebovala jíst a pak se musela velmi často krmit - její potřeba byla taková, že plakala, když jí něco nedali - zůstala jsem znepokojená a přemýšlela jsem o svém stavu, protože kdysi jsem přijímala velmi málo jídla a musela jsem to usměrňovat a teď přijímám více a neusměrňuji to. A říkala jsem si: "Blahoslavený Ježíši, jak je to možné? Považuji to za své umrtvení. Moje špatnost mě vede k těmto útrapám." A tak jsem se rozhodla, co udělám. A Ježíš přišel a řekl mi: "Má dcero, chceš vědět proč? Má dcero, kdyby duše věděly, jak škodlivé jsou některé úvahy o sobě! Ohýbají a snižují duše, nutí je mít tvář obrácenou dovnitř. Čím více se na sebe dívají, tím více se stávají lidmi; čím více přemýšlejí, tím více pocítují svou bídu a stávají se nešťastnými. Pokud však myslí jen na Mne, na to, že Mne milují, a že jsou ve Mně všichni vloženi, jejich duše se narovnávají a tím, že upírají zrak jen na Mne, stoupají a rostou. Čím více na Mě hledí, tím jsou božštější; čím více o Mně rozjímají, tím bohatší, silnější a statečnější se cítí. Spojení s Boží Vůlí vede duši k zapomenutí na sebe sama a ke kontemplaci Boha."

Pak dodal: "Má dcero, duše, které jsou sjednoceny s Mou Vůlí, které Mi dovolují, abych v nich dal svůj Život, a které myslí jen na to, aby Mě milovaly, jsou se Mnou spojeny jako paprsky se Sluncem. Kdyby Slunce nemohlo tvořit své paprsky, nemohlo by rozšiřovat své světlo a teplo. Paprsky dávají Slunci více krásy; proto se jen skrze tyto paprsky, které se Mnou tvoří jednu jedinou věc, rozprostírám na všechny kraje, dávám světlo, Milost a teplo a cítím se okrášlenější, než kdybych žádné paprsky neměl."

Jak můžeš říct, že je v tobě špatnost? Vůbec ne. Co je špatného na tom, když si podle mé Vůle vezmu o něco více nebo o něco méně z toho, co není nic jiného než pozemská věc? Nic... vůbec nic. V mé Vůli nemůže být žádné zlo, ale vždy jen dobro, a to i v těch nejneopatrnějších věcech."

14. října 1912

Vše, co Ježíš koná ve svých vyvolených duších, je věčné a nepodléhá smrti.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, lamentovala jsem s Ježíšem nad svým špatným stavem a říkala jsem: "Jak mohu využít mnoha milostí, které jsi mi v minulosti udělil? Dokonce jsi mě spolu se sebou ukřižoval. Jaký z toho mám užitek, když teď je všemu konec?". A Ježíš: "Co to říkáš, má dcero? Cože, nic ti nemůže prospět, všechno už skončilo? To je lež! Sama sebe klameš. Nic není u konce a všechno ti prospívá. Musíš vědět, že vše, co dělám s vyvolenými dušemi, je zapečetěno pečetí Věčného a neexistuje síla, která by mohla vyvolené duši vzít dílo Mé Milosti. Proto všechny operace, které jsem učinil tvé duši, existují, mají v tobě život a dávají ti nepřetržitou potravu. Ukřižoval jsem tě? Ukřižování existuje a existuje tolikrát, kolikrát jsem tě ukřižoval. Mnohokrát se mi líbí působit v duších a ukládat věci do zásoby; pak obnovuji své dílo, aniž bych odňal to, co jsem udělal předtím. Jak tedy můžeš říci, že ti nic neprospívá, a že vše skončilo?"

Ach, má dcero, doba je tak smutná, že má Spravedlnost dospěla k tomu, že odmítá vyvolené duše, které by na sebe vzaly blesk a zabránily jeho dopadu na svět. To jsou nejdražší oběti Mého Srdce a svět Mě nutí, abych je udržoval téměř v nečinnosti. Není to však jejich nedostatečná aktivita, neboť jsou v mé Vůli, dělají vše, zatímco se zdá, že nedělají nic; spíše objímají Nesmírnost a Věčnost, ale svět - ze své vlastní špatnosti - se z účinků toho netěší."

1. listopadu 1912

Myšlenka na sebe ochuzuje a degraduje duši. Na sebe myslí jen ti, kdo něco potřebují. Ti, kdo žijí v Boží Vůli, jsou ve stejném stavu jako Ježíš.

Velmi jsem se trápila kvůli strádání po mém milovaném Ježíši, modlila jsem se a vzdávala zadostiučinění za všechny. V krajní hořkosti jsem se obrátila myšlenkami k sobě a řekla jsem: "Smiluj se nade mnou, Ježíši. Odpusť této duši! Nejsou snad tvá Krev a tvé bolesti také mé? Jsou snad pro mne méně hodné?" Zatímco jsem to říkala, můj obdivuhodný Ježíš mi z nitra řekl: "Ach, má dcero, proč myslíš jen na sebe? Nyní sestupuješ dolů a snižuješ se z majitelky do ubohého stavu té, která prosí! Ubohá dcero! Tím, že myslíš na sebe, se ochuzuješ, protože v mé Vůli jsi majitelkou a můžeš si sama vzít, co chceš. Jestli je v mé Vůli něco, co máš dělat, pak je to modlit se a vzdávat zadostiučinění za druhé."

A já: "Nejsladší Ježíši, Ty tak moc miluješ, že ti, kdo žijí podle Tvé Vůle, nemyslí na sebe; a Ty, myslíš na sebe? (Jak nevhodná otázka!)"

A Ježíš: "Ne, nemyslím na sebe. Ti, kdo něco potřebují, myslí na sebe. Já nic nepotřebuji. Já sám jsem Svatost, štěstí, nesmírnost, výška a hloubka. Nic mi nechybí - nic. Má Bytost v sobě obsahuje všechna možná myslitelná dobra. Pokud Mne nějaká myšlenka zaměstnává, je to myšlenka na lidstvo, kterou jsem při jeho stvoření nechal vyjít ze Sebe, a kterou chci, aby se vrátila ke Mně. Duše, které skutečně chtějí plnit Mou Vůli, umisťuji do stejného stavu - tvoří se Mnou jednu jedinou věc. Činím je vlastníky svých statků, protože v Mé Vůli není otroctví: co je moje, je i jejich; co chci Já, chtějí i oni. Pokud se tedy někdo vydává všanc nějaké potřebě, znamená to, že není dokonale v mé Vůli nebo nanejvýš činí nějaké sestupy, jako právě teď činíš ty - nic menšího."

Nepřipadá ti divné, že ta, která se Mnou utvořila jednu jedinou věc - jednu jedinou Vůli - Mne žádá o milost, odpuštění, krev, bolesti, když jsem ji spolu se Mnou učinil majitelkou? Nevím, jakou milost nebo odpuštění jí mám dát, když jsem jí dal všechno. Nanejvýš bych si měl odpustit nějakou chybu, která se nikdy nemůže stát. Proto ti doporučuji, abys neopouštěla Mou Vůli, jinak bys zchudla a cítila bys potřebu všeho."

2. listopadu 1912

Kdo chce poznat sám sebe, musí se poznat v Ježíši a najde v něm svůj pravý obraz, stejně jako obraz druhého, čímž se celý zařadí do božského řádu.

Pokračovala jsem ve svém trápení a říkala jsem si: "Už se nepoznávám! Můj sladký živote, kde jsi? Co mám dělat, abych Tě znovu našla? Bez Tebe, má Lásko, nemohu najít Krásu, která mě zdobí, Pevnost, která mě posiluje, Život, který mě oživuje. Všechno mi chybí - všechno je pro mě smrt. Bez Tebe je sám život trýznivější než jakákoli smrt. Ach, je to neustálá smrt! Přijď, Ježíši, už to nevydržím! Ó nejvyšší Světlo, přijď - nenech mě už čekat! Dáváš mi pocítit dotek svých rukou, a když se Tě pak snažím uchopit, utíkáš ode mne pryč. Dáváš mi vidět svůj stín, a když se snažím pohlédnout na majestátnost ve stínu - na krásu svého Slunce Ježíše - ztrácím jak stín, tak Slunce. Prosím, slituj se! Mé srdce je roztrhané, rozervané na kusy - už nemohu žít. Ach, kéž bych mohla alespoň zemřít!"

Když jsem to říkala, přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, já jsem tady, v tobě. Chceš-li poznat sama sebe, vstup do Mne, abys poznala sebe ve Mně. Přijdeš-li, abys ve Mně poznala sama sebe, dáš se do pořádku, protože ve Mně najdeš svůj obraz, Mnou stvořený a Mně podobný. Najdeš vše, co je třeba k zachování a zkrášlení tohoto obrazu. Když ve Mně poznáš sebe, poznáš ve Mně také svého bližního; a když uvidíš, jak miluji tebe i druhého, povzneseš se na stupeň pravé Božské Lásky. Vše, uvnitř i vně tebe, nabude pravého řádu - Božského řádu.

Pokud se však chceš poznat uvnitř sebe, jednak se ve skutečnosti nepoznáš, protože ti bude chybět Božské světlo, jednak najdeš všechny věci v nepořádku, které se střetávají samy se sebou: bídu, slabost, temnotu, vášně a všechno ostatní. Všechny tyto věci najdeš v nepořádku, uvnitř i vně sebe a budou se snažit vést válku nejen s tebou, ale i samy se sebou, aby zjistily, která z nich ti může nejvíce ublížit. A ty - představ si, v jakém pořadí budou stavět tvého bližního vůči sobě.

Nejenže chci, abys ve Mně poznala sama sebe, ale chceš-li si vzpomenout na sebe, musíš přijít a udělat to ve Mně; jinak, pokusíš-li se vzpomenout si na sebe beze Mne, způsobíš víc škody než užitku."

25. listopadu 1912

Ježíš činí Luisu spokojenou, dává jí trpět, aniž by ji odklonil od své Nejsvětější Vůle. Do nebe vedou dvoje schody: jedny dřevěné pro ty, kdo se vydávají cestou ctnosti a jedny zlaté pro ty, kdo žijí v Boží Vůli.

Dnes ráno se mi zdálo, že můj vždy rozkošný Ježíš, ačkoli přišel obvyklým způsobem, jen prochází. Toužil mě znovu vidět a být se mnou důvěrně známým způsobem. Když jsem Ho viděla tak dobrého, tak milého a vlídného, zapomněla jsem na všechny své starosti - na své strádání; a když jsem Ho viděla s velkou hustou trnovou korunou, řekla jsem Mu: "Sladká Lásko a můj Živote, ukaž mi, jestli mě stále miluješ. Sundej tuto korunu ze své hlavy a nasad' mi ji vlastníma rukama na hlavu."

Brzy ji Ježíš sundal a vlastníma rukama mi ji přitiskl na hlavu. Ach, jak jsem se cítila šťastná s Ježíšovými trny - ostrými, ano, ale sladkými! Díval se na mě s láskyplnou něhou, a protože jsem se cítila tak něžně pozorována, statečně jsem dodala: "Ježíši, mé srdce, trny mi nestačí. Abych měla jistotu, že mě miluješ jako dřív, nemáš také hřeby, kterými bys mě přibil? Pospěš si, Ježíši, nenechávej mě v pochybnostech, neboť jediná pochybnost, že nejsem Tebou stále milována, mi přináší neustálou smrt! Probodni mě!"

A on: "Milá dcero, nemohu najít hřeby, ale abych tě uspokojil, propíchnu tě kusem železa." Vzal tedy mé ruce a rozpáral je, velmi daleko, a pak i mé nohy. Trpěla jsem, ano, cítila jsem se, jako bych plavala v moři bolesti, ale také Lásky a sladkosti. Zdálo se, že Ježíš ode mne nemůže odtrhnout svůj něžný a láskyplný pohled; vystrojil mě a zcela přikryl svým královským pláštěm, řekl mi: "Má sladká dcero, přestaň už pochybovat o mé Lásce k tobě. Ba co víc, abych ti dodal odvalu, říkám ti, že bez ohledu na to, v jakém jsi stavu, zda mě vidíš ustaraného, mihajícího se nebo mlčícího, pamatuj, že jediné obnovení mých trnů nebo hřebů k tobě bude stačit, abychom se opět ocitli v naší láskyplné blízkosti a důvěrnosti - větší než dříve. Proto buď spokojená, a Já budu pokračovat v bičování světa."

Řekl mi i další věci, ale intenzita bolesti mi nedovoluje si je dobře zapamatovat. Pak jsem opět zůstala sama, bez Ježíše a vylila jsem si srdce své sladké Mamince,

plakala a prosila jsem ji, aby se Ježíš vrátil. Moje Maminka mi řekla: "Má sladká dcero, neplač. Musíš děkovat Ježíši za to, jak se k tobě chová a za milost, kterou ti dává a nedovoluje ti, aby ses v těchto časech trestů vzdálila od Jeho Nejsvětější Vůle. Větší milost ti nemohl dát."

Potom se Ježíš vrátil, a když si všiml, že jsem plakala, řekl mi: "Plakala jsi?" A já: "Plakala jsem s Maminkou, s nikým jiným jsem neplakala a plakala jsem, protože jsi tu nebyl." Ježíš vzal mé ruce do svých dlaní a zdálo se, že konejší mé bolesti; pak mi ukázal dvě vysoká schodiště, od země až do nebe. Na jednom z nich bylo více lidí - na druhém velmi málo. To, na kterém bylo jen málo lidí, bylo z ryzího zlata a zdálo se, že těch pár, kteří stoupali nahoru, byli další Ježíšové - každý z nich byl jeden Ježíš. Na druhém, který se zdál být ze dřeva, bylo lidí více a bylo je možné rozeznat a identifikovat - téměř všichni byli malí a nepřilíš vyvinutí.

Ježíš mi řekl: "Mohu říci, že jsou mýma nohama, rukama, srdcem - celým mým já. Stejně jako ty můžeš vidět, že jsou mé další Já, jsou pro Mne vším a Já jsem jejich život. Jejich činy jsou celé ze zlata a mají nevyčíslitelnou cenu, protože jsou Božské. Nikdo nikdy nebude schopen dosáhnout jejich výše, protože jsou mým vlastním Životem; téměř bez toho, aby o nich někdo věděl, protože jsou skryti ve Mně. Teprve v nebi budou dokonale poznány.

Na dřevěných schodech jsou další duše; jsou to duše, které krácejí po cestě ctností, ale nejsou ve spojení s mým Životem a v neustálém spojení v mé Vůli. Jejich činy jsou ze dřeva (neboť pouze spojení se Mnou tvoří zlaté činy), proto je jejich cena minimální. Tyto duše jsou nízké, téměř vychrtlé, protože do jejich dobrých skutků se mísí mnoho lidských záměrů, a lidské záměry nepřinášejí růst. Všichni je znají, protože nejsou ukryty ve Mně, ale v sobě; proto je nikdo nezakrývá. Pro nebe nezpůsobí žádné překvapení, protože byly známy i na zemi.

Proto tě, má dcero, chci mít zcela ve svém Životě, s ničím v tom tvém, a svěřuji ti ty, které znáš a vidíš, aby se udrželi silní a stálí na schodišti mého Života." Ukázal mi na někoho, koho znám, a zmizel. Kéž je vše k Jeho Slávě.

14. prosince 1912

Ten, kdo žije v Boží Vůli, žije v Nejsvětějším lidství Ježíšově, aby dělal to, co On a objímal všechny a všechno. Ten, kdo žije zcela v Jeho Vůli, není pokoušen.

Dnes ráno, když přišel můj vždy rozkošný Ježíš, svázal mě zlatou nití a řekl mi: "Má dcero, nechci tě svazovat provazy a řetězy. Železná pouta a řetězy se používají u vzbouřenců, ale u poddajných - u těch, kteří nechtějí žít jinak než z Mé Vůle, a kteří nepřijímají jiný pokrm než Mou Lásku - stačí nit, aby zůstali se Mnou spojeni; a mnohokrát tuto nit ani nepoužívám. Jsou do Mne tak hluboce ponořeni, že tvoříme jednu jedinou věc. Pokud tedy nit použiju, je to skoro jako s nimi žertovat."

Zatímco mě Ježíš svazoval, ocitla jsem se v nekonečném moři Vůle mého Ježíše, a tedy i všech tvorů a bloudila jsem v Ježíšově mysli, v Ježíšových očích, v Ježíšových ústech, v Ježíšově Srdci, stejně jako v mysli, v očích a ve všem ostatním stvoření a dělala vše, co dělal Ježíš. Ó, jak Ježíš všechny objímá, aniž by kohokoli vylučoval! Ježíš pak dodal: "Ta, která žije v mé Vůli, objímá všechno, modlí se a napravuje za všechny, přijímá v sobě lásku, kterou mám ke všem; uzavírá v sobě právě tu lásku, kterou mám ke všem. Neboť stejně jako ji miluji já, je Mi stejně drahá a krásná. Ona nechává všechny za sebou."

Když jsem si pak přečetla, že kdo není pokoušen, není Bohu milý, a protože se mi zdálo, že už dlouho nevím, co je to pokušení, zmínila jsem se o tom Ježíši a on mi řekl: "Má dcero, ten, kdo žije zcela v mé Vůli, nepodléhá pokušení, protože ďábel nemá moc vstoupit do mé Vůle; nejen to, ale ani on sám nechce vstoupit, protože má Vůle je Světlo a před tímto Světlem by duše poznala jeho triky, a proto by se vysmála nepříteli. Nepříteli se nelíbí tyto posměšky, které jsou pro něj strašnější než samotné peklo; proto dělá vše pro to, aby se od ní držel dál. Zkus se vymanit z mé Vůle a uvidíš, kolik nepřátel se na tebe vrhne. Ten, kdo žije v mé Vůli, nese vždy vysoko prapor vítězství a žádný z nepřátel se neodváží postavit tomuto nedobytnému praporu."

20. prosince 1912

Tomu, kdo žije v Boží Vůli, dává Ježíš vše, co má, aby si nic neodepřel. Pro duši, která žije v Jeho Vůli, neexistují žádné soudy, naopak, ona má právo soudit. Rozdíl mezi Božskou Vůlí a Jeho Láskou.

Zdálo se mi, že v těchto dnech chtěl můj vždy rozkošný Ježíš mluvit o Svě Svaté Vůli. Přišel, řekl pár slov a pak odešel. Vzpomínám si, že mi jednou řekl: "Má dcero, cítím povinnost dát své ctnosti, svou krásu, svou sílu tomu, kdo žije v mé Vůli - jedním slovem, všechno, co jsem. Kdybych jí to nedal, odepřel bych to sám sobě." A tak se stalo. Jindy, když jsem četla o tom, jak hrozný je Soud a zůstala jsem velmi zarmoucená, mi můj sladký Ježíš řekl: "Má dcero, proč Mě chceš zarmoutit?" A já: "Nemám v úmyslu zarmoutit Tebe, nýbrž sebe samu." A On: "Ach, nechceš pochopit, že nespokojenost, smutek a cokoli jiného, co může duše, která plní Mou Vůli, trpět, na Mě dopadá a Já je cítím, jako by byly moje? Tomu, kdo plní Mou Vůli, mohu říci: zákony nejsou pro tebe, pro tebe neexistují žádné Soudy, naopak, ten, kdo plní Mou Vůli, namísto toho, aby byl souzen, získává právo soudit druhé." Pak dodal: "Dobrá vůle duše při konání dobra je mocí nad mým Srdcem. Tato moc nade Mnou vykonává takovou moc, že mě svou hrou nutí, abych jí dal vše, co chce."

Přemýšlela jsem: "Co má Ježíš nejraději: Lásku nebo Jeho Vůli?" A Ježíš: "Moje Vůle musí mít přednost před vším. Podívej se na sebe: máš tělo a duši, jsi stvořena z inteligence, masa, kostí, nervů..., ale nejsi ze studeného mramoru, obsahuješ také teplo. Proto duše, inteligence, tělo, maso, kosti a nervy musí být moje Vůle a teplo, které obsahuješ, je Láska. Podívej se na plamen, oheň: plamen, oheň musí být má Vůle, zatímco teplo, které plamen a oheň produkují, je Láska. Proto ve všech věcech musí být látka mou Vůlí, účinky pak Láskou. Obojí je spolu tak spojeno, že jedno bez druhého nemůže být. Čím více substance mé Vůle tedy duše obsahuje, tím více lásky produkuje."

22. ledna 1913

Trojí Ježíšovo utrpení: z Lásky, z hříchu a od Židů. Ježíšův pád do potoka Cedron.

Aby skrze Mne byl odplacen nedostatek lásky tvorů, Láska Mne přinutila trpět více než kdokoli jiný; téměř Mne rozdrtila, více než kdybych byl pod lisem. Dala Mi tolik smrtí za tolik tvorů, kolik jich dostalo život.

Druhým krokem hříchu je ošizení Boha o Jeho Slávu. A tak, abych byl odměněn za Slávu, o kterou mě připravili tvorové, dal Mi Otec vytrpět Utrpení hříchu, takže každý hřích Mi dal zvláštní utrpení. Ačkoli bylo jedno Umučení, vytrpěl jsem za hřích tolik Umučení, kolik hříchů bude spácháno až do konce světa. Tak byla obnovena Otcova Sláva.

Třetím důsledkem hříchu je slabost člověka. Proto jsem chtěl vytrpět Umučení z rukou Židů - své třetí Umučení - abych v člověku obnovil jeho ztracenou sílu.

Proto byla s Utrpením Lásky obnovena a na správnou úroveň postavena Láska; s utrpením hříchu byla obnovena a na jeho úroveň postavena Sláva Otce; s utrpením Židů byla na jeho úroveň postavena a obnovena síla stvoření. To vše jsem vytrpěl v Zahradě a bolest byla tak velká, tolik smrtí - ukrutných křečí mi bylo způsobeno, že bych opravdu zemřel, kdyby nastala Otcova Vůle, abych zemřel."

Pak jsem začala myslet na to, jak mého milovaného Ježíše nepřátelé hodili do potoka Cedron. Požehnaný Ježíš se dal vidět ve stavu, který vzbuzoval lítost, celý zmáčený těmi špinavými vodami. Řekl mi: "Má dcero, při stvoření duše jsem ji zahalil pláštěm světla a krásy. Hřích tento plášť světla a krásy odstraňuje a nasazuje plášť temnoty a ošklivosti, čímž duši činí odpornou a nechutnou. Abych odstranil tento plášť, tak odporný, který hřích klade na duši, dovolil jsem Židům, aby Mě hodili do tohoto potoka, kde jsem zůstal jakoby přikrytý uvnitř i vně Sebe, neboť tyto hnilobné vody mi vnikly i do uší, do nosních dírek a do úst, a to do té míry, že se Židům hnusilo se Mě dotýkat. Ach, Láska k tvorům Mě stála tolik, že jsem se kvůli ní zhnusil i sám Sobě!"

5. února 1913

*Ten, který neplní Boží Vůli, nemá právo na nic; je vetřelcem a zlodějem Božích věcí.
Rozdíl mezi Boží Vůlí a Láskou.*

Dnes ráno přišel můj vždy obdivuhodný Ježíš jako stín a blesk a řekl mi: "Má dceró, kdo neplní Mou Vůli, nemá důvod žít na zemi; jeho život se stává bezúčelným, bez prostředků a bez konce. Je jako strom, který není schopen přinášet žádné ovoce; nanejvýš může produkovat jedovaté plody, kterými stále více otravuje sám sebe, stejně jako každého, kdo by je nerozvážně jedl. Tento strom nedělá nic jiného, než že krade ubohou dřinu zemědělce, který kolem něj s námahou a potem okopává půdu. Stejně tak duše, která neplní Mou Vůli, Mne neustále šidí a tyto krádeže přeměňuje v jed. Je kolem Mne, aby Mne okrádala; krade Mi Dílo Stvoření, Dílo svého vlastního Vykoupení a Posvěcení. Krade Mi sluneční světlo, jídlo, které přijímá, vzduch, který dýchá, vodu, která hasí její žízeň, oheň, který ji hřeje a půdu, po které šlape, protože to vše patří tomu, kdo plní Mou Vůli - vše, co je Moje, je také její. Na druhou stranu ten, kdo mou Vůli neplní, nemá žádná práva a tak se cítím, jako bych byl neustále okrádán. Tu, která neplní mou Vůli, je třeba držet jako škodlivou a podvodnou cizinku; proto je třeba ji spoutat řetězy a uvrhnout do nejhlubších vězení." Po těchto slovech zmizel jako blesk.

Jindy přišel a řekl mi: "Chceš znát rozdíl mezi mou Vůlí a Láskou? Má Vůle je Slunce - Láska je oheň. Má Vůle, stejně jako Slunce, nepotřebuje potravu, ani Její světlo a teplo neroste či neubývá - zůstává stále stejná a Její světlo je vždy nejčistší. Naproti tomu oheň, který symbolizuje Lásku, potřebuje dřevo, aby se mohl živit a pokud dřevo chybí, může dokonce uhasnout. Roste a ubývá podle toho, jaké dřevo je do něj vloženo; proto podléhá nestálosti a jeho světlo je pochmurné, smíšené s kouřem - pokud Lásku neřídí má Vůle." Poté, co to řekl, zmizel. V mé mysli zůstalo světlo, díky němuž jsem mohla pochopit, že Boží Vůle je pro duši jako Slunce, protože činy, které jsou konány jako činy chtěné Bohem, tvoří s Boží Vůlí jednu jedinou věc - a to je to, tvoří se Slunce. Lidské činy a celé bytí duše spojené s Božím jednáním a bytím jsou dřevem, které toto Slunce živí. Duše sama se tedy stává dřevem, které poskytuje Božská Vůle; toto dřevo však není jako dřevo, které živí Lásku - nemůže chybět. Toto Slunce nepotřebuje potravu; neroste ani neubývá; je vždy rovno samo

sobě; jeho světlo je nejčistší, protože se podílí na všem. Božská Bytost a Božské dřevo nikdy nezhasínají a nepodléhají kouři.

Nebudu to dále vysvětlovat, protože si myslím, že zbytek, týkající se Lásky, lze pochopit sám o sobě.

19. února 1913

Boží Vůle je jako opium pro duši. Stvoření nedělá nic jiného, než že chce, aby v něm Ježíš dělal všechno.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a přijala svaté přijímání, můj vždy obdivuhodný Ježíš mi řekl: "Má dcero, má Vůle je jako opium pro tělo. Ubozí pacienti, kteří musí podstoupit operaci - useknutí jedné nohy nebo jedné ruky - jsou uspáváni opiem. S ním nepocítí ostrost bolesti a po probuzení se ocitnou s výsledky provedené operace. Jestliže příliš netrpěli, je to právě díky opiu.

Taková je má Vůle: opium duše, které uspává inteligenci, lásku k sobě a sebeúctu - vše, co je lidské. Opium mé Vůle nedovolí, aby do ní hluboko pronikla nespokojenost, pomluvy, utrpení nebo stav vnitřní bolesti, protože ji udržuje jako ve spánku. Ale s ním se duše stále nachází se stejnými účinky a stejnými zásluhami; ba co víc - ach, jak moc je překonává, právě tak, jako by to utrpení hluboce prožívala. Ale s tímto rozdílem: opium pro tělo se musí koupit a nelze ho užívat často ani denně, a kdyby ho člověk chtěl užívat příliš, omámí ho, zvláště je-li slabé konstituce; naproti tomu opium mé Vůle dávám zdarma; lze ho užívat kdykoli; čím častěji ho duše užívá, tím více světla rozumu získává; a je-li slabá, získává Božskou sílu."

Potom se mi zdálo, že kolem sebe vidím lidi a zeptala jsem se Ježíše: "Kdo to je? A Ježíš: "To jsou ti, které jsem ti před časem svěřil. Svěřuji ti je - bdi nad nimi. Rád bych mezi vámi vytvořil toto pouto spojení, abyste je měli stále kolem sebe." "A co je to?" zeptala jsem se. A ukázal mi zejména na jednoho z nich. A já: "Ach, Ježíši, copak jsi zapomněl na mou bídu a nicotu a na krajní nouzi, kterou mám? Co mám dělat?" A Ježíš: "Má dcero, neuděláš nic, stejně jako jsi nikdy nic neudělala. Budu v tobě mluvit a působit a budu mluvit tvými ústy. Budeš-li jen chtít a bude-li v nich dobré rozpoložení,

nabídnou se za všechno. I kdybych tě měl ve své Vůli nechat spát, probudím tě, až to bude nutné a nechám tě k nim promlouvat. Budu mít větší potěšení z toho, když tě uslyším mluvit o Mé Vůli jak v bdění, tak ve spánku."

16. března 1913

Modlitba bez vroucnosti, ale konaná proto, aby se líbila Ježíši, je jako kadidlo bez kouře. V Jeho Vůli se i led stává jako oheň. Ten, kdo plní Boží Vůli, je živen světlem Božího Slunce a koná vše, co koná Bůh.

Píšu několik drobností, které mi v posledních dnech řekl požehnaný Ježíš. Vzpomínám si, že ačkoli jsem se cítila lhostejná a chladná, stále jsem dělala to, co obvykle dělám a říkala jsem si: "Kdo ví, o kolik víc slávy jsem našemu Pánu vzdala, když jsem se cítila opačně, než jak se cítím dnes?". A blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dceru, když se duše modlí s nějakým přirozeným zápalem, je to kadidlo s kouřem - ne dokonale čisté. Naopak, když se modlí s pocitem chladu, ale se snahou zalíbit se Mi, aniž by do sebe nechala vstoupit něco cizího, je to kadidlo čistší - bez ničeho cizího. Obojí je Mi příjemné, ale čím čistší kadidlo posílá, tím více jsem potěšen, protože kouř vždy obtěžuje oči."

Proto byla s Utrpením Lásky obnovena a na správnou úroveň postavena Láska; s utrpením hříchu byla obnovena a na jeho úroveň postavena Sláva Otce; s utrpením Židů byla na jeho úroveň postavena a obnovena síla stvoření. To vše jsem vytrpěl v Zahradě a bolest byla tak velká, tolik smrtí - ukrutných křečí mi bylo způsobeno, že bych opravdu zemřel, kdyby nastala Otcova Vůle, abych zemřel."

Jindy mi Ježíš řekl: "Dceru, podívej se, jak se živí ta, která žije podle mé vůle." Mezitím jsem viděla Slunce, které šířilo nesčetné paprsky; bylo tak nádherné, že naše Slunce vypadalo jen jako stín. Několik duší, ponořených do tohoto světla, sálo ústy z těchto paprsků, jako by ty paprsky byly prsy. Tyto duše se neúčastnily ničeho jiného, jako by nic nedělaly; ale zatímco se zdálo, že nic nedělají, z jejich činnosti vycházelo celé Božské Dílo. Můj vždy obdivovaný Ježíš dodal: "Viděla jsi, jaké štěstí mají ti, kdo plní Mou Vůli a jak opakování mých skutků vychází jen z nich? Duše, která žije v Mé

Vůli, se živí Světlem - Mnou; a zatímco nedělá nic, dělá všechno. Může si být jistá, že cokoli si myslí, dělá a říká, je důsledkem potavy, kterou přijímá - to znamená, že vše je plodem mé Vůle."

21. března 1913

Vůle duše odevzdané Boží Vůli je pro Ježíše opium. Opuštěním se stává podobnou jinému Ježíšovu Lidství. Když pozemské věci činí vzduch duše nedýchatelným, Ježíš jí posílá vítr protivenství.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem sladkému Ježíši, aby mě blahosklonně nechal sdílet své bolesti. On mi řekl: "Má dcero, má Vůle je opium duše. Mé opium je vůle duše opuštěná v mé Vůli - spojená s čistou láskou. Toto opium, které mi duše dává, způsobuje, že trny ztrácejí schopnost mě bodat, hřeby mě probodávat, rány mi působit bolest; vše uklidňuje a uspává. Jestliže jsi Mi tedy dala opium, jak můžeš chtít, abych ti dovolil sdílet Mé bolesti? Když je nemám pro sebe, nemám je ani pro tebe."

A já: "Ach, Ježíši, jak jsi dobrý, že jsi to vymyslel! Zdá se, že si ze mě chceš udělat legraci, když vymýšlíš takové podmínky, abych nebyla spokojená." A On: "Ne, ne, je to pravda. Je to skutečně tak. Potřebuji hodně opia a chci, abys byla úplně zanechána ve mně, abys už necítila sama sebe a tak ti řeknu, že jsi moje duše, moje tělo, moje kosti. V těchto chvílích potřebuji spoustu opia, protože pokud se probudím, vylijí na vás přívál trestů." A zmizel.

Po chvíli se vrátil a dodal: "Má dcero, mnohokrát se to duším stává stejně jako ve vzduchu. Vzduch je ztučnělý zápachem, který vychází ze země a člověk cítí tak hustý, těžký, tísnivý a mdlý vzduch, že je třeba větrů, aby se pročistil. Poté, co je vzduch pročištěn, vane nejjemnější vánek, takže člověk zůstane s otevřenými ústy, aby mohl tento pročištěný vzduch dýchat. To vše se děje v duších. Mnohokrát uspokojení, sebeúcta, ego a vše lidské vykrmí vzduch duše a já jsem nucen poslat k této duši vítr chladu, vítr pokušení, vyprahlosti, pomluv, aby tyto větry vyčistily vzduch této duše, očistily ji a přivedly zpět do její nicoty. Nicota otevírá dveře ke Všem - k Bohu; a

Všechno dává vát mnoha voňavým větrům, aby duše s otevřenými ústy polykala tento vzduch a zůstala jím posvěcena."

24. března 1913

Každá nespokojenost je plodem lidské vůle. Nebeská Maminka byla naplněna Ježíšem díky tomu, že neustále myslela na Jeho Utrpení.

Cítila jsem jistou nespokojenost kvůli nedostatku mého vždy obdivovaného Ježíše, když přišel a řekl mi: "Dcero, co to děláš? Já jsem spokojenost spokojeností. Když jsem v tobě a cítím nějakou nespokojenost, poznávám, že pochází od tebe, a proto se v tobě nepoznávám úplně, protože nespokojenost je součástí lidské přirozenosti - nikoliv Božské; zatímco mou Vůli je, aby v tobě už neexistovalo to, co je lidské - pouze můj Božský život."

Dodávám, že jsem si pro sebe myslela na sladkou Maminku a Ježíš mi řekl: "Má dcero, myšlenka na mé Umučení nikdy neunikla mé drahé Mamince a díky tomu, že ji opakovala, byla Mnou zcela naplněna. Totéž se děje s duší: opakováním toho, co jsem vytrpěl, dospěje k tomu, že se zcela naplní Mnou."

2. dubna 1913

Ten, kdo žije v Boží Vůli, je jedno Ježíšovo Lidství, stejně jako když byl na zemi: jevil se jako pouhý člověk, ale Jeho Osoba byla Synem Božím.

Byla jsem celá ztrápená z nedostatku svého sladkého Ježíše, když se Ježíš objevil za mými rameny; položil mi ruku na ústa, sundal prostěradlo, které bylo tak blízko, že mi bránilo volně dýchat a pak mi řekl: "Moje dcero, duše, která činí mou Vůli, je můj dech, a protože můj dech obsahuje všechny dechy tvorů, dávám všem dech z nitra duše, která plní mou Vůli. Proto jsem odsunul prostěradlo; i já jsem cítil, že mi brání v dýchání. A já: "Ach, Ježíši, o čem to mluvíš? Spíše cítím, že jsi mě opustil, a že jsi zapomněl na všechny sliby, které jsi mi dal." A On: "Má dcero, neříkej to - urážíš Mě a nutíš Mě, abych ti dal pocítit, co to skutečně znamená být Mnou opuštěn."

Pak sladce dodal: "Navenek jsem se jevil jen jako člověk, ale zároveň jsem byl i milovaným Synem svého drahého Otce. Stejně tak duše, která plní mou Vůli, má navenek slupku lidství, zatímco uvnitř je má Osoba, neoddělitelná od Nejsvětější Trojice jak v Lásce, tak ve Vůli - stejně jako Já. Božství tedy říká: "To je další dcera, kterou chováme na zemi. Z lásky k ní udržujeme zemi, protože ona dělá všechno místo Nás."

10. dubna 1913

Hodnota a účinky Hodin Umučení. Jak Ježíš chce, aby se konaly. Ježíšova láska je oheň, který ničí zlo a oživuje dobro.

Dnes ráno přišel můj vždycky rozkošný Ježíš, přitiskl mě ke svému Srdci a řekl mi: "Má dcero, duše, která stále myslí na mé utrpení, vytváří ve svém srdci pramen, a čím více myslí, tím je tento pramen větší. Protože vody, které vyvěrají, jsou vody společné všem, slouží tento pramen mého Umučení, který se tvoří v jejím srdci, k prospěchu duše, k mé slávě a k prospěchu všech tvorů". A já: Řekni mi, moje Dobro, co dáš jako odměnu těm, kdo budou konat Hodiny umučení tak, jak jsi je naučil mě?"

A on: "Má dcero, nebudu se na tyto hodiny dívat jako na tvé věci, ale jako na věci, které jsem vykonal já. Dám ti stejné zásluhy, jako kdybych právě trpěl své utrpení. Tímto způsobem ti nechám dosáhnout stejných účinků podle dispozic duší. A to ještě na zemi - a větší věc bych vám ze svého nemohl dát. V nebi pak tyto duše postavím před sebe a budu je blýskat blesky lásky a spokojenosti tolikrát, kolikrát dělaly Hodiny mého Umučení - a zároveň se budou blýskat i ony Mně. Jaké to bude sladké okouzlení pro všechny Blahoslavené!"

Pak dodal: "Má láska je oheň, ale ne jako hmotný oheň, který ničí věci a mění je v popel. Můj oheň oživuje a zdokonaluje, zatímco spaluje a stravuje vše, co není svaté - touhy, náklonnosti, myšlenky, které nejsou dobré. To je ctnost mého ohně: spalovat zlo a oživovat dobro. Pokud tedy duše v sobě necítí žádný sklon ke zlu, může si být jistá, že je v ní můj oheň. Pokud však v sobě cítí oheň smíšený se zlem, je velmi pochybné, zda je to můj skutečný oheň."

9. května 1913

Ježíš a Jeho Nebeská Maminka, zvláště během Jeho Umučení.

Při modlitbě jsem přemýšlela o okamžiku, kdy Ježíš opouští svou Nejsvětější Matku, aby šel trpět své Umučení. Říkala jsem si: "Jak je možné, že se Ježíš mohl odloučit od své drahé Maminky a Ona od Ježíše?". Požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, jistě by nemohlo dojít k odloučení mezi Mnou a mou sladkou Maminkou. Oddělení bylo pouze zdánlivé. Ona a Já jsme spolu splynuli a toto splynutí bylo tak velké, že Já jsem zůstal s Ní, zatímco Ona šla se Mnou. Dá se říci, že šlo o jakousi bilokaci. To se stává i duším, když jsou skutečně spojeny se Mnou. Pokud při modlitbě nechají modlitbu vstoupit do své duše jako život, dochází k jakémusi splynutí a bilokaci: Já je přivádím s sebou, ať jsem kdekoli, a zůstávám s nimi.

Má dcero, nemůžeš dobře pochopit, čím pro Mne byla Má milovaná Maminka. Když jsem přišel na zem, nemohl jsem být bez nebe, takže mé nebe byla má Maminka. Mezi námi proudila elektřina, takže moje Matka neměla myšlenku, kterou by nečerpala z mé mysli. Toto čerpání slov, vůle, přání, činů, kroků - zkrátka všeho - ze Mne tvořilo Slunce, hvězdy, měsíc v tomto Nebi, spolu se všemi možnými požitky, které Mi může tvor dát, a které si může sama užívat. Ó, jak jsem se v tomto nebi těšil! Ó, jak se mi ulevilo a jak jsem se cítil za všechno odměněn! Dokonce i polibky, které Mi dávala má Maminka, v sobě zahrnovaly polibek celého lidstva a vracely Mi polibek všech tvorů.

Všude jsem cítil svou sladkou Maminku. Cítil jsem ji ve svém dechu. Když byl namáhavý, uvolnila ho. Cítil jsem ji ve svém srdci. Pokud bylo rozhořčené, Ona ho osladila. Cítil jsem ji ve svém kroku. Když byl unavený, dávala mi sílu a odpočinek. Kdo vám řekne, jak moc jsem Ji cítil ve svém Utrpení? Cítil jsem Ji při každém bičování, při každém trnu, při každé ráně, při každé kapce své krve - všude, kde plnila svůj úřad pravé Matky. Ach, kdyby mi duše oplácely, kdyby ze Mne čerpaly všechno - kolik Nebes a Matek bych měl na zemi!"

21. května 1913

Praktický a skutečný způsob, jak pohlít vlastní bytí v Božské Bytí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš mi řekl: "Má dceró, chci v tobě pravé dovršení - ne fantastické, ale pravé, i když jednoduchým a proveditelným způsobem. Dejme tomu, že tě napadne myšlenka, která není pro Mne. Musíš ji zničit a nahradit Boží. Tímto způsobem strávíš lidskou myšlenku a získáš myšlenku Božskou. Stejně tak, když se oko chce podívat na něco, co se Mi nelíbí nebo není vztaženo ke Mně, a duše se cítí umrtvena, pohltila lidské oko a získala oko Božského života; a tak dále po zbytek tvého bytí. Ó, jak cítím, jak ve Mně tyto nové Božské životy proudí a účastní se všeho, co dělám!

Miluji tyto Životy tak moc, že z lásky k nim dávám všechno. Tyto duše jsou přede Mnou na prvním místě, a když jim požehnám, jsou skrze ně požehnány všechny ostatní. Ony jsou první, které jsou prospěšné a milované, a skrze ně jsou prospěšné a milované i ostatní."

12. června 1913

Účinky splynutí s Ježíšem: účast na jeho díle. To vyvolává v duši život Boží Vůle a život Boží Lásky; proto se v ní utváří Nejsvětější Trojice.

Když jsem se modlila, spojovala jsem svou mysl s myslí Ježíšovou, své oči s Ježíšovými očima a tak dále se vším ostatním, s úmyslem dělat to, co dělal Ježíš svou myslí, očima, ústy, srdcem a tak dále. A jako se zdálo, že Ježíšova mysl, Jeho oči atd. se šíří pro dobro všech, zdálo se také, že i já se šířím pro dobro všech, spojuji se a ztotožňuji s Ježíšem.

Teď jsem si říkala: "Co je to za meditaci? Jaká modlitba? Ach, já už nejsem v ničem dobrá! Nejsem schopná ani o něčem přemýšlet! Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy rozkošný Ježíš mi řekl: "Dceró moje, co? Trápíš se tím? Místo toho, aby ses trápila, měla bys být šťastná, protože když jsi jindy rozjímal a v tvé mysli vznikalo mnoho krásných úvah, nedělala jsi nic jiného, než že ses podílela na Mně, na mých vlastnostech a ctnostech. Nyní, když ti zbývá jen možnost sjednotit se a ztotožnit se se

Mnou, bereš si ode Mne vše. Neschopna sama vykonat cokoli dobrého, se Mnou se stáváš dobrou ve všem, protože touha po dobru a chtění dobra vytvářejí v duši sílu, která ji nutí růst a která ji usazuje v Božském životě. Když se pak sjednotí a ztotožní se Mnou, sjednotí se s mou myslí, čímž v myslích tvorů vytváří mnoho životů svatých myšlenek; stejně jako se sjednotí s mýma očima, vytváří ve tvorech mnoho životů svatých pohledů. Stejně tak, když se sjednotí s mými ústy, dá život slovům; když se sjednotí s mým Srdcem, mými touhami, mýma rukama, mými kroky, dá život každému úderu srdce - život touhám, činům, krokům. Všichni, kdo se sjednotí s mým Srdcem, budou mít život. Ale svaté životy, protože v sobě obsahují Tvůrčí sílu, a proto duše spolu se mnou tvoří a koná vše, co dělám.

Toto spojení se Mnou - část s částí, mysl s myslí, srdce se srdcem atd. - ve vás v nejvyšší míře vytváří Život Mé Vůle a Mé Lásky. Otec je utvářen v této Vůli a Duch Svatý v této Lásce; zatímco Syn je utvářen působením, slovy, skutky, myšlenkami a vším ostatním, co může pocházet z této Vůle a z této Lásky - zde je Trojice v duších. Tímto způsobem, pokud potřebujeme působit, je lhostejné, zda působíme v Trojici v nebi, nebo v Trojici duší na zemi.

Proto ti stále беру všechno ostatní, i když to mohou být dobré a svaté věci: abych ti dal to nejlepší a nejsvětější - Sebe; a abych z tebe udělal druhého Sebe, nakolik je to pro stvoření možné. Věřím, že už nebudeš naříkat, že ne?" A já: "Ach, Ježíši, Ježíši! Spíš cítím, že jsem se stala strašně špatnou; a nejhorší je, že tu svou špatnost nedokážu najít, takže bych alespoň udělala všechno pro to, abych ji odhodila. A Ježíš: "Přestaň, přestaň. Nepouštěj se příliš hluboko do myšlenek na sebe sama. Myslete na mě a já se postarám i o vaši špatnost. Pochopila jsi to?"

24. června 1913

Duše, která nemá chuť na dobro.

Duše, která nemá chuť na dobro, pociťuje jakousi nevolnost a odpor k dobru samotnému. Proto jsou tyto duše Božím odpadem.

20. srpna 1913

Ten, kdo žije v Boží vůli, musí mít důvěru, prostotu a nezištnost

v dávání všem. Její život a její práce jsou ukončeny, protože ji Boží Vůle posvěcuje a přetváří.

Když jsem se modlila, viděla jsem v sobě svého vždy obdivuhodného Ježíše a kolem sebe mnoho duší, které říkaly: "Pane, do této duše jsi vložil všechno! Vztáhly ke mně ruce a řekly: "Protože je Ježíš v tobě a všechny jeho statky jsou u něho, vezmi je a dej nám je." A já jsem se na něho podívala. Zůstala jsem zmatená a blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, všechna možná dobra jsou obsažena v mé Vůli a je nutné, aby duše, která v ní žije, v ní byla s důvěrou a působila jako majitelka spolu se mnou. Stvoření od této duše očekávají všechno, a pokud nedostanou, cítí se ošizeni. Jak však může dávat, když nepůsobí spolu se Mnou v naprosté důvěře? Proto je pro duši, která žije v Mé Vůli, nezbytná důvěra v dávání; prostota ve sdělování se všem; nezaújatost pro sebe, aby mohla žít zcela pro Mne a pro své bližní. Takový jsem Já."

Pak dodal: "Má dcero, s tím, kdo plní Mou vůli, je to jako s naroubovaným stromem: síla roubu má tu vlastnost, že ničí život stromu, který roub přijímá. Proto již nelze vidět plody a listy prvního stromu, ale plody a listy štěpu. A kdyby první strom řekl roubovanci: "Chci si ponechat alespoň malou větvičku, abych i já mohl dávat nějaké plody, aby všichni věděli, že ještě existuji," řekl by roubovanec: "Poté, co ses podřídil přijetí mého roubu, nemáš už důvod existovat. Život bude jen můj."

Stejně tak duše, která plní mou Vůli, může říci: "Můj život skončil. Nebudu již vytvářet své skutky, své myšlenky, svá slova, ale skutky, myšlenky a slova Toho, jehož Vůle je mým životem. Proto říkám tomu, kdo plní mou Vůli: "Ty jsi můj život, má krev, mé kosti." Pravá, skutečná, svátostná proměna se děje nikoli na základě slov kněze, ale na základě mé Vůle. Jakmile se duše rozhodne žít v mé Vůli, má Vůle se v duši stvoří; a jak má Vůle proudí ve vůli, dílech a krocích duše, prochází tolika mými stvořeními. Děje se to stejně jako s pyxem (kalich na hostie) plným posvěcených částíček: na tolik částíček připadá tolik Ježíšů - na každou částíčku jeden. Stejně tak

duše na základě mé Vůle obsahuje Mne v celé své bytosti i v každé své částice. Ten, kdo plní mou Vůli, naplňuje pravé věčné společenství - společenství s plným ovocem."

27. srpna 1913

Nástrahy a zuřivost ďábla proti duši, která žije v Boží Vůli a mluví o ní, a tlačí proti ní ostatní lidi. Nesmí se cítit znepokojena, protože má u sebe Ježíše.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, lamentovala jsem se svým vždy obdivovaným Ježíšem nad svým současným špatným stavem a se vší hořkostí své duše jsem Mu řekla: "Živote mého života, už se mnou nemáš soucit. Proč žít? Už mě nechceš používat - všechno skončilo. Moje hořkost je tak silná a velká, že jsem zkameněla pro bolest. A co je ještě horší, zatímco zůstávám celá opuštěná v Tvé náruči, jako bych na své velké neštěstí ani nepomyslela, druzí - a Ty víš, kdo to je - mi šeptají do ucha: "Jak to? Proč? Je možné, že jsi spáchala hříchy! Byla jsi nepozorná! Horší je, že zatímco mi to říkají, mám pocit, že je nechci slyšet, jako by přerušili spánek, v němž mě držíš v náruči své Vůle. Ach, Ježíši, možná jsi nevěnoval pozornost tomu, jak těžká je pro mě tato bolest, jinak bys mi přišel na pomoc. A řekla jsem Mu ještě mnoho dalších hloupostí.

Pak mi požehnaný Ježíš řekl: "Má dcero, má ubohá dcero, chtějí tě zarmoutit, že? Ach, má dcero, dělám tolik pro to, abys měla klid, a oni tě chtějí rozrušit! Ne, ne. Věz, že kdyby ses mě odvážila urazit, byl bych první, kdo by se zarmoutil a první, kdo by ti to řekl. Proto, když nic neřeknu - nedělej si starosti. Chceš však vědět, kdo je toho příčinou? Ďábel. Sžírá ho vztek. A kdykoli mluvíš o účincích mé Vůle s těmi, kdo se k tobě přibližují, vybuchne vzteky, a protože se nemůže přiblížit přímo k tomu, kdo plní mou Vůli, obchází a pod zdáním dobra se přibližuje k těm, kdo se k tobě mohou přiblížit, aby dosáhl alespoň toho ubohého cíle, že naruší klidné nebe duše, v níž rád přebývám. Tak hřímá a blýská se z dálky, myslí si, že něco udělá, ale - nešťastný on! - síla Mé Vůle mu podlamuje nohy, takže ony hromy a blesky dopadají na něj samotného. A tak zůstává zuřivější než předtím.

Navíc není pravda, co říkáš: "Musíš vědět, že pro duši, která skutečně plní mou Vůli, je ctnost mé Vůle tak velká, že když se přiblížím k místu, kde se tato duše nachází, abych na ni seslal tresty, a najdu tam svou Vůli a svou Lásku, nemám chuť se v této duši trestat; spíše zůstávám zraněný a umdlévám. Místo trestání se tedy vrhám do náruče oné duše, která obsahuje mou Vůli a mou Lásku. Odpočívám a zůstávám celý rozveselený.

Ach, kdybys věděla, do jakých stísněných podmínek lásky Mě uvádíš a jak moc trpím, když tě vidím kvůli Mně jen trochu zarmoucenou nebo rozrušenou! Byla bys spokojenější a ostatní by tě přestali obtěžovat." A já: "Vidíš, ó Ježíši, kolik zla dělám, až Tě tím nutím trpět?" "Ne," odpověděla jsem. A brzy Ježíš: "Má dcero, netrap se kvůli tomu. Utrpení, která pocházejí z lásky duše, obsahují také velké radosti, protože pravá láska, i když přináší utrpení, není nikdy oddělena od velké radosti a nevýslovné spokojenosti."

3. září 1913

Známkou toho, že duše žije v Boží Vůli je, že stejně jako Ježíš cítí, že nepotřebuje nic jiného než dávat všem.

Zatímco jsem se modlila (... i když vlastně nevím, jak se to dobře vysvětluje - možná je to dokonce moje nenápadná pýcha: nikdy nemyslím na sebe a na své velké bídy, ale vždy na nápravu, abych Ježíše utěšila za hříšníky - za všechny. Není to však tak, že bych na to myslela předem, ne, stačí, abych se začala modlit a ocitnu se v tom bodě). Teď mě to znepokojilo a přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi to: "Dcero moje, co tě to trápí? Musíš vědět, že když duši vložím do své Vůle a ona se stabilně usadí v mé Vůli, duše cítí, že má všeho nadbytek, protože má Vůle obsahuje všechna možná myslitelná dobra; a tak se staví do stejných podmínek jako já a cítí potřebu spíše dávat než přijímat. Cítí, že nic nepotřebuje; a pokud něco chce, může si vzít, co chce, aniž by o to požádala. Jelikož má Vůle obsahuje neodolatelnou sílu dávat, je šťastná jen tehdy, když dává; a když dává, zůstává ještě více žíznivá po dávání. V

jakých omezeních se ocitá, když chce dávat a nemůže najít nikoho, komu by mohla dát!

Má dcero, duši, která plní mou Vůli, stavím do stejných podmínek, udržuji ji v povědomí o mých velkých radostech i hořkostech a vše, co dělá, pečetem nezájmem o sebe. Ach ano, duše, která plní mou Vůli, je pravé Slunce, které dává všem teplo a světlo, a které cítí nutnost toto světlo a teplo dávat. Zatímco dává všem, Slunce si od nikoho nic nebere, protože je nadřazeno všemu a na zemi není nikdo, kdo by se mohl vyrovnat jeho světlu a velkému ohni, který obsahuje. Ach, kdyby tvorové mohli spatřit duši, která plní Mou Vůli, viděli by ji jako více než majestátní Slunce v konání dobra všem; ba co víc, poznali by v tomto Slunci Mne samého. Proto znamením, že duše dospěla k plnění Mé Vůle, je to, že se cítí ve stavu dávání. Pochopila jsi to?"

6. září 1913

Hodnota, účinky a božská vznešenost konání "Hodin umučení".

Přemýšlela jsem o hodinách umučení, které byly nyní napsány a o tom, že jsou bez jakýchkoli odpuštěk. Takže ti, kdo je konají, nic nezískají, zatímco existuje mnoho modliteb obohacených mnoha odpuštěky. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj vždy obdivuhodný Ježíš, samá dobrota, mi řekl: "Má dcero, modlitbami s odpuštěky člověk něco získává. Ale hodiny mého umučení, které jsou mými vlastními modlitbami, mými odpuštěky a veškerou mou láskou, pocházejí skutečně z hloubi mého Srdce. Zapomněla jsi snad, kolikrát jsem se s tebou spojil, abychom je konali společně, a proměnil jsem tresty v milosti nad celou zemí? Moje zadostiučinění je tedy takové, že místo odpuštěk dávám duši hrst lásky, která obsahuje nekonečnou Lásku nevyčísitelné ceny. Dále, když se věci dělají z čisté lásky, moje Láska nachází svůj výlev - a není zanedbatelné, že stvoření může poskytnout úlevu a vyjádření Lásce svého Stvořitele."

12. září 1913

Ježíš již dva roky hovoří s Luisou o své Vůli, kterou nikdy předtím nikomu neprojevil. Od té doby nahrazoval extázi svého Nejsvětějšího lidství, danou jí k okouzlení Jeho Osobou, extází své Božské Vůle.

Přemýšlela jsem o tom, jak požehnaný Ježíš změnil věci. I když přijde, nezůstávám zkamenělá jako dřív, naopak, jakmile odejde, cítím se ve svém přirozeném stavu. Nevím, co se se mnou stalo. Navíc mě trápí jediná myšlenka, že ten, kdo má nade mnou moc, by mohl chtít znát mé věci.

Dobrý Ježíš, který bdí nad každou mou myšlenkou a nechce, aby ani jedna nebyla v mé mysli rozladěná, přišel a řekl mi: "Má dcero, chceš snad, abych tě držel svázanou provazy a řetězy? Kdysi jich bylo zapotřebí a já jsem tě s velkou láskou držel spoutanou a předstíral jsem, že jsem hluchý k některým tvým nářkům - vzpomeň si... Ale teď už je nepovažuji za nezbytné. Už více než dva roky chci s tebou používat ušlechtilější spojení – s mou Vůlí. Proto jsem během této doby stále mluvil o své Vůli a o vznešených a nepopsatelných účincích, které tato Vůle obsahuje - o věcech, které jsem dosud nikomu neprojevil. Prolistuj tolik knih, kolik chceš a uvidíš, že v žádné z nich nenajdeš to, co jsem ti řekl o své Vůli. Bylo to nutné k tomu, aby se tvoje duše dostala do současného stavu, v němž se nacházíš. Poté, co jsem tě stále držel u sebe, jsi dobře věděla, že bys nemohla snášet utrpení z neustálého nedostatku Mé přítomnosti, kdyby ji něco - stále Mého - nenahradilo; něco, co zcela vniknuvší do tvé duše, tě muselo udržet v zajetí více, než by to dokázala sama Má přítomnost. Má Vůle zaujala své místo, aby udržela v zajetí každou tvou myšlenku, náklonnost, touhu, slovo... do té míry, že tvůj jazyk mluví o mé Vůli s velkou výmluvností a nadšením, protože je zajat mou Vůlí.

Proto se cítíš znepokojena, když se tě někdo ptá, "jak a proč" Ježíš nepřichází jako dříve? Děje se to proto, že tě uchvátila má Vůle a tvá duše trpí, když chtějí zlomit sladké kouzlo mé Vůle." A já: "Ježíši, co to říkáš? Nech mě, nech mě - odejdi! Mé zlo mě přivedlo do takového stavu!" "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne! Ježíš se usmál, když mě slyšel říkat "odejdi" a přitiskl mě k sobě ještě víc a dodal: "Nemohu

odejít. Mohl bych se snad oddělit od své Vůle? Zachováš-li mou Vůli, musím být stále s tebou. Má Vůle a Já jsme jedno - ne dvě. Pojdme raději k faktům: řekni mi, jaké jsou tvé zlozvyky?" "Ano," odpověděla jsem. A já: "Má lásko, já nevím. Právě jsi mi řekl, že mě tvá Vůle drží v zajetí. Jak je mohu znát? A Ježíš: "Aha, ty je neznáš?" "Ne," odpověděla jsem. A já: "Nemohu je znát, protože Ty mě držíš stále nahoře a nedopřáváš mi čas myslet na sebe. A jakmile chci myslet na sebe, buď mě přísně pokáráš, až mi řekneš, že bych se za to měla stydět, nebo to uděláš s láskou a přitáhneš mě k sobě s takovou silou, že na sebe zapomenou. Jak to mám udělat?"

A Ježíš: "Pokud to nedokážeš, znamená to, že jsem šťastnější, když to neuděláš, protože moje Vůle v tobě nahrazuje všechno. A tak, jako by tato Vůle viděla, že se jí něco z jejího vlastního odnímá, zůstává nad tebou a brání ti myslet na sebe, protože ví, že tam, kde má Vůle zaujímá místo všeho ostatního, nemůže být zlo. Proto zůstávám žárlivě na stráži."

A já: "Ježíši, děláš si legraci? A Ježíš: "Má dcero, nutíš mě mluvit, abys pochopila, jak se věci mají. Poslouchej: abych tě přivedl k tak vznešenému a božskému bodu, choval jsem se k tobě jako dva milenci, kteří se milují k bláznovství. Nikdy bys Mou Vůli tak nemilovala, kdybys Mě neznala. Proto jsem ti nejprve dal extázi Svého Lidství, abys Mě, když víš, kdo jsem, milovala; abych přitáhl všechnu tvou lásku, použil jsem s tebou mnoho Istí lásky. Ty si je pamatuj. Nyní, poté, co jsem tě důkladně přilákal k Lásce k Mé Osobě, jsi byla uchválena Mou Vůlí - a miluješ Ji. Protože jsi po tak dlouhé době nemohla být beze Mne - jako bychom spolu žili - bylo nutné, aby tě extáze Mé Vůle držela na místě Mého Lidství. Všechno, co jsem předtím dělal, byly milosti, které tě měly disponovat k extázi Mé Vůle. Když disponuji duší, aby žila vyšším způsobem - ve své Vůli, musím se projevit, abych vlil tak velké milosti."

Překvapeně jsem řekla: "Co to říkáš, Ježíši? Extáze v tvé Vůli?"

"Ano, má Vůle je pravá a dokonalá extáze. A ty tuto extázi přerušíš, kdykoli budeš chtít myslet na sebe. Ale já tě nenechám zvítězit. V nejbližší době přijdou velké tresty, i když tomu nevěříš. Uvěříš, až uvidíš. Proto je nutné, aby extáze Mého Lidství

byla přerušena - ale ne úplně, jinak bys Mě všude spoutala. Pak nechám přijít sladké kouzlo své Vůle, abys méně trpěla, až uvidíš tresty."

20. září 1913

Jediným Božím záměrem ve všem, co se děje, je naplnit v nás Jeho Vůli.

Přemýšlela jsem o svém současném stavu - jak málo nebo vůbec netrpím. A Ježíš, okamžitě: "Má dcero, všechno, co se děje kolem duše a v ní - hořkosti, radosti, protiklady, smrti, strádání, spokojenost a další věci - není nic jiného než moje neustálé řemeslo, aby se v ní naplnila a uskutečnila moje vůle. Když toho dosáhnu, je vše splněno a tudíž je vše v míru. Zdá se, že i utrpení se chce držet dál od této duše, když vidí, že Božská Vůle je víc než utrpení samo, a že v duši vše nahrazuje a vše překonává. Zdá se, že všechny věci ctí mou Vůli. A když duše dosáhne tohoto bodu - využití všeho, aby mi umožnila uskutečnit řemeslo mé Vůle - jakmile se tak stane, Já sám ji připravím pro nebe."

21. září 1913

Všechny věci vykonané s Ježíšem v Jeho Božské Vůli se stávají Jeho vlastními se stejnými vlastnostmi, stejným Životem a stejnou Tvůrčí silou.

Dnes ráno se můj vždy rozkošný Ježíš projevil s nevýslovnou sladkostí a přívětivostí, jako by mi chtěl sdělit něco, co je mu velmi drahé a co mě velmi překvapí. Objal mě a přitiskl ke svému Srdci a řekl mi: "Má milovaná dcero, všechno, co duše dělá v mé Vůli a spolu se mnou - modlitby, skutky, kroky atd.- získává stejné vlastnosti jako mé, stejný Život a stejnou hodnotu. Vidíš, všechny věci, které jsem konal na zemi - modlitby, utrpení, skutky - jsou v činnosti a zůstanou na věčnosti pro dobro toho, kdo je chce. Mé dílo se liší od díla tvorů. Obsahuji v Sobě Tvůrčí Sílu, mluvím a tvořím, tak jako jsem jednoho dne promluvil a stvořil Slunce. Je to, jako by toto Slunce, které je vždy plné světla a tepla, jež nikdy neubývá, zůstávalo v aktu přijímání nepřetržitého stvoření ode Mne. Takové bylo mé dílo na zemi. Protože v Sobě obsahuji Tvořivou Sílu, modlitby, kroky, práce, které jsem vykonal a krev, kterou jsem prolil, zůstávají v

nepřetržitým aktu modlení, práce, chůze atd., stejně jako Slunce je v nepřetržitém aktu dávání světla. Proto mé modlitby pokračují, mé kroky jsou stále v aktu běhu za dušemi; a tak je to i s ostatním. Jaký by jinak byl velký rozdíl mezi mou prací a prací mých Svatých?

Nyní, má dcero, poslyš krásnou - krásnou věc, kterou stvoření ještě nepochopilo: všechny věci, které duše dělá spolu se Mnou a v Mé Vůli, jsou jako Mé vlastní věci a zůstávají jako její vlastní. Spojení s mou Vůlí a práce vykonaná společně se Mnou se podílejí na mé stejné Tvůrčí síle." Zůstala jsem nadšená, s radostí, kterou jsem nemohla zadržet a řekla jsem: "Je to všechno možné, ó Ježíši?" A On: "Kdo tomu nerozumí, může říci, že Mě nezná." A zmizel. Ale já to neumím dobře říct a nevím, jak bych to lépe vysvětlila. Kdo může říci, co všechno mi dal pochopit? Spíše se mi zdá, že jsem řekla nesmysl.

25. září 1913

Boží Vůle, nikoliv Svatá Eucharistie, je středem a životem duše. Božská Vůle dává život svátostem a uzavírá je v sobě.

Řekla jsem svému zpovědníkovi, že mi Ježíš řekl, že Boží Vůle je středem duše, že tento střed je v hloubi duše, a že šíří své paprsky jako slunce, dává světlo mysli, svatost činům, sílu krokům, život srdci, sílu slovu a všemu; a nejen to, ale také to, že zatímco tento střed - Boží Vůle - je v nás, abychom před Ním nikdy neunikli a aby nám byl neustále k dispozici a nikdy nás nenechal ani na minutu osamocené či odloučené - je zároveň také před námi, po naší pravici, po naší levici, za námi a všude, a bude naším středem i v nebi. Zpovědník naopak říkal, že naším středem je Nejsvětější Eucharistie.

Nyní přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, musel jsem to udělat tak, aby svatost byla snadná a přístupná všem – ledaže by o ní nestáli - za všech podmínek, za všech okolností a na každém místě. Je pravda, že Nejsvětější Eucharistie je středem, ale kdo ji ustanovil? Kdo omezil mé Lidství, aby mohlo být uzavřeno v malém kruhu hostie? Nebyla to má Vůle? Moje Vůle bude mít vždycky přednost před vším. Dále,

jestliže je vše v Eucharistii, kněží, kteří mě volají z nebe do svých rukou, a kteří jsou ve styku s mým svátostným Tělem více než kdokoli jiný, by měli být nejsvětější a nejhodnější; místo toho jsou mnozí nejhorší. Chudák Já, jak se Mnou ve Svaté Eucharistii zacházejí! A mnoho duší, které Mě přijímají, snad každý den, mělo by být mnoho svatých, kdyby stačila jako střed Eucharistie. Místo toho - a to se chce člověku plakat - zůstávají stále na stejném místě - marnivé, nedůtklivé, puntičkářské atd. Ubohý střed Nejsvětější Eucharistie, jak zneuctěný zůstává!

Na druhé straně může existovat matka, která plní Mou Vůli a nemůže Mě přijímat každý den kvůli svým podmínkám, ne proto, že by nechtěla. Je trpělivá, dobročinná a nese v sobě vůni mých Eucharistických ctností. Ach, je to snad Svátost nebo spíše má Vůle, které se podřizuje, která ji udržuje v poddanství a kompenzuje Nejsvětější Svátost? Ba co víc, říkám ti, že samotné Svátosti přinášejí plody v závislosti na tom, jak jsou duše podřízeny mé Vůli. Přinášejí účinky podle toho, jaké spojení mají duše s mou Vůlí. A pokud není spojení s mou Vůlí, mohou přijmout Svaté Přijímání, ale zůstanou s prázdným žaludkem; mohou jít ke Zpovědi, ale zůstanou stále špinavé; mohou předstoupit před mou Svátostnou Přítomnost, ale pokud se naše vůle neseťkají, budu pro ně jako mrtvý, protože má Vůle vytváří všechna dobra a dává život i Svátostem jen v duši, která se jí podřizuje. Ti, kdo to nechápou, jsou v náboženství nemluvňata."

2. října 1913

Když se lidská vůle spojí s Boží Vůlí, v duši se utváří Ježíšův život. Přijmout Boží Vůli znamená přijmout všechno.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš se ve mně zjevil, a natolik se se mnou ztotožnil, že jsem viděla Jeho oči ve svých, Jeho ústa ve svých a tak dále. Když jsem Ho takto viděla, řekl mi: "Má dcero, podívej se, jak se ztotožňuji s duší, která plní mou Vůli a stávám se s ní jedním. Stávám se jejím vlastním životem, protože Má Vůle je uvnitř i vně této duše. Dá se říci, že Má Vůle je jako vzduch, který dýchá, a který dává život všemu v ní; jako světlo, díky němuž je vše

viditelné a pochopitelné; jako teplo, které zahřívá, plodí a dává člověku růst; jako srdce, které buší; jako ruce, které pracují; jako nohy, které chodí. Když se lidská vůle spojí s mou Vůlí, vzniká v duši můj Život."

Když jsem pak přijala Svaté Přijímání, říkala jsem Ježíši: "*Miluji Tě*" a On mi řekl: "Má dcero, opravdu mě chceš milovat? Řekni: Ježíši, miluji Tě tvou Vůlí. A protože Má Vůle naplňuje nebe i zemi, tvá láska Mě bude všude obklopotvat a tvé "*Miluji Tě*" bude znít tam nahoře v nebesích i dole na dně propastí. Chceš-li tedy říci: "Klaním se Ti, žehnám Ti, chválím Tě, děkuji Ti", řekneš to ve spojení s Mou Vůlí a naplníš Nebe i Zemi adorací, blahoslavenstvím, chválou, díkůvzdáním - v Mé Vůli. Jsou to prosté, snadné a nesmírné věci.

Má Vůle je vším a to do té míry, jaké jsou mé vlastnosti - jaké to jsou? Prostý úkon mé Vůle. Jestliže tedy Spravedlnost, Dobrota, Moudrost, Statečnost sledují svůj běh, má Vůle jim předchází, doprovází je a uvádí je v činnost. Celkově vzato se od mé Vůle nevzdalují ani o jediný bod. Proto ta, která přijímá mou Vůli, přijímá všechno; ba co víc, může říci, že její život skončil - skončily slabosti, pokušení, vášně a trápení - protože všechny věci ztrácejí svá práva v tom, kdo plní mou Vůli. Moje Vůle má přednost přede vším a právo na všechno."

18. listopadu 1913

Když proti sobě stojí lidská a Boží Vůle, jedna tvoří kříž druhé.

Přemýšlela jsem o svém ubohém stavu a o tom, že i kříž je pro mě zapovězen. V mém nitru mi Ježíš řekl: "Má dcero, když se dvě vůle postaví proti sobě, jedna tvoří kříž té druhé. Tak je to i mezi mnou a tvory: když se jejich vůle staví proti mé, já tvořím jejich kříž a oni tvoří můj. Já jsem dlouhý prut kříže, zatímco oni jsou ten krátký a vzájemně se křížující, tvoří kříž. Nyní, když se vůle duše spojí s Mou, tyče již nezůstávají zkřížené, ale spojené; proto kříž již není křížem. Pochopila jsi to? Kromě toho Já jsem posvětil kříž; nebyl to kříž, který posvětil Mne. Kříž neposvěcuje; spíše rezignace na mou Vůli posvěcuje kříž; proto i kříž může konat dobro, pokud je spojen s mou Vůlí. A nejen to; Kříž posvěcuje a křížuje část člověka, zatímco má Vůle nešetří

nic; posvěcuje všechno, křížuje myšlenky, touhy, vůli, náklonnosti, srdce - všechno. Jelikož je má Vůle světlem, ukazuje duši nutnost tohoto posvěcení a úplného ukřižování takovým způsobem, že ona sama mě podněcuje, abych na ní uskutečnil dílo mé Vůle.

Proto jsou Kříž a ostatní ctnosti spokojené, pokud něco získají, a když se jim podaří probodnout stvoření třemi hřeby, vítězoslavně slaví. Naproti tomu má Vůle, která neumí konat neúplné skutky, se nespokojí jen se třemi hřeby, ale s tolika hřeby za tolik úkonů mé Vůle, kolik jich pro stvoření určím."

27. listopadu 1913

S úplnými úkony v Boží Vůli v sobě duše tvoří Slunce podobné Božskému Slunci. V Božské Vůli se duše stává Bohem země.

Můj vždy obdivuhodný Ježíš pokračuje ve vyprávění o Své Nejsvětější Vůli: "Má dcero, kolik úplných úkonů Mé Vůle stvoření vykoná, tolik částí Mne do sebe přijme a čím více přijme z Mé Vůle, tím více světla získá a vytvoří v sobě Slunce. Protože toto Slunce je tvořeno světlem, které přijímá z mé Vůle, jsou paprsky tohoto Slunce spojeny s paprsky mého Božského Slunce. Tak se jeden od druhého odráží a vzájemně se střelhitě pronikají, a jak tak činí, Slunce, které má Vůle v duši utvořila, se zvětšuje a zvětšuje."

A já: "Ježíši, zůstáváme stále zde - ve Tvé Vůli. Zdá se, že už nemáš co říct." A Ježíš: "Má Vůle je nejvyšším bodem, který může existovat jak v nebi, tak na zemi. Když k Ní duše dospěje, všechno přemohla a všechno vykonala. Nezbývá jí nic jiného než pobývat v těchto výšinách, těšit se z nich a stále více chápat mou Vůli, která ještě není zcela pochopena ani v nebi, ani na zemi. Máš spoustu času, který tam můžeš strávit, protože jsi pochopila jen velmi málo a mnoho ti ještě zbývá pochopit. Má Vůle je tak veliká, že ten, kdo ji plní, se může nazývat Bohem na zemi. Stejně jako Má Vůle tvoří blaženost Nebe, tvoří tito Bohové, kteří plní Mou Vůli, blaženost země a těch, kteří jsou jim blízcí. Neexistuje dobro, které by na zemi existovalo, a které by nebylo možno připsat těmto bohům mé Vůle - ať už jako přímé, nebo jako nepřímé příčině.

Všechno je jejich zásluhou. Stejně jako v nebi neexistuje žádné štěstí, které by nepocházelo ode Mne, neexistuje na zemi žádné existující dobro, které by nepocházelo od nich."

8. března 1914

Boží Vůle soustřeďuje všechna svá dobra a své Božské Dílo v těch, kdo v ní žijí. Hodnota jednoho jediného okamžiku v Boží Vůli. Vše, co duše žijící v Boží Vůli prožívá, nepatří jí, ale Ježíši v ní. Ten, kdo žije v Boží Vůli, nemůže jít do očištění.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy obdivovaný Ježíš ke mně nepřestával velmi často mluvit o své Nejsvětější Vůli. Řeknu jen to málo, co si pamatuji. Když jsem se tedy necítila dobře, blahoslavený Ježíš přišel a řekl mi: "Má dcero, duše, která žije v mé Vůli, může o všem, co dělám, říci: "To všechno je moje." To proto, že vůle duše, která se mi odevzdala, je natolik ztotožněna s mou Vůlí, že vše, co dělá má Vůle, dělá i ona. Protože žije a umírá v mé Vůli, neexistuje dobro, které by s sebou nepřinesla, protože neexistuje dobro, které by nebylo obsaženo v mé Vůli. Má Vůle je životem všeho dobra, které mohou stvoření konat. Proto duše v mé Vůli umírající v tomto životě s sebou nese mše svaté, které se slaví, modlitby a dobré skutky, které koná, neboť všechny jsou plodem mé Vůle. To je však stále velmi málo ve srovnání s dílem mé Vůle samotné, které si duše nese s sebou jako své vlastní. Jeden okamžik díla mé Vůle stačí k tomu, aby překonal veškerou práci všech tvorů, minulých, současných i budoucích.

Když duše umírá v Mé Vůli, není krásy, která by se jí vyrovnala, ani výšky, bohatství, svatosti, moudrosti nebo lásky - nic. Nic se s ní nedá srovnat - nic se jí nevyrovná. Když duše, která umírá ztotožněna s mou Vůlí, vstoupí do nebeské vlasti, nejenže se otevřou nebeské brány, ale celé nebe se skloní, aby ji přivítalo v nebeském sídle, aby uctilo dílo mé Vůle, které je v ní. Co ti tedy mohu říci o požitku a překvapení všech Blahoslavených, když vidí tuto duši zcela poznamenanou dílem Boží Vůle, nebo když vidí, že vše, co tato duše během svého života vykonala, když vše konala v mé Vůli - každé slovo, každou myšlenku, práci, čin atd. - jsou mnohá Slunce, která ji zdobí

- každé se od druhého liší světlem a krásou? A v tom, že v této duši vidím mnoho Božských pramenů, které zaplaví všechny Blahoslavené a potečou i na zemi ku prospěchu duší poutníků, neboť nebe je nemůže zadržet?

"Vzpomínám si také, že mi jiného dne řekl: "Má dcero, kdo skutečně plní mou Vůli, může ve všem, co se v Ní děje, v duši i v těle, ve všem, co cítí a čím trpí, říci: "Ježíš trpí, Ježíš je utlačován." V duši, která plní Mou Vůli - v níž přebývám - ke Mně vlastně dochází všechno, co mi stvoření činí. Proto, když ke Mně dolehne chlad tvorů, cítí to má Vůle, a protože má Vůle je životem této duše, v důsledku toho to cítí i duše. A tak místo aby se trápila kvůli tomuto chladu, jako by byl její vlastní, měla by zůstat kolem Mne, aby Mne utěšila a napravila chlad, který ke Mně posílají tvorové. Stejně tak, pokud cítí rozptýlení, útlak a jiné věci, musí zůstat kolem Mne, aby Mi ulevila a napravila, jako by to nebyly její vlastní věci, ale Moje. Proto duše, která žije z Mé Vůle, pocítí mnoho různých bolestí podle urážek, které dostávám od tvorů, ale náhle a téměř jedním skokem. Na druhé straně však bude pociťovat i nepopsatelné radosti a spokojenost. A pokud se musí postarat o to, aby mě utěšila a napravila, musí se těšit z radostí a spokojenosti. Teprve tehdy najde má Vůle můj zájem, jinak by zůstala zarmoucená a neschopná uskutečnit to, co má Vůle obsahuje."

Jindy mi řekl: "Má dcero, ten, kdo plní mou Vůli, nemůže v žádném případě jít do očištěnce, protože má Vůle duši od všeho očišťuje. Jak bych mohl dopustit, aby se jí dotkl oheň očištěnce, když jsem ji během jejího života žárlivě držel v péči mé Vůle? Nanejvýš jí může chybět nějaký oděv, ale má Vůle ji před odhalením Božství oblékne vším, co jí může chybět. Pak se zjevím."

14. března 1914

Když duše, která žije v Boží Vůli, splyne s Ježíšem, zmocní se všeho, co Ježíši patří, a On jí nemůže nic odepřít.

Dnes jsem se celá spojila s Ježíšem, až jsem cítila, že Ježíš je ve mně živý a skutečný. Když jsem ho cítila, řekl mi tak něžným a dojemným způsobem, že jsem cítila, jak mi puká mé ubohé srdce: "Má dcero, je pro Mne příliš těžké nespokojit se s

tím, kdo plní Mou Vůli. Jak vidíš, už nemám ruce, nohy, srdce, oči ani ústa. Nezbylo mi nic z Mé Vůle, protože jsi mi všechno vzala - všechno jsi si přivlastnila. Nezbylo mi nic, co by nebylo tvé. Proto se na mnohé a velké zlo, které zaplavuje zemi, nevyžívají zasloužené tresty: protože je pro Mne těžké, abych tě neuspokojil. Dále, jak to mohu udělat, když nemám ruce? Nevěříš Mi, že ne? Kdybych ruce nezbytně potřeboval, byl bych nucen ti je ukrást nebo tě přesvědčit, abys Mi je sama dala. Jak je to těžké - jak je pro Mne těžké neuspokojit toho, kdo plní Mou Vůli! To bych se nelíbil sám sobě."

Zůstala jsem ohromena tím, co Ježíš říkal. Nejen to, ale skutečně jsem viděla, že mám Ježíšovy ruce, nohy a oči a tak jsem mu řekla: "Ježíši, dovol mi přijít." A On: "Dej mi v sobě ještě trochu života a pak přijdeš."

17. března 1914

Ten, kdo plní Boží Vůli, se podílí nejen na vnějších skutcích - "ad extra" - Boha, ale také na vnitřních skutcích - "ad intra" - tří Božských Osob.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj obdivovaný Ježíš se ve mně nadále projevoval tak, že jsem vlastnila všechny Jeho údy. Vypadal tak spokojeně, že se zdálo, že tuto radost nedokáže zadržet a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo plní mou Vůli, se podílí na činnostech "ad intra" božských Osob. Tato výsada je vyhrazena pouze tomu, kdo plní mou Vůli: účastnit se nejen všech našich skutků "ad extra", ale přecházet od nich ke skutkům "ad intra".

Proto je pro Mne těžké nespokojit se s tím, kdo žije v mé Vůli: když je duše v mé Vůli, je v intimní části našeho Srdce, našich tužeb, našich citů a myšlenek. Její tlukot srdce, její dech a Náš dech jsou jedno. Proto jsou radosti, slasti, Sláva a Láska, které Nám dává, mnohé a velké - nekonečné svým způsobem a povahou a v ničem se neliší od Našich, protože jsou Naše vlastní. Stejně jako v Naší věčné Lásce Jeden uchvacuje Druhého, Jeden tvoří Radost Druhého, a to do té míry, že mnohokrát, neschopni tuto Lásku a tyto radosti zadržet, vycházíme s díly "ad extra"; stejně tak zůstáváme uchvázeni a potěšeni touto duší, která plní Naši Vůli. Jak bychom tedy mohli učinit

nešťastným toho, kdo Nás činí tak šťastnými? Jak nemilovat právě tak, jako milujeme My sami - ne jako milujeme ostatní tvory - toho, kdo Nás miluje stejnou Naší Láskou?

Tato duše nemá žádná tajemství. Mezi Námi a ní není žádné Naše a její - všechno je společné. Z duše děláme díky milosti to, čím jsme My od přirozenosti - bez hříchu atd. - aby mezi námi neexistovala žádná nerovnost. A jako My vycházíme s díly "ad extra" - jsouce neschopni zadržet Naši Lásku - stejně tak, neschopni zadržet lásku duše, která plní Naši Vůli, ji činíme vycházet z Nás a ukazujeme ji lidem jako Naši oblíbenou - milovanou. Jen kvůli ní a duším jí podobným necháváme na zem sestoupit dobro a jen z lásky k těmto duším zemi chráníme. Tuto duši pak uzavíráme do Sebe, abychom se z ní těšili, protože stejně jako My, Božské Osoby, jsme neoddělitelní, duše, která plní Naši Vůli, se stává neoddělitelnou od Nás."

19. března 1914

Duše, která se rozptyluje v Boží Vůli, tvoří rozkoš Nejsvětější Trojice.

Zdá se, že požehnaný Ježíš chce mluvit o své Nejsvětější Vůli.

Rozprostírala jsem se v celém Jeho nitru - v Jeho myšlenkách, touhách, náklonnostech, v Jeho Vůli, v Jeho Lásce, ve všem, když mi Ježíš s nekonečnou sladkostí řekl: "Ach, kdybys znala spokojenost, kterou Mi dává ten, kdo plní Mou Vůli! Tvé srdce by puklo radostí. Vidíš, jak ses rozptylovala v mých myšlenkách, touhách atd. a tvořila jsi rozkoš mých myšlenek, zatímco mé touhy, splývající ve tvých, si s nimi pohrávaly. Tvé náklonnosti, spojené s tvou vůlí a láskou, běžící a letící do mých náklonností, do mé Vůle a do mé Lásky, se navzájem líbaly a vlévaly se jako prudký proud do nesmírného moře Věčného, hrály si s Božskými Osobami - tu s Otcem, tu se Mnou, tu s Duchem Svatým.

Pak, nechtějíce věnovat čas jeden druhému, hrajeme si s ní - všichni tři společně, vytvářejíce z ní Náš vlastní klenot. Tento šperk - Naše rozkoš - je Nám tak drahý, že jej s žárlivostí uchováváme "ad intra", v intimní části naší Vůle; a když Nás tvorové rozhořčují a urážejí, abychom se rozveselili, bereme svůj šperk a bavíme se spolu."

21. března 1914

Ježíš se nemůže zdržet toho, aby neprojevoval, i když postupně, svou lásku, milosti a dobra, které dává duším, které plní jeho Vůli. Nepřehání.

Ježíš pokračuje: "Má dcero, miluji tu, která plní mou Vůli, tak moc, že jí nemohu zjevit všechno - nebo všechno najednou - jak moc ji miluji. Milost, kterou jí stále obohacuji, krásu, kterou jí stále zdobím a všechny statky, kterými ji naplňuji. Kdybych to všechno projevil, duše by zemřela radostí, srdce by jí puklo tak, že by už nemohla žít na zemi, ale v mžiku by se vznesla k nebi. Cítím však neodolatelnou potřebu dát o sobě vědět, stejně jako o své lásce k ní. Je příliš těžké milovat, konat dobro, aniž by se člověk dal poznat. Cítím, jako by mé Srdce umíralo a nedokázalo odolat tolika láskám; stále jí kousek po kousku dávám najevo, jak ji miluji a všechny dary, kterými jí stále naplňuji. A až se duše bude cítit, jako by byla naplněna až po okraj, do té míry, že už je nebude schopna pojmout, v jednom z těchto mých projevů zmizí ze země a rozkvetne v lůně Věčného."

A já: "Ježíši, můj Živote, zdá se mi, že trochu přeháníš, když mi ukazuješ, kam až může dojít duše, která plní Tvou Vůli." Ježíš věděl o mé nevědomosti, usmál se a řekl mi: "Ne, ne, moje milovaná, nepřeháním. Ten, kdo přehání, může klamat. Tvůj Ježíš tě neumí oklamat, spíše to, co jsem ti řekl, nic neznamena. Většího překvapení se ti dostane, až se jednou prolomí vězení tvého těla a ty budeš plavat v mém lůně, bude ti otevřeně zjevena míra, které tě má Vůle přiměla dosáhnout."

24. března 1914

Ten, kdo žije v Boží Vůli, se stává dalším Ježíšovým Lidstvím, orgánem Boží Vůle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a naříkala jsem kvůli Ježíši, který ještě nepřišel. Nakonec přišel a řekl mi: "Má dcero, má Vůle v sobě skrývá mé Lidství. Proto před tebou někdy skrývám své Lidství, když k tobě mluvím o své Vůli. Cítíš se obklopena Světlem, slyšíš můj hlas, ale nevidíš Mě, protože má Vůle v sobě pohlcuje mé Lidství, protože mé Lidství má své hranice, zatímco má Vůle je věčná a bez hranic. Ve skutečnosti, když bylo mé Lidství na zemi, nepokrývalo všechna místa, všechny

časy ani všechny okolnosti; má nekonečná Vůle to však vynahradila a dorazila tam, kam mé Lidství nedosáhlo. Když tedy najdu duše, které žijí zcela z mé Vůle, vynahrazují mé Lidství - časy, místa, okolnosti a dokonce i utrpení, protože žijí v mé Vůli, a proto je mohu použít stejně, jako jsem použil své Lidství. Co bylo mé Lidství, když ne orgán mé Vůle? Takoví jsou ti, kdo plní mou Vůli."

5. dubna 1914

Veškeré dílo toho, kdo žije v Boží Vůli, se stává světlem z Jeho světla.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se zjevil v nesmírném Světle, zatímco já jsem v tomto Světle plavala a cítila jsem, jak mi proudí do uší, do očí, do úst - do všeho. Ježíš mi řekl: "Když duše, která plní mou Vůli, pracuje, její práce se stává Světlem; když mluví, myslí, touží, chodí atd., její slova, myšlenky, touhy a kroky se mění ve Světlo - ale ve Světlo čerpané z Mého Slunce. Má Vůle přitahuje duši, která koná mou Vůli, takovou silou, že ji nutí neustále se točit kolem tohoto Světla a jak se točí, přijímá více Světla, které ji udržuje v mém zajetí."

10. dubna 1914

Ježíš korunovaný trním. Ježíš má svůj střed a svůj trůn na zemi v duši, která plní Jeho Božskou Vůli. Jak působí Lásky a jak působí Boží Vůle.

Dnes ráno přišel můj vždy rozkošný Ježíš jako ukřižovaný a sdílel se mnou své bolesti. Strhl mě k sobě, do moře svého utrpení, že jsem ho mohla téměř krok za krokem následovat. Kdo může říci, co všechno jsem mohla pochopit? Je toho tolik, že nevím, kde začít. Řeknu jen, že když jsem viděla, jak se trnová koruna trhá, trny bránily Krví, aby vytryskla. Když korunu strhli, ta Krev vytryskla z těch malých otvorů, stékala ve velkých proudech na Jeho tvář, na Jeho vlasy a pak stékala na celou Ježíšovu osobu. A Ježíš: "Dcero, tyto trny, které mi probodávají hlavu, probodnou pýchu, povýšenost a nejskrytější rány člověka, aby z nich vytekl hnis, který obsahují. Trny nasáklé mou Krví ho uzdraví a vrátí mu korunu, kterou mu hřích odňal."

Pak mě Ježíš přiměl jít k dalším krokům utrpení a já jsem cítila, jak se mé srdce přetrhlo, když jsem viděla, jak tolik trpí. A On, téměř jako by mi chtěl ulevit, pokračoval ve vyprávění o své Svaté Vůli: "Má dcero, mým středem na zemi je duše, která plní mou Vůli. Podívej, Slunce šíří své Světlo všude na zemi, i když si zachovává svůj vlastní střed. V nebi jsem životem každého blahoslaveného, ale stále si zachovávám svůj střed a svůj trůn. Stejně tak jsem všude na zemi, ale můj střed - místo, kde pozvedám svůj trůn, abych vládl, svá charismata, svá uspokojení, svá vítězství, své vlastní hmatatelné Srdce, v němž nacházím celého sebe jakoby ve svém vlastním středu - je v duši, která plní mou Nejsvětější Vůli. Tato duše je se mnou natolik ztotožněna, že se ode mne stává neoddělitelnou a veškerá moje Moudrost a Moc nemůže najít prostředky, jak mě od ní v nejmenším odtrhnout."

Pak dodal: "Láska má své úzkosti, touhy, vášně a neklid; moje Vůle je naopak věčný klid. Víš proč? Protože Láska obsahuje začátek, prostředek i konec jakéhokoli díla. Úzkost a neklid vznikají proto, aby se uskutečnily, a mísí se s nimi mnoho Lásky a nedokonalosti. Pokud však má Vůle a Láska nejsou na každém kroku spojeny dohromady - ubohá Láska, jak zneuctěná zůstává i v těch největších a nejsvětějších dílech. Na druhé straně má Vůle působí v prostém Skutku, dává duši plný postoj, aby dílo vykonala podle způsobu mé Vůle; a zatímco má Vůle působí, duše odpočívá. Protože tedy nepůsobí duše, ale má Vůle v ní, není v ní žádná úzkost ani neklid a zůstává prosta jakékoli nedokonalosti."

29. června 1914

V Boží Vůli se tvorové podílejí na vnitřních ("ad intra") a věčných Božích dílech podle svých malých schopností a podle své lásky.

Poté, co si někteří lidé s autoritou přečetli, co je napsáno 17. března (ted, že kdo plní Boží Vůli, účastní se jednání "ad intra" božských osob atd.), řekli, že to tak není, a že stvoření do toho nevstupuje. Zůstala jsem znepokojená, i když klidná a přesvědčená, že Ježíš by dal pravdu najevo.

Když jsem byla v mém obvyklém stavu, viděla jsem před sebou nekonečné moře a mnoho předmětů uvnitř tohoto moře. Některé z nich byly malé, jiné větší; některé plavaly na hladině moře a zůstávaly jen mokré; jiné klesaly ke dnu a zůstávaly nasáklé vodou zevnitř i zvenčí; některé jiné klesly tak hluboko, že se ztratily uvnitř moře... Zatímco jsem to viděla, přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má milovaná dcero, viděla jsi to? Moře symbolizuje mou Nesmírnost a předměty různých velikostí duše, které žijí v mé Vůli. Různé způsoby bytí (některé na povrchu, některé dole, některé ztracené ve mně) se liší podle toho, jak žijí v mé Vůli: některé nedokonalým způsobem, jiné dokonalejším způsobem, další dosahují toho, že jsou zcela rozpuštěny v mé Vůli.

Nuže, má dcero, mé "*ad intra*", o němž jsem ti mluvil, je přesně toto: někdy tě držím spolu se Mnou, s mým Lidstvím a ty se účastníš bolestí, prací a radostí mého Lidství; jindy tě vtahuju do sebe a rozpouštím tě ve svém Božství. Kolikrát jsem tě nenechal plavat ve Mně, držel jsem tě v sobě natolik, že jsi neviděla nic jiného než Mne, uvnitř i vně tebe? Nyní, když jsem tě držel ve Mně, účastnila ses požitků, Lásky a všeho ostatního, vždy podle své malé schopnosti. Ačkoli jsou tedy Naše díla "*ad intra*" věčná, stvoření se stále mohou těšit z účinků těchto děl ve svém životě, podle své lásky.

Co by bylo divného na tom, kdybych řekl, že když je vůle duše zajedno s Mou Vůlí, a když ji umístím do sebe, čímž ji učiním neoddělitelnou ode Mne (vždy, dokud se od Mé Vůle nevzdálí), účastní se děl "*ad intra*"? Navíc z toho, jak to bylo vysvětleno, vyplývá, že kdyby chtěli poznat pravdu, mohli by velmi dobře poznat význam mého "*ad intra*", protože pravda je pro mysl Světlo a se Světlem lze vidět věci takové, jaké jsou. Pokud však pravdu poznat nechtějí, mysl zůstává zaslepená a věci nelze vidět takové, jaké jsou; proto vyvolávají pochybnosti a potíže a zůstávají slepější než předtím. Navíc mé Bytí je stále v jednom aktu - nemá začátek ani konec. Jsem starý i nový; Naše díla "*ad intra*" byla, jsou a budou vždy v činnosti. Proto skrze důvěrné spojení s Naší Vůlí je duše již v Nás. Obdivuje, rozjímá, miluje a těší se; účastní se Naší Lásky, Našich radostí a všeho ostatního. Proč by tedy bylo nevhodné, kdybych řekl, že duše, která plní Mou Vůli, se účastní dění "*ad intra*"?

Když to Ježíš říkal, napadlo mě přirovnání. Muž si bere ženu. Ti dva mají děti a ty jsou tak bohaté, ctnostné a dobré, že potěší každého, kdo by s nimi mohl žít. Nyní někdo, dojatý dobrotou tohoto páru, chce s nimi žít. Nepřichází tento člověk, aby se podílel na jejich bohatství a na jejich štěstí? Nebude cítit, jak se jejich ctnosti vlévají do jeho nitra, když s nimi bude žít společně? Jestliže se to může podařit lidsky - oč více s naším obdivuhodným Ježíšem.

Srpen 1914

Splynutí s Ježíšem, abychom mu ulevili od bolesti za hříchy tvorů.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy obdivovaný Ježíš, a to jiným způsobem, než jakým za mnou v tomto období mého života obvykle přicházel - to znamená, že pokud vůbec přišel, tak jen na chvíli, bleskově a téměř úplně přestal trpět, což mi dříve sděloval, když přišel. Jedině Jeho Svatá Vůle je tím, co všechno vynahrazuje...

Dnes ráno tedy přišel a zůstal několik hodin, ale ve stavu, z něhož by kameny plakaly. Všude ho bolelo a chtěl, aby se mu utišila každá část Jeho Nejsvětějšího Lidství. Zdálo se, že kdyby se Mu nedostalo úlevy, proměnil by svět v hromadu sutin. Zdálo se, že nechce odejít, aby neviděl jatka a památky hrobů světa, které Ho málem donutily udělat ještě horší věci. Přitiskla jsem Ho k sobě, a protože jsem Mu chtěla ulevit, splynula jsem s Jeho Inteligencí, abych se mohla umístit do všech intelektů tvorů a nabídnout dobrou myšlenku za každou zlou myšlenku, abych napravila a ulevila všem uraženým Ježíšovým myšlenkám. Stejně tak jsem splynula v Jeho touhách, abych byla přítomna ve všech zlých touhách tvorů, abych mohla umístit svou dobrou touhu a utišit uražené Ježíšovy touhy; a tak dále se všemi ostatními. Když jsem Mu pak po částech ulevila, odešel, jako by se cítil povzbuzen.

25. září 1914

Modlitba konaná s Ježíšem a s Jeho Vůlí se rozšiřuje na všechny.

Obětovala jsem své ubohé modlitby blahoslavenému Ježíši a přemýšlela jsem, komu by bylo lépe, kdyby je blahoslavený Ježíš použil. Laskavě mi řekl: "Má dcero, modlitby, které se konají se mnou a s mou Vůlí, mohou být věnovány všem, aniž by byl někdo vyloučen. Všichni dostanou svůj díl a své účinky, jako by tyto modlitby byly obětovány za jednoho jediného člověka. Působí však podle dispozic tvorů. Já dávám Přijímání nebo své Umučení všem a každému, ale účinky působí podle jejich dispozic; a jestliže je přijme deset lidí, ovoce není horší než v případě, kdy by je přijalo jen pět. Taková je modlitba konaná spolu se Mnou a s mou Vůlí."

Říjen 1914

Hodnota a účinky Hodiny umučení.

Psala jsem *Hodiny umučení* a říkala jsem si: "Kolik obětí jsem musela přinést, abych napsala tyto požehnané *Hodiny umučení*, zvláště abych přenesla na papír některé vnitřní úkony, které proběhly jen mezi mnou a Ježíšem! Jakou odměnu mi za to dá? Ježíš mi dal slyšet svůj něžný a sladký hlas a řekl mi: "Má dcero, jako odměnu za to, že jsi napsala *Hodiny mého umučení*, ti za každé slovo, které jsi napsala, dám polibek - duši." A já: "Má lásko, to je pro mne a co dáš těm, kdo je budou plnit?" A Ježíš: "Pokud je budou konat společně se mnou a s mou vlastní Vůlí, dám jim za každé slovo, které budou pronášet, duši dobro, protože větší či menší účinnost těchto *Hodin mého umučení* je ve větším či menším spojení, které se mnou mají. Když je stvoření koná s mou Vůlí, skrývá se uvnitř mé Vůle, a protože je to má Vůle, která působí, mohu vytvořit všechna dobra, která chci i prostřednictvím jediného slova. To je pokaždé, když je vykonáš."

Jindy jsem s Ježíšem naříkala, že po tolika obětech, které jsme přinesli, abychom napsali tyto *Hodiny umučení*, bylo velmi málo duší, které je konaly. A On: "Má dcero, nenaříkej. I kdyby byla jen jedna, měla bys být šťastná. Cožpak bych netrpěl celé své utrpení, i kdybych chtěl zachránit jen jednu duši? Totéž platí i pro tebe."

Člověk by nikdy neměl opomíjet dobro jen proto, že z něj má užitek jen málokdo; všechna škoda je pro ty, kdo ho nevyužijí. Tak jako mé Umučení způsobilo, že mé Lidství získalo zásluhy, jako by byli spaseni všichni, ačkoli všichni spaseni nejsou (protože mou Vůli bylo spasit všechny a já jsem získal zásluhy podle toho, co jsem chtěl, a ne podle zisku, který by z toho čerpali tvorové), totéž platí pro tebe: budeš odměněna podle toho, zda se tvá vůle ztotožnila s mou a chtěla prospět všem. Všechno zlo zůstává těm, kteří, ačkoli toho byli schopni, to neudělali.

Tyto Hodiny jsou ze všech nejcennější, protože nejsou ničím jiným než opakováním toho, co jsem konal během svého smrtelného života a co nadále konám v Nejsvětější svátosti. Když poslouchám tyto Hodinky svého umučení, slyším svůj vlastní hlas, své vlastní modlitby. V té duši vidím svou Vůli - to znamená, že chci dobro pro všechny a chci nápravu pro všechny - a cítím se pohnut, abych v ní přebýval, abych v ní konal vše, co ona koná. Ach, jak bych si přál, aby byť jen jedna jediná duše pro každé město vykonala tyto Hodiny mého umučení! Slyšel bych se v každém městě a má Spravedlnost, v těchto chvílích velmi rozhořčená, by zůstala částečně uklidněna."

Dodávám, že jednoho dne jsem konala Hodinu, při níž nebeská Maminka pohřbila Ježíše a já jsem ji těsně následovala, abych jí dělala společnost v její hořké opuštěnosti a nabídla jí svůj soucit. Obvykle jsem tuto Hodinku nedělala - jen někdy; a tak jsem se rozmýšlela, jestli ji mám dělat nebo ne. Požehnaný Ježíš, všechna láska a jako by mě prosil, mi řekl: "Má dcero, nechci, abys to zanedbala. Budeš to dělat z lásky ke mně a ke cti mé Maminky. Věz, že pokaždé, když to uděláš, má Maminka se cítí, jako by osobně opakovala svůj život na zemi a tedy opakovala tu slávu a lásku, kterou Mi dala na zemi. I já se cítím, jako by moje Maminka byla znovu na zemi - její Mateřská něha, její Láska a všechna sláva, kterou Mi dala. Budu tě tak považovat za Matku."

Pak mě objal a slyšela jsem, jak mi velmi tiše říká: "Moje Maminko, Maminko" a šeptal mi všechno, co sladká maminka v této Hodině dělala a trpěla a já ji následovala. Od té doby jsem ji už nikdy nevynechala, pomohla mi Jeho Milost.

20. října 1914

Každý čin v Boží Vůli je činem Boží Vůle: úplným a dokonalým.

Naříkala jsem s požehnaným Ježíšem kvůli jeho strádání a mé ubohé, utlačované srdce bylo v deliriu. Mluvila jsem nesmysly a řekla jsem Mu: "Lásko moje, jak to je? Zapomněl jsi, že bez Tebe neumím být - a ani nemohu? Buď s Tebou na zemi nebo s Tebou v nebi. Chceš snad, abych Ti to připomněla? Chceš snad, abych mlčela, spala, trápila se? Pak to udělej - jen dokud zůstáváš stále se mnou. Ale já cítím, že jsi mě vyřadil ze svého Srdce. Ach, měl jsi k tomu srdce?"

Ale když jsem říkala tyto a další nesmysly, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Já jsem tady. Říkat, že tě vyřazuji ze svého Srdce je urážka, kterou Mi děláš, když tě držím v hloubi svého Srdce - tak pevně, že celá má Bytost proudí v tobě a tvoje ve Mně. Proto buď pozorná, aby ti nic z Mé Bytosti, která v tobě proudí, neuniklo, a aby každý tvůj čin byl spojen s Mou Vůlí, neboť Má Vůle obsahuje zcela dokonané činy. Jeden jediný čin mé Vůle stačí ke stvoření tisíce světů, všech dokonalých a úplných. Nepotřebuji následné činy - jeden stačí na všechny. Proto tím, že vykonáte nejjednodušší úkon spojený s mou Vůlí, mi dáte úplný úkon - to znamená úkon lásky, chvály, díkůvzdání, zadostiučinění. V souhrnu Mě tímto úkonem zcela zahrneš; nebo ještě lépe, zahrneš Mě a dáš Mi sama sebe.

Ach, ano - pouze tyto skutky spojené s Mou Vůlí mohou přede Mnou obstát a být Mne hodny, neboť dokonalé a úplné skutky jsou potřebné pro dokonalou Bytost, která neumí činit neúplné skutky, aby Mu vzdala čest a uspokojení. Pouze v Mé Vůli nalezne bytost tyto dokonalé a úplné skutky. Mimo mou Vůli, ať jsou její skutky jakkoli dobré, budou vždy nedokonalé a neúplné, protože stvoření potřebuje následné skutky, aby dílo zdokonalilo a dokončilo - pokud se mu to vůbec podaří. Proto na vše, co tvor koná mimo mou Vůli, pohlížím jako na maličkost. Ať je tedy má Vůle tvým životem, tvým pravidlem, tvým vším. Takto uzavřena v mé Vůli budeš ve mně a já v tobě; a budeš si dávat pozor, abys už nikdy neřekla, že jsem tě vyřadil ze svého Srdce."

4. listopadu 1914

Nový a nepřetržitý způsob rozjímání Hodin Umučení Páně.

Prováděla jsem *Hodiny Umučení* a Ježíš, celý potěšený, mi řekl: "Kdybys věděla, jak velké uspokojení cítím, když vidím, že opakuješ tyto Hodinky mého Umučení - stále je opakuješ, znovu a znovu - byla bys šťastná. Je pravda, že moji svatí rozjímali o mém umučení a pochopili, jak moc jsem trpěl, rozplývali se v slzách soucitu, až se cítili pohlceni láskou k mým bolestem; ne však tímto nepřetržitým způsobem, stále opakovaným a v tomto pořadí. Proto mohu říci, že jsi první, kdo mi dal zakusit tuto tak velkou a zvláštní chuť, když v sobě - hodinu po hodině - stále rozdrobujete můj Život a všechno, co jsem vytrpěl. Cítím se tak přitahován, že ti hodinu za hodinou dávám tento pokrm a jím s tebou stejný pokrm a dělám to, co děláš společně s tebou. Vězte, že i po vaší smrti vás hojně odměním novým Světlem a novými milostmi. Pokaždé, když duše na zemi budou konat tyto Hodiny mého Umučení, v nebi vás budu oblékat pokaždé novým Světlem a slávou."

6. listopadu 1914

Dobro, které Hodiny Umučení přinášejí Ježíši a duši, která je koná.

Když jsem pokračovala v obvyklých *Hodinách umučení*, můj rozkošný Ježíš mi řekl: "Má dcero, svět pokračuje v neustálém obnovování mého Umučení; a protože má Nesmírnost obklopuje všechno, uvnitř i vně stvoření, jsem nucen přijímat od nich hřeby, trny, biče, pohany, plivance a všechno ostatní, co jsem vytrpěl při Umučení - a ještě víc. Nyní při kontaktu s dušemi, které konají tyto Hodiny mého Umučení, cítím, jak jsou hřeby odstraněny, trny rozdrceny, rány utišeny, plivance očištěny. Cítím se být dobrem odškodněn za zlo, které mi jiní činí. Cítím, že mi jejich kontakt neškodí, ale prospívá, a tak se k nim stále více přikláním."

Když se pak vrátil k *Hodinkám Umučení*, blahoslavený Ježíš řekl: "Má dcero, věz, že při těchto Hodinkách si duše bere mé myšlenky a činí je svými; bere si mé pokání, mé modlitby, touhy, náklonnosti, a dokonce i má nejintimnější vlákna a činí je svými. A tak, povznesena mezi nebe a zemi, koná stejný můj úřad a jako

spoluvykupitelka mi říká: "*Ecce ego, mitte me.* (Zde jsem, pošli mě). Chci napravovat za všechny, odpovídat Ti za všechny a vyprošovat dobro pro všechny."

20. listopadu 1914

Velká válka je pouze začátkem trestů. Stav oběti Luisy je spojen s událostmi ve světě. Boží Vůle a Láska se musí v Luise formovat, stejně jako v Ježíši, Jeho Utrpení a tedy i Jeho Život.

Cítila jsem se velmi ztrápená kvůli nedostatku požehnaného Ježíše a ještě více kvůli trestům, které se v současné době valí na zem, a o kterých ke mně Ježíš mnohokrát mluvil již před mnoha lety. Opravdu se mi zdá, že během tolika let, kdy mě držel na lůžku, jsme sdíleli tíhu světa, trpěli a společně pracovali pro dobro všech tvorů. Zdá se mi, že stav oběti, do něhož mě uctíváníhodný Ježíš uvedl, spojoval všechny tvory mezi mnou a Ním. Neexistovalo nic, co by Ježíš udělal, ani trest, který by seslal, aniž by mi to dal vědět. A mezitím jsem se k Němu chovala tak, že buď trest zmírnil na polovinu, nebo ho vůbec neposlal. Ach, jak se rmoutím při pomyšlení, že Ježíš možná strhl veškerou tíhu stvoření na sebe a mě nechal stranou, jako bych byla nehodná spolupracovat s Ním!

Ale je tu ještě více trápení: při střelbitých malých návštěvách, které mi dělá, mi stále říká, že války a pohromy, které se nyní dějí, ještě nic nejsou, zatímco se zdá, že je jich příliš mnoho; že jiné národy budou válčit - a nejen to, ale že povedou válku proti Církvi, napadnou svaté lidi a budou je zabíjet. Kolik církví bude znesvěceno! Ve skutečnosti jsem asi dva roky vynechala psaní o trestech, které mi Ježíš velmi často ukazoval; částečně proto, že se opakovaly a částečně proto, že psaní o trestech mě tak bolí, že prostě nemohu pokračovat. Jednou večer, když jsem psala, co mi řekl o své Nejsvětější Vůli a vynechala jsem to, co mi řekl o trestech, mi však Ježíš sladce vynadal a řekl mi: "Proč jsi nenapsala všechno?" A já: "Má lásko, nezdálo se mi to nutné. Navíc Ty víš, jak moc trpím." A Ježíš: "Má dcero, kdyby to nebylo nutné, neřekl bych ti to. Kromě toho, protože tvůj stav oběti je spojen s událostmi, které má Prozřetelnost rozděluje na tvory, a protože toto spojení mezi tebou, Mnou a tvory,

stejně jako tvé utrpení, aby se zabránilo trestům, se objevuje z tvých spisů, byla by tato mezera zpozorována. To by se jevilo jako kolizní a neúplné, a já nevím, jak se dělají kolize a neúplnosti." Pokrčiv rameny, řekla jsem – já špatná - "To je pro mne příliš těžké; a kdo si pak bude všechno pamatovat?" Ježíš s úsměvem dodal: "A když ti po tvé smrti dám do rukou ohnivě pero v očištění, co řekneš?" Proto jsem se rozhodla zmínit se o trestech. Doufám, že mi Ježíš odpustí mé opomenutí a slibuji, že v budoucnu budu pečlivější.

Nyní se vracím zpět, abych řekla, že když jsem byla velmi ztrápená, přišel Ježíš, vzal mě do náruče, aby mě povzbudil a řekl mi: "Dcero moje, buď dobré mysli. Ta, která plní Mou Vůli, není nikdy mimo Mne, naopak, je spolu se Mnou ve skutečích, které konám, v Mých touhách, v Mé Lásce - je se Mnou ve všem a všude. Ba co víc, mohu říci, že jelikož pro Sebe chci všechno - náklonnost, touhy atd. všech tvorů - pokud je nemám, zůstávám kolem tvorů s postojem, že je dobývám. A tak nalézám uspokojení svých tužeb v duši, která žije v mé Vůli, mé touhy spočívají v ní, má Láska spočívá v její lásce a tak dále se všemi ostatními."

Pak dodal: "Dal jsem dvě velké věci, které, jak by se dalo říci, tvořily můj vlastní Život. Můj Život byla moje Vůle a moje Láska. Do těchto dvou bodů jsem uzavřel vše: Boží Vůle a Láska. Tato Vůle a tato Láska ve Mně uskutečňovaly můj Život a naplňovaly mé Utrpení. Nechci od tebe nic jiného než toto: aby má Vůle byla tvým životem, tvým zákonem a abys jí v ničem neunikla, ani v malém, ani ve velkém. Tato Vůle a tato Láska v tobě uskuteční mé Utrpení. Čím blíže budeš mému Utrpení, tím více mě budeš milovat a tím více v sobě pocítíš mé Utrpení. Necháte-li v sobě proudit mou Vůli a mou Lásku jako Život, bude ve vás proudit i mé Utrpení. Budeš ho cítit proudit v každé své myšlence, ve svých ústech - budeš cítit, jak je jím nasáklý tvůj jazyk. Tvé slovo bude vycházet jako zahřáté mou Krví a ty budeš výmluvně mluvit o mých bolestech. Tvé srdce bude naplněno mými bolestmi. Každý projev tvé bytosti ponese znamení mého Umučení a Já ti budu stále opakovat - navždy: "Zde je můj Život, zde je můj Život." Budu se těšit z toho, že tě budu překvapovat, vyprávět ti tu o

jedné bolesti, tu o jiné, o které jsi dosud neslyšela, a které si dosud neporozuměla. Nejsi šťastná?"

17. prosince 1914

Jak duše v Boží Vůli může ze svého bytí udělat živou Eucharistii.

Ježíš, pokračující v mém obvyklém stavu a velmi sužovaný kvůli nedostatku, po mnoha utrpeních přišel a dal se vidět v celé mé ubohé bytosti. Zdálo se mi, jako bych byla Ježíšovým oděvem. Pak přerušil mlčení a řekl mi: "Má dcero, i ty můžeš tvořit hostii a mysticky ji posvětit. Vidíš roucho, které Mě ve Svátosti přikrývá? Jsou to poruchy chleba, z něhož je Hostie vytvořena. Život, který v této Hostii existuje, je mé Tělo, má Krev a mé Božství. Má nejvyšší Vůle je úkon, který tento Život obsahuje. Tato Vůle rozvíjí Lásku, zadostiučinění, obětování a všechno ostatní, co ve Svátosti konám. Svátost se nikdy ani o bod nevzdaluje od mé Vůle. Není nic, co by vycházelo ode Mne a nebylo vedeno mou Vůlí.

Zde je návod, jak můžete i vy vytvořit Hostii. Hostie je hmotná a zcela lidská; i vy máte hmotné tělo a lidskou vůli. Toto tvé tělo a vůle - pokud je udržuješ čisté, poctivé a vzdálené od jakéhokoli stínu hříchu - jsou poruchami, závojem, abys Mě mohla posvětit a učinit Mě skrytým v sobě. Ale to nestačí, bylo by to jako hostie bez posvěcení - je třeba Mého Života. Můj Život se skládá ze Svatosti, Lásky, Moudrosti, Síly atd., ale motorem všeho je má Vůle. Takže poté, co jsi připravila hostii, musíš v ní nechat zemřít svou vůli; musíš ji dobře uvařit, aby nemohla znovu povstat. Pak musíš nechat mou Vůli prostoupit celou svou bytostí; a má Vůle, která obsahuje celý můj Život, bude tvořit pravé a dokonalé zasvěcení. Proto už nebude existovat život pro lidské myšlenky, ale jen pro myšlenku mé Vůle, která posvětil mou Moudrost ve vaší mysli; už nebude existovat život pro to, co je lidské - slabost, nestálost - protože má Vůle bude tvořit posvěcení Božského Života, pevnosti, stálosti a všeho, co jsem já. A tak pokaždé, když necháš svou vůli vtékat do Mé, obnovím zasvěcení tvých tužeb a všeho, co jsi a co můžeš dělat. Budu v tobě pokračovat ve svém Životě jako v živé Hostii - ne mrtvé, jako hostie beze Mne.

To však není vše. V posvěcených Hostiích, v monstrancích, ve Svatostáncích je všechno mrtvé - němé; ani citlivost tlukotu srdce, ani přívál lásky, který by mohl vrátit mou velkou Lásku. Kdybych nečekal na srdce, abych se jim daroval, byl bych velmi nešťastný; zůstal bych ošizen o svou Lásku a můj svátostný život by zůstal bez účelu. I když to toleruji ve Svatostáncích, nechtěl bych to tolerovat v živých Hostiích. Ve Svátosti chci být živen svým vlastním pokrmem: duše se zmocní mé Vůle, mé Lásky, mých modliteb, mých pokání, mých obětí; dá mi je, jako by to byly její vlastní věci a já se budu živit. Duše se se Mnou spojí, nastraží uši, aby slyšela, co dělám, a aby to dělala spolu se Mnou tak, jak bude stále opakovat Mé vlastní skutky, bude Mi dávat svůj pokrm a Já budu šťastný. Jedině v těchto živých Hostiích naleznu náhradu za svou osamělost, hlad a všechno, čím trpím ve stáncích."

21. prosince 1914

Tak jako se Ježíšovo Lidství postavilo mezi stvoření s jejich hříchy a Otce, tak se Luisa ztotožňuje s Ježíšem.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu a blahoslavený Ježíš, který přišel celý rozrušený, mi řekl: "Má dcero, už nemohu snést svět. Ulehči Mi pro všechny; nechej Mě hmatat ve svém srdci, abych při slyšení tlukotu srdce všech skrze tlukot tvého srdce nepřicházel k hříchům přímo, ale nepřimo - skrze tvé srdce. Jinak Moje Spravedlnost sešle tresty, jaké nikdy předtím neviděla."

Když to říkal, ztotožnil své srdce s mým a dal mi pocítit svůj tep. Kdo může říci, co všechno jsem v Něm cítila? Hříchy jako blesky zraňovaly toto Srdce, a když jsem se o ně podělila, Ježíš pocítil úlevu. Pak, když jsem se s Ním zcela ztotožnila, zdálo se mi, že obklopuji Jeho Inteligenci, Jeho ruce, Jeho nohy a všechno ostatní a sdílela jsem všechna provinění tvorů proti každému jednomu ze smyslů. Ale kdo může říci, jak se to stalo? Pak Ježíš dodal: "Mít společnost ve svých bolestech je pro Mne největší úleva. Proto můj Božský Otec nebyl po mém Vtělení tak neúprosný, ale mírnější: To znamená, že skrze mé Lidství, které pro Něj bylo nepřetržitým štítem, se mu dostávalo

ne přímých, ale nepřímých urážek. Stejně tak stále hledám duše, které by se mohly postavit mezi Mne a tvory, jinak udělám ze světa hromadu trosek."

8. února 1915

Je třeba zapomenout na sebe, abychom se mohli zabývat pouze spásou druhých. Jednota a štěstí Tří Božských Osob spočívá v jejich Vůli; Ježíš chce totéž s tím, kdo ve všem plní Jeho Vůli.

Stále se velmi trápím kvůli způsobům, kterými mě používá můj vždy obdivuhodný Ježíš, ale jsem smířená s Jeho Nejsvětější Vůlí. Když s Ježíšem naříkám kvůli Jeho strádání a Jeho mlčení, říká mi: "Teď není čas o tom přemýšlet. Jsou to dětinské povyky a velmi slabých duší, které se starají o sebe a ne o Mne; které myslí spíše na to, co cítí, než na to, co mají dělat. Tyto duše Mi zavánějí človehčinou a nemohu jim věřit. Od tebe to neočekávám; chci hrdinství duší, které zapomínají na sebe, starají se jen o Mne a ve spojení se Mnou se zabývají spásou Mých dětí, které se mi d'ábel snaží vyrvat z náruče všemi svými triky. Chci, aby ses přizpůsobila dobře - tu smutné, tu truchlivé, tu tragické - a aby ses spolu se Mnou modlila a plakala za zaslepenost tvorů. Tvůj život musí zmizet a nech se prostoupit celým mým Životem. Pokud to uděláš, pocítím v tobě vůni svého Božství a budu ti důvěřovat v těchto smutných časech, které nejsou ničím jiným než předehrou k trestům. Co se stane, až věci půjdou dál? Ubohé děti, ubohé děti...!"

Zdá se, že Ježíš trpí tak moc, že zůstává němý; skrývá se hlouběji než v srdci, aby zcela zmizel. Když obnovuji své nářky kvůli svému smutnému stavu a znovu a znovu Ho volám a říkám Mu: "Ježíši, copak neslyšíš o tragédiích, které se dějí? Jak je možné, že tvé milosrdné Srdce může snášet tolik trápení tvých dětí?" - zdá se, že se v mém nitru sotva pohne, jako by nechtěl být slyšen. A já cítím uvnitř svého dechu další zadýchaný dech, jako chřestění. Je to dech Ježíšův, protože poznávám jeho sladkost. Ale jak mě úplně osvěžuje, dává mi pocítit smrtelnou bolest, protože v tom dechu cítím dech všech, zejména mnoha životů umírajících ve válce; a Ježíš trpí v mučivém

chřestění. Jindy se zdá, že trpí takovou bolestí, že vysílá slabé sténání, které by pohnulo k lítosti i ta nejtvrďší srdce.

Když jsem pak pokračovala ve svých nárcích, ráno přišel a řekl: "Má dcero, spojení našich vůlí je takové, že vůli jedné nelze odlišit od vůle druhé. Právě toto sjednocení Vůlí tvoří dokonalost Tří Božských Osob, protože jelikož jsme si rovni ve Vůli, přináší tato jednota také jednotu Svatosti, Moudrosti, Krávy, Moci, Lásky a všech ostatních částí naší bytosti. Proto se odrážíme jeden v druhém a naše uspokojení při pohledu na sebe sama je tak velké, že nás činí plně šťastnými. Každý se tedy odráží v Druhém a každý vlévá do Druhého všechny kvality naší bytosti jako mnoho nesmírných moří různých radostí. Kdyby mezi Námi bylo něco nepodobného, nemohlo by naše Bytí být dokonalé ani plně šťastné.

Když jsme stvořili člověka, vdechli jsme Mu svůj obraz a podobu, abychom ho zaplavili svým štěstím, a abychom se v něm odráželi a těšili se z něj. Člověk však přerušil první spojovací článek - vůli - mezi sebou a Stvořitelem, a proto ztratil právě štěstí; ba co víc, vrhlo se na něj všechno zlo. Nemůžeme se v něm tedy ani odrážet, ani se jím těšit. Můžeme tak činit pouze v té duši, která ve všem plní naši Vůli; v ní se těšíme z plného ovoce Stvoření. Ani ti, kdo mají nějaké ctnosti, kdo se modlí a přistupují ke svátostem, nám nedovolují, abychom se v nich odráželi, pokud se nepřizpůsobují naší Vůli, protože jejich vůle je odtržená od Naší, jsou všechny věci v nepořádku a vzhůru nohama.

Ach, má dcero, pouze naše Vůle je přijatelná, neboť Ona znovu uspořádává, potěšuje a přináší s sebou všechna dobra. Proto konej vždy a ve všem Mou Vůli a kéž ti Moje Vůle stačí v každé svatosti." A já: "Má Lásko a můj Živote, jak se mohu přizpůsobit tvé Vůli s ohledem na mnohé tresty, které sesíláš? Říci "*FIAT*" je příliš mnoho. Navíc, kolikrát jsi mi řekl, že když budu plnit Tvou Vůli, Ty budeš plnit tu mou? A teď ses změnil? A Ježíš: "Nezměnil jsem se; to stvoření dosáhlo bodu, kdy se stalo nesnesitelným. Přístup blíží a vysávej z mých úst urážky, které mi stvoření posílají. Dokážeš-li je spolknout, pozastavím tresty."

Přiblížila jsem se k jeho ústům a lačně sála. K mé největší lítosti jsem se usilovně snažila polykat, ale nešlo to. Dusila jsem se. Vrátila jsem se, abych se znovu usilovně snažila, ale nešlo to. Pak mi Ježíš něžným hlasem se vzlyky řekl: "Viděla jsi to? Nemůžeš to spolknout - je to příliš nechutné, odporné a hořké. Vyvrhni to na zem a padne to na tvory." A tak jsem se na to podívala. Vyvrhla jsem to tedy a Ježíš to také vyvrhl na zem ze svých úst a řekl: "To ještě nic není. To ještě nic není!" A zmizel.

6. března 1915

Božská Spravedlnost nechce, aby Luisa byla připoutána ke stavu utrpení jako oběť, aby nadále dávala průchod trestům a zintenzivňovala válku.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli můj vždy rozkošný Ježíš. Protože můj Zpovědník nebyl v pořádku, a proto byl můj stav přerušen - to znamená, když jsem se na výzvu poslušnosti obracela - řekla jsem Ježíši: "Co chceš, abych udělala? Mám zůstat nebo se mám pokusit přijít na řadu, až se budu cítit volná?" A Ježíš: "Má dcero, chceš snad, abych jednal jako dříve, kdy jsem ti nejen přikázal zůstat v klidu, ale také jsem tě svázal tak, že jsi nemohla přijít k sobě, kdybys nebyla poslušná? Kdybych to udělal nyní, moje Láska by byla omezena a moje Spravedlnost by našla překážku v tom, aby se mohla zcela vylít na stvoření. A ty bys Mi mohla říci: "Tak jako Ty mě držíš svázanou jako oběť utrpení z lásky k Tobě a ke tvorům, tak Já Tě svazuji, abych zabránila Tvé Spravedlnosti vylít se na tvory. Mělo by tedy být vše ohroženo - války a přípravy, které jiné národy chystají k válce? Nemohu, nemohu! Nanejvýš, pokud chceš zůstat svázaná, nebo pokud tě tak chce udržet Zpovědník - pokud to uděláš, budu mít na Corata nějaký ohled a něco zachráním. Ale zatím se věci utahují a moje Spravedlnost vůbec nechce, abys byla v tomto stavu smířlivosti, aby brzy poslala další tresty, přiměla jiné národy k válce a snížila pýchu tvorů, kteří najdou porážky tam, kde věří, že najdou vítězství. Běda, má Láska pláče, ale má Spravedlnost žádá zadostiučinění! Má dcero, trpělivost!"

Poté, co to řekl, zmizel. Ale kdo může říct, jak jsem zůstala? Chtělo se mi umřít, protože jsem si myslela, že kdybych sama opustila tento stav nehybnosti v utrpení,

mohla bych být příčinou nárůstu trestů a vstupu dalších národů do války - zejména Itálie. Jaká bolest, jaké zlomené srdce! Cítila jsem celou tíhu tohoto Ježíšova vyloučení. Říkala jsem si: "Kdo ví, jestli Ježíš nedovoluje, aby se Zpovědník uzdravil, aby zasadil poslední ránu a přiměl Itálii vstoupit do války?" Kolik podezření a obav! Když jsem se sama dostala ze stavu obvyklého ranního utrpení, strávila jsem den plný slz a silné hořkosti.

7. března 1915

Obrovské hříchy světa a ještě více ty uvnitř církve způsobují tresty jako prostředky očisty.

Myšlenka na tresty a na to, že bych je mohla vyvolat tím, že se z tohoto stavu sama dostanu, mi svíraly srdce. Zpovědníkovi stále nebylo dobře. Modlila jsem se a plakala a nemohla jsem se rozhodnout. Blahoslavený Ježíš se mihl kolem a nechal mě volnou. Nakonec, pohnut soucitem, přišel, soucítit se mnou a pohladil mě a řekl mi: "Má dcero, tvá stálost mě získává. Láska a modlitba Mě svazují a téměř se Mnou svádějí boj. Proto jsem přišel, abych byl chvíli s tebou - už jsem nemohl odolat. Ubohá dcero, neplač - tady jsem, celý pro tebe! Trpělivost, odvaha, neztrácej odvahu! Kdybys věděla, jak moc trpím trestáním lidí! Ale nevděčnost tvorů Mě k tomu nutí - jejich nesmírné hříchy, nedůvěřivost, jejich vůle Mě téměř vyzývá.

A to je to nejmenší. Kdybych ti řekl o náboženské stránce... kolik svatokrádeží! Kolik vzpour! Kolik se jich vydává za mé děti, a přitom jsou to moji nejzuřivější nepřátelé! Kolik falešných synů je uzurpátorů, sobců a nevěřících. Jejich srdce jsou stoky neřesti. Tyto děti budou první, kdo povedou válku proti Církvi; pokusí se zabít svou vlastní Matku. Ach, kolik z nich se již chystá vyjít do pole! Nyní je válka mezi vládami; brzy budou válčit proti Církvi a jejími největšími nepřáteli budou její vlastní děti. Mé Srdce je rozerváno bolestí.

Navzdory všemu nechám tuto bouři přejít a tvář země i kostelů bude omyta krví těch, kteří je pošpinili a znečistili. I vy se spojte s mou bolestí - modlete se a trpělivě sledujte, jak tato bouře pomíjí."

Kdo může vyprávět o mém trápení? Cítila jsem se víc mrtvá než živá. Kéž je Ježíš vždycky požehnaný a kéž se vždycky naplní Jeho Svatá Vůle.

3. dubna 1915

Tak jako je nebe nad zemí se svými světly, aby člověk mohl žít, tak duše potřebuje Nebe Boží Vůle.

Můj vždy obdivuhodný Ježíš stále čas od času přichází, ale nemění svůj pohled plný hrozeb a trestů. Pokud se někdy opozdí, přichází s takovým pohledem, který dojíká k lítosti - unavený, vyčerpaný. Přitahuje mě k sobě a proměňuje mě v sebe; pak do mě vstupuje a proměňuje se ve mě. Chce, abych líbala Jeho rány, jednu po druhé, klaněla se jim a přinášela zadostiučinění. Potom, když mě přiměl utišit Své Nejsvětější Lidství, mi říká: "Má dcero, má dcero, je nutné, abych k tobě občas přišel, abych si v tobě odpočinul, abych se utišil, abych se vylil, jinak bych způsobil, že svět pohltí oheň." A aniž by mi dal čas mu cokoli říct, uniká.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu a když On otálel, jsem si pomyslela: "Co by se mi stalo během těchto strádání mého sladkého Ježíše, kdyby nebylo Svaté Boží Vůle? Kdo by mi byl dal život, sílu, pomoc? Ó, Svatá Boží Vůle, v Tobě se uzavírám, v Tobě se opouštím, v Tobě odpočívám! Ach, všechno ode mne utíká - i utrpení, a dokonce i ten samý Ježíš, který se kdysi zdál být beze mne neschopný! Ty jediná mi neutíkáš, ó Svatá Boží Vůle! Prosím Tě, prosím, až uvidíš, že mé slabé síly už víc nevydrží, zjev mi mého sladkého Ježíše, kterého přede mnou skrýváš, a kterého vlastníš. Ó, Svatá Vůle, klaním se Ti, líbám Tě, děkuji Ti - ale nebuď ke mně krutá!"

Když jsem takto přemýšlela a modlila se, pocítila jsem, že mě zasáhlo nejčistší Světlo a Svatá Vůle, která mi zjevila Ježíše, mi řekla: "Má dcero, duše bez mé Vůle by byla jako země bez nebe, hvězd, Slunce a měsíce. Země sama o sobě není nic jiného než srázy, strmé výšiny, vody a temnota. Kdyby země neměla nahoře nebe, které člověku ukazuje cestu k rozpoznání různých nebezpečí, jež země obsahuje, člověk by směřoval tu k pádu, tu k utonutí atd. Ale nahoře je nebe, zvláště se Sluncem, které

člověku němou řečí říká: "Hle, nemám oči, nemám ruce ani nohy, ale jsem světlem tvých očí, působením tvé ruky a krokem tvé nohy; a když musím osvětlovat jiné kraje, přenechávám ti záři hvězd a světlo měsíce, abych pokračoval ve svém úřadu."

A jako jsem dal člověku nebe pro dobro jeho přirozenosti, tak i jeho duši, která je ušlechtilejší, jsem dal nebe své Vůle, protože i duše obsahuje propasti a strmé výšiny, což jsou vášně, ctnosti, sklony a jiné věci. Pokud se duše vzdálí zpod nebe mé Vůle, neudělá nic jiného, než že bude padat od hříchu k hříchu; vášně ji utopí a výšiny ctností se změní v propasti. Proto stejně jako by na zemi bez nebe bylo vše neuspořádané a neplodné, totéž se děje v duši bez mé Vůle."

24. dubna 1915

Ježíšova trnová koruna: všechny myšlenky tvorů jsou Boží Vůlí spojeny s Ježíšovou myslí.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o tom, jak moc požehnaný Ježíš trpěl, když byl korunován trním. Ježíš se dal vidět a řekl mi: "Má dcero, bolesti, které jsem vytrpěl, byly pro stvořenou mysl nepochopitelné. Mnohem bolestněji než těmi trny byla má mysl proniknuta všemi zlými myšlenkami tvorů, a to takovým způsobem, že mi žádná z těchto myšlenek nemohla uniknout - všechny jsem je cítil v sobě. Cítil jsem nejen bodnutí trnů, ale také odpor k hříchům, které tyto trny představovaly."

Podívala jsem se na svého rozkošného Ježíše a viděla jsem, jak je jeho nejsvětější hlava obklopena trnovými ratolestmi, které pronikaly zezadu. Všechny myšlenky tvorů byly v Ježíši; šly od Ježíše k nim a od nich do Ježíše a zůstávaly téměř propojené - zlé myšlenky tvorů s nejsvětějšími myšlenkami Ježíše. Ach, jak Ježíš trpěl!

Pak dodal: "Má dcero, jen duše, které žijí v Mé Vůli, Mi mohou dát opravdové odškodnění a uklidnit Mě od tak ostrých trnů. Ve skutečnosti, protože žijí v Mé Vůli, a protože Má Vůle je všude, nacházejí se ve Mně a ve všech; sestupují do stvoření a vystupují ke Mně; přinášejí Mi všechna zadostiučinění; konejší Mě. A v nemocných myslích proměňují temnotu ve světlo."

2. května 1915

Ten, kdo žije v Boží Vůli, se zmocňuje Nejsvětějšího Ježíšova Lidství a stejně jako další, Ježíš může předstoupit před Božství, aby prosil za své bratry a sestry.

Mé dny jsou stále trpčí. Dnes ráno přišel můj sladký Ježíš v takovém stavu utrpení, že se to nedá popsat. Když jsem Ho viděla tak trpět, chtěla jsem Mu za každou cenu ulevit. Nevěděla jsem, co mám dělat, přitiskla jsem si Ho k srdci, a když jsem se přiblížila k Jeho ústům, snažila jsem se vysát část Jeho vnitřní hořkosti. Nic...! Ať jsem se snažila sát sebevíc, nic nevycházelo. Vrátila jsem se ke svému úsilí, ale vše bylo marné. Ježíš plakal i já jsem plakala, když jsem viděla, že nemohu nijak zmírnit Jeho bolesti. Jaká krutá muka! Ježíš plakal, protože se chtěl vylít, ale Jeho spravedlnost Mu v tom bránila; já jsem plakala, když jsem viděla, jak pláče, a protože jsem Mu nemohla pomoci. Neexistují slova, která by popsala tyto bolesti.

Ježíš mi vzlykajíc řekl: "Dcero moje, hříchy mi vytrhávají tresty a války z rukou. Jsem nucen je připustit a přitom pláču a trpím spolu s tím stvořením." Měla jsem pocit, že pro tu bolest umřu a Ježíš, který mě chtěl rozptýlit, dodal: "Má dcero, neztrácej srdce. I to je v mé Vůli, protože jen duše, které žijí v mé Vůli, mohou čelit mé Spravedlnosti. Pouze ti, kdo žijí v mé Vůli, mají volný přístup k účasti na Božích nařízeních a mohou prosit za své bratry. Ti, kdo přebývají v mé Vůli, vlastní všechny plody mého Lidství, protože mé Lidství mělo své hranice, zatímco má Vůle žádné hranice nemá. Mé Lidství žilo v mé Vůli - utápělo se v ní, uvnitř i navenek.

Nyní jsou duše, které žijí v mé Vůli, nejbližší mému Lidství. Tím, že učiní mé Lidství svým vlastním - protože jsem jim je dal - mohou předstoupit před Božství, jsouce jím zahaleny, jako druhé Já, aby odzbrojily Boží Spravedlnost a prosily o odpuštění pro zvrácené tvory. Jako žijí v mé Vůli, žijí ve Mně, a protože Já žiji ve všech, žijí také ve všech a pro všechny. Žijí vznášejíce se ve vzduchu jako Slunce, zatímco jejich modlitby, skutky, nápravy a vše, co dělají, jsou jako paprsky, které z nich sestupují pro dobro všech."

18. května 1915

Božská Spravedlnost ukládá tresty, ale ani ty, ani nepřátelé se nedostanou do blízkosti duší, které žijí v Boží Vůli.

Pokračovala jsem ve svém ubohém stavu a cítila jsem, jak moje ubohá povaha podléhá. Jsem ve stavu neustálého násilí: Chci se dopustit násilí na svém milovaném Ježíši, ale On se skrývá, aby nebyl více znásilňován. Když pak vidí, že Mu nechci činit násilí, protože je skrytý, najednou se zviditelní a začne plakat kvůli všemu, čím ubohé lidstvo trpí a bude trpět.

Jindy mi dojemným a téměř prosebným tónem říká: "Dcero, nepoužívej na mě násilí. Můj stav je už sám o sobě násilný kvůli těžkému zlu, kterým trpí a bude trpět stvoření, ale musím dát spravedlnosti její práva."

A zatímco to říká, pláče a já pláču s ním. Mnohokrát se mi zdá, že On pláče mýma očima, když se zcela proměňuje ve mne. Před očima mi procházejí všechny tragédie - zohavená lidská těla, záplavy krve, zničená města, znesvěcené kostely - které mi Ježíš ukázal před mnoha lety. Mé ubohé srdce je rozdrásané bolestí; teď cítím, jak se svíjí v křeči, teď mrzne. A zatímco tím trpím, slyším Ježíšův hlas: "Jak se rmoutím! Jak se rmoutím!" A propuká ve vzlyky. Ale kdo může říct všechno?

Když jsem byla v tomto stavu, můj sladký Ježíš, aby nějak uklidnil můj strach a obavy, mi řekl: "Má dcero, odvalu. Je pravda, že tragédie bude veliká, ale věz, že budu mít ohled na duše, které žijí z mé Vůle a na místa, kde tyto duše jsou. Tak jako králové země mají své dvory a komnaty, v nichž se drží v bezpečí uprostřed nebezpečí a mezi nejuživějšími nepřáteli - neboť jejich síla je taková, že zatímco nepřátelé ničí jiná místa, oni se neodvažují podívat na toto místo ze strachu, že budou poraženi - stejně tak i já, Král Nebes, mám na zemi své komnaty a své dvory. Jsou to duše, které žijí v mé Vůli, v níž žijí já; a kolem nich se shlukuje dvůr Nebes. Síla mé Vůle je udržuje v bezpečí, kulky činí chladnými a nejuživější nepřátele zahání zpět.

Má dcero, proč sami blahoslavení zůstávají v bezpečí a plně šťastní, i když vidí, že stvoření trpí, a že země je v plamenech? Právě proto, že žijí zcela v Mé Vůli. Věz, že duše, které žijí zcela z Mé Vůle, stavím na zemi do stejného stavu jako

Blahoslavené. Proto žij v Mé Vůli a ničeho se neboj. Ba co víc, v této době lidského krveprolití chci, abys nejen žila v Mé Vůli, ale abys žila také mezi svými bratry - mezi Mnou a jimi. Budeš Mě pevně držet, chráněna před urážkami, které Mi posílají tvorové. Jako ti dávám dar svého Lidství a všeho, co jsem vytrpěl, zatímco mě budeš chránit, budeš svým bratrům dávat mou Krev, mé rány, mé trny - mé zásluhy o jejich spásu."

25. května 1915

Uprostřed válečných trestů není nikdo, kdo by pomýšlel na obrácení a návrat k Bohu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy rozkošný Ježíš se sotva zjevil a řekl mi: "Má dcero, trest je veliký. Lidé se však nevzrušují, spíše zůstávají téměř lhostejní, jako by museli být přítomni tragické scéně, nikoli skutečnosti. Místo aby všichni jako jeden muž přišli volat k mým nohám a prosili o milost a odpuštění, místo toho pozorně naslouchají tomu, co se děje. Ach, má dcero, jak velká je lidská proradnost! Podívej se, jak jsou poslušní vládám: kněží a laici nic nepožadují, neodmítají oběti a musí být připraveni položit vlastní život. Ach, jen pro Mne není poslušnosti a obětí. A pokud vůbec něco dělají, jsou to spíše nároky a zájmy. A to proto, že se vláda uchyluje k násilí. Protože však využívám Lásku, stvoření tuto Lásku přehlížejí; zůstávají lhostejní, jako bych si od nich nic nezasloužil!"

Když to říkal, rozplakal se. Jaká krutá muka vidět Ježíše plakat! Pak pokračoval: "Krev a oheň vše očistí a kajícího člověka obnoví. A čím déle bude otálet, tím více krve bude prolito a krveprolití bude takové, jaké si člověk nikdy nepředstavoval." Zatímco to říkal, ukázal lidský masakr... Jaké utrpení je žít v této době! Kéž se však vždy naplní Boží Vůle.

6. června 1915

V Boží Vůli nesmí duše myslet na sebe, ale jen na Boha a bližního.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy obdivuhodný Ježíš, ačkoli zůstával skrytý, chtěl, abych se celá soustředila na Něho a neustále prosila za své bratry. A tak zatímco jsem se modlila a plakala za záchranu ubohých bojovníků,

přimknutá k Ježíši s prosbou, aby se nikdo z nich neztratil, dospěla jsem k tomu, že jsem Mu řekla nesmysl. Ačkoli byl Ježíš němý, zdálo se, že se mu mé prosby líbí, a že je ochoten přistoupit na to, co chci. Na mysl mi však přišla myšlenka, že bych měla myslet na své vlastní spasení.

Ježíš mi řekl: "Má dcero, když jsi myslela na sebe, vyvolala jsi lidský pocit a moje Vůle, plně Božská, si toho všimla. V Mé Vůli se všechny lidské činy mění v lásku ke Mně a k druhému. V duši, která takto žije, není nic jejího, protože obsahuje pouze mou Vůli, která v sobě obsahuje všechna možná dobra. Pokud je tedy obsahuje, proč by Mě o ně měla žádat? Není spíše spravedlivé, aby se postarala o modlitbu za ty, kteří tato dobra nemají? Ach, kdybys věděla, jakými pohromami projde ubohé lidstvo, byla bys v mé Vůli aktivnější, a to v jejich prospěch." A zatímco to říkal, ukázal mi všechna zla, která zednáři chystají.

17. června 1915

Vše musí končit v Boží Vůli a být v ní uzavřeno. Ježíš dává Luise místo dřevěného kříže světelný kříž své Boží Vůle.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, naříkala jsem s Ježíšem a říkala jsem mu: "V mém životě, Ježíši, všechno skončilo. Zůstaly mi nanejvýš jen tvé záblesky a stíny... A Ježíš, přerušiv mé vyprávění, mi řekl: "Má dcero, všechno musí skončit v mé Vůli. Jakmile to duše učiní, učinila vše. Kdyby udělala mnoho, aniž by to uzavřela do mé Vůle, dá se říci, že neudělala nic. Beru v úvahu vše, co končí v mé Vůli, protože můj vlastní Život je v ní jakoby spoután. Je tedy spravedlivé, že i ty nejmenší věci, dokonce i maličkosti, беру v úvahu jako své vlastní věci, protože cítím, že každý nepatrný úkon, který tvor vykoná spojený s mou Vůlí, bere nejprve ode mne, a pak ho vykoná. Proto je v jejím sebemenším úkonu obsažena celá moje Svatost, moje Moc, moje Moudrost, moje Láska a všechno, co jsem. V tomto úkonu vykonaném s mou Vůlí cítím opakování svého Života, svých Děel, svého Slova, své Myšlenky atd. Kdyby tedy tvé věci skončily v mé Vůli, co by si ještě chtěla?"

Všechny věci mají jen jeden konečný bod. Slunce má ten, že svým světlem zaplaví celou Zemi. Zemědělec seje, okopává, obdělává zemi; trpí zimou a horkem. To však není jeho konečný smysl, kterým je spíše sklízet plody a vyrábět si z nich potravu. Totéž platí o mnoha dalších věcech, které, ač je jich mnoho, se rozřeší do jediného bodu - a tento bod tvoří život člověka. Duše musí vše ukončit v jediném bodě mé Vůle. To bude její Život a já si z něj udělám svůj pokrm."

Pak dodal: "V těchto smutných časech budeme vy i já procházet velmi bolestným obdobím - věci budou ještě více zuřit. Věz, že když ti vezmu svůj dřevěný Kříž, dám ti Kříž své Vůle, který nemá délku ani šířku - je nekonečný. Nemohl bych vám dát vznešenější Kříž. Není ze dřeva, ale ze Světla a v tomto Světle, které hoří víc než jakýkoli oheň, budeme společně trpět v každém stvoření, v jeho mukách a v jeho utrpení. Budeme se snažit být životem všech."

9. července 1915

Ten, kdo skutečně plní Boží Vůli, je před Bohem a tvory ve stejném stavu jako Ježíšovo Lidství.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, bylo mi velmi zle a můj vždycky rozkošný Ježíš, pohnutý soucitem s mým špatným stavem, na chvíli přišel. Políbil mě a řekl mi: "Neboj se, ubohá dcero, neopouštím tě, ani tě nemohu opustit. Je to můj magnet, který na mě mocně působí a přitahuje mě k tobě s takovou silou, že nemohu odolat. Osvobodit se od toho, kdo plní Mou Vůli, vyžaduje příliš mnoho; musel bych se zbavit Sám Sebe, což není možné."

Pak dodal: "Dcero, kdo skutečně plní mou Vůli, je ve stejném stavu jako mé Lidství. Já jsem byl Člověk a Bůh. Jako Bůh jsem v sobě obsahoval všechno štěstí, blaženost, krásu a všechna dobra, která mám. Na jedné straně se mé Lidství podílelo na radosti mého Božství, proto byla má Duše blažená, šťastná a blažená vize jí nikdy neunikla. Na druhé straně si mé Lidství na sebe naložilo zadostiučinění ze strany tvorů před Božskou Spravedlností. Trápilo se jasným pohledem na všechny hříchy; a protože je muselo vzít na sebe, aby je napravilo, pociťovalo hrůzu každého hříchu se

zvláštními mukami. Proto jsem cítil radost i bolest zároveň: Na jedné straně láska ze strany mého Božství, na druhé straně chlad ze strany tvorů, na jedné straně svatost, na druhé straně hřích. Nic z toho, co stvoření udělalo, Mi nemohlo uniknout, ať už to bylo to sebemenší.

Nyní už mé Lidství není schopno trpět. Proto žiji v té, která plní mou Vůli - ona slouží jako mé Lidství. Duše tedy na jedné straně pociťuje lásku, mír, pevnost v dobrém, statečnost atd., a na druhé straně chlad, trápení, únavu atd. Pokud duše zůstává zcela v mé Vůli a bere tyto věci ne jako své vlastní, ale jako věci, které trpím, neztrácí srdce. Bude se Mnou soucítit a bude mít tu čest sdílet Mé bolesti, protože není ničím jiným než závojem, který Mě zakrývá. Nebude pociťovat nic jiného než nepříjemnost bodnutí a chladu, zatímco do Mne - do Mého Srdce - budou hustě pronikat."

25. července 1915

Ježíš se cítí nešťastný v neštěstí tvorů a ještě více v lásce. Chce mít u sebe duše, které by Ho mohly potěšit.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, naříkala jsem s Ježíšem kvůli jeho obvyklým strádáním a on, vždy laskavý, se mnou soucítit a říkal mi: "Má dcero, buď statečná. Buď mi věrná v těchto časech tragédií, strašlivého krveprolití a intenzivní hořkosti pro mé Srdce."

Téměř vzlykavě dodal: "Dcero, v těchto časech si připadám jako nešťastník. Cítím se nešťastný spolu s tím, kdo je zraněn na bitevním poli; nešťastný pro toho, kdo umírá ve vlastní krvi, opuštěn všemi; nešťastný s chudákem, který cítí tíhu svého hladu. Cítím se nešťastný s mnoha matkami, jejichž srdce krvácí pro jejich syny v bitvě. Ach, všechna neštěstí tíží mé Srdce a já zůstávám přikován! A tváří v tvář všem těmto neštěstím vidím Božskou Spravedlnost, která chce na pole proti tvorům, bohužel vzpurným a nevděčným, vrhnout ještě více Božího hněvu. Kromě toho, kdo ti může říci, jak nešťastný jsem v lásce? Ach, tvorové Mě nemilují a mou velkou Lásku odvděčují opakovanými urážkami.

Má dcero, uprostřed tolika neštěstí chci být utěšován, místo abych utěšoval druhé. Chci mít kolem sebe duše, které Mě milují, které Mi dělají věrnou společnost, a které obětují všechny své bolesti jako úlevu za mé neštěstí, a aby vyprosily milost pro ubohé nešťastníky. V závislosti na tom, zda Mi duše budou věrné v těchto časech bičů a neštěstí, až bude Božská spravedlnost usmířena, odmění duše, které Mi zůstaly věrné, a které se podílely na mých neštěstích."

28. července 1915

Ten, kdo plní Boží Vůli, je natolik ztotožněn s Ježíšem, že jejich srdce splynou; tak se dělí o zásluhy na záchraně duší.

Opakovala jsem s Ježíšem své nářky a říkala mu: "Jak to, že jsi mě opustil? Slíbil jsi mi, že přijdeš každý den, alespoň jednou a dnes je ráno pryč, večer končí a Ty stále nepřicházíš?! Ježíši, jaká muka jsou strádání po Tobě - jaká nepřetržitá smrt! Přesto jsem celá odevzdaná do Tvé Vůle. Ba co víc, nabízím Ti toto strádání po Tobě - jak mě to učíš - abych dala spásu tolika duším na tolik okamžiků, o kolik jsem Tě připravila. Bolesti, kterými trpím, když jsem bez Tebe, vkládám jako korunu kolem Tvého Srdce, abych zabránila tomu, že do něj proniknou provinění tvorů, a abys žádnou duši neodsoudil do pekla. Ale při tom všem, ó můj Ježíši, stále cítím, jak je má přirozenost otřesena, a bez ustání Tě volám, hledám Tě, toužím po Tobě."

Právě v tomto okamžiku mi můj rozkošný Ježíš sáhl kolem krku, stiskl mě a řekl mi: "Dcero, řekni mi, po čem toužíš? Co chceš dělat? Co miluješ?" A já: "Toužím po Tobě a po tom, aby všechny duše byly spaseny; chci plnit Tvou Vůli a miluji jen Tebe." A on: "Takže toužíš po tom, co chci já. Tím Mě skutečně držíš ve své moci a Já držím tebe. Nemůžeš se ode Mne odpoutat, ani Já od tebe. Jak tedy můžeš říci, že jsem tě opustil?"

Pak dodal něžným tónem: "Má dcero, ta, která plní Mou Vůli, je se Mnou tak ztotožněna, že její a Mé srdce tvoří jedno jediné srdce. A protože všechny duše, které jsou spaseny, jsou spaseny skrze toto Srdce, a jak se utváří jeho srdeční tep, vzlétají ke spáse vycházející z úst tohoto Srdce - dám této duši zásluhy těchto spasených

duší, protože chtěla spolu se Mnou spásu těchto duší, a protože jsem ji použil jako samotný život svého Srdce."

12. srpna 1915

Vůle, láska, touhy duše, běžící společně s těmi Ježíšovými, vytvoří síť, která bude bránit oba a zachraňovat duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli můj vždycky rozkošný Ježíš a řekl mi: "Dceruško, jak jsou lidé tvrdí! Bič války nestačí, bída nestačí, aby se vzdali. Chtějí, aby se jich někdo dotkl na jejich vlastním těle, jinak se člověku nepodaří přimět je k nápravě. Ostatně podívej se, co se děje v bitvách: jak se jich na bojištích dotýká svatá Milost - a proč? Protože se jich dotýká na jejich vlastním těle. Proto je nutné, aby neexistovala země, která by nebyla tak či onak chycena do sítě, ale aby všichni byli vystaveni dotyku ve svém vlastním těle. Nechci to udělat, ale jejich zatvzelenost mě k tomu nutí."

Když to říkal, plakal. Plakala jsem spolu s ním a modlila jsem se k němu, aby přiměl lidi vzdát se bez krve a zabíjení, a aby byli všichni zachráněni. A Ježíš: "Má dcero, vše bude uzavřeno ve spojení našich vůlí. Tvá vůle poběží společně s Mou a bude prosit o dostatek milostí pro spásu duší. Tvá láska se rozběhne s Mou; tvé touhy a tlukot tvého srdce se rozběhnou s Mým, prosit za duše věčným tepem Srdce. To vše vytvoří kolem tebe a Mne síť, v níž zůstaneme jakoby utkáni uvnitř. Ta bude sloužit jako obranný val, v němž budeš při obraně Mne chráněna před jakýmkoli nebezpečím. Jak sladké je pro Mne slyšet ve svém Srdci tlukot srdce bytosti, která říká: "Duše, duše!" Cítím se jako přikovaný, a přemožen se vzdávám."

14. srpna 1915

Celý Ježíšův Život a Umučení jsou stále v aktu nabízení podpory Ježíši a spásy duším; je však třeba těch, kteří by je používali a nabízeli.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, Ježíš stěží přišel. Byl tak unavený a vyčerpaný, že mě sám vyzval, abych políbila Jeho rány a osušila Jeho

Krev, která vytékala z každé části Jeho Nejsvětějšího Lidství. A tak poté, co jsem přešla všechny Jeho údy a vykonala různé adorace a zadostiučinění, mi můj sladký Ježíš, ulehčený a opřený o mě, řekl: "Má dcero, mé Umučení, mé rány, má Krev, vše, co jsem dělal a trpěl, vše je v nepřetržitém působení uprostřed duší, jako bych právě v této chvíli působil a trpěl. Slouží mi jako opory, o které se mohu opřít, a o které se mohou opřít duše, aby neupadly do hříchu a byly spaseny. Nyní, v době těchto trestů, jsem jako člověk, který žije ve vzduchu, bez země pod sebou a mezi neustálými údery: Má Spravedlnost Mě sráží z nebe, a tvory s jejich vinou ze země.

Čím více duše zůstává kolem Mne, líbá Mé rány, napravuje Mne, obětuje Mou Krev - jedním slovem, znovu koná vše, co jsem učinil během svého života a svého umučení - tím více opor si vytváří, abych se o ně mohl opřít a nepadl, a tím větší je kruh, v němž duše nacházejí oporu, aby neupadly do hříchu a byly spaseny.

Neunavuj se, má dcero, tím, že jsi kolem Mne a tím, že znovu a znovu probíráš Mé rány. Já Sám budu spravovat myšlenky, city a slova, abys mohla zůstat kolem Mne. Buď Mi věrná - času je málo. Spravedlnost chce projevit svůj hněv a tvorové ji dráždí. Je třeba rozmnožit další opory, proto nezanedbávej dílo."

24. srpna 1915

Tvůrčí síla Boží Vůle rozmnožuje jeden čin pro všechny a zajišťuje podobnost s Bohem.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a jakmile přišel můj vždy obdivovaný Ježíš, políbila jsem Ho a řekla Mu: "Můj Ježíši, kdyby to bylo možné, ráda bych Tě políbila od všech tvorů, abych uspokojila Tvou Lásku tím, že Ti je všechny přivedu."

A Ježíš: "Má dcero, chceš-li Mi dát polibek všech, polib Mě v mé Vůli, protože má Vůle, obsahující tvůrčí ctnost, obsahuje moc rozmnožit jeden skutek na mnoho skutků, kolik jen chceš. Tímto způsobem Mi poskytněš spokojenost, jako kdyby Mě políbili všichni a budeš mít zásluhy, jako kdybys přiměla všechny, aby Mě políbili; zatímco všichni tvorové obdrží účinky podle svých vlastních dispozic.

Jeden akt v mé Vůli obsahuje všechny možné představitelné statky. Jeho obraz nalezneš ve světle Slunce. Světlo je jedno, ale toto světlo se násobí ve všech pohledech tvorů. Světlo zůstává vždy jedno, jeden jediný čin, ale ne všechny pohledy tvorů se těší stejnému světlu. Někteří, kteří mají slabý zrak, si musí dát ruku před oči, aby je světlo téměř neoslepilo; jiní, slepí, si tohoto světla vůbec neužívají, ale to není způsobeno vadou světla, spíše vadou zraku tvorů. Proto, Má dcero, toužíš-li Mě milovat za všechny, tvá láska bude proudit v Mé Vůli, pokud to v ní učiníš. A protože má Vůle naplňuje nebe i zemi, uslyším, jak se tvé *"miluji tě"* opakuje v nebi, kolem Mne, ve Mně, na zemi a bude se množit ze všech míst, pro tolik činů, kolik jich má Vůle dokáže. Tak Mi může poskytnout uspokojení z lásky všech, protože tvor je omezený a konečný, zatímco má Vůle je nesmírná a nekonečná.

Jak lze vysvětlit slova, která jsem pronesl při stvoření člověka: *"Učinili jsme člověka k našemu obrazu a podobě?"* Jak by se Mi mohl tvor, tak neschopný, vůbec podobat a být Mým obrazem? Jedině v Mé Vůli by k tomu mohl dospět, protože tím, že ji učiní svou vlastní, dospěje k jednání po Božském způsobu; a opakováním těchto Božských činů dospěje k tomu, že se Mi bude podobat a stane se Mým dokonalým obrazem. Děje se to jako s dítětem, které se opakováním skutků, jež pozoruje u svého učitele, stává jemu podobným. Jediné, co tedy způsobuje, že se mi stvoření podobá, je má Vůle. Proto mám takový zájem na tom, aby stvoření, které si Ji učiní vlastní, naplnilo účel, pro který bylo stvořeno."

27. srpna 1915

Splynutí s Boží Vůlí znamená naplnění se všemi Ježíšovými vlastnostmi.

Splynula jsem s Nejsvětější Vůlí blahoslaveného Ježíše, a když jsem to dělala, našla jsem se v Ježíši; řekl mi: "Má dcero, když duše splyne s Mou Vůlí, stane se to, jako když se dvě nádoby plné různých tekutin přelijí jedna do druhé; každá z nich zůstane naplněna tím, co obsahovala ta druhá. Stejně tak zůstává stvoření naplněno Mnou a Já jí. A protože má Vůle obsahuje Svatost, Krásu, Moc, Lásku atd., duše, která se naplňuje Mnou - splývá a opouští se v mé Vůli - dospívá k tomu, že je naplněna

mou vlastní Svatostí, mou Láskou, mou Krásou atd., tím nejdokonalejším způsobem, jaký je stvoření dán. A já se cítím být jí naplněn a nalézám v ní svou Svatost, svou Krásu, svou Lásku atd., a dívám se na ni, jako by to byly její vlastní věci a líbí se mi to natolik, že se do ní zamiluji a žárlivě ji udržuji na intimním místě ve Mně - neustále ji obohacuji a zkrášluji svými Božskými vlastnostmi, aby byla stále více potěšena a zamilována."

20. září 1915

Nové tresty. Každý čin musí být svázán "FIAT" mezi Boží a lidskou vůlí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se zjevil, jak se dotýká a bije tvory tresty ve svých rukou. Zdálo se, že se tresty šíří dál. Kromě mnoha jiných věcí se zdálo, že se chystá spiknutí proti Církvi Svaté, a zmiňovali se o Římu. Blahoslavený Ježíš byl sklíčený a zdálo se, že je zahalen černým pláštěm. Řekl mi: "Má dcero, pohromy způsobují, že lidé povstávají, ale bude jich tolik, že všechny lidi pokryje smutek a žal. A protože ta stvoření jsou mými údy, jsem kvůli nim zahalen černým pláštěm."

Byla jsem celá vyděšená a prosila jsem Ho, aby se uklidnil, a On, aby mi ulevil, mi řekl: "Má dcero, FIAT musí být sladkým poutem, které bude spojovat všechny tvé činy. Má Vůle a tvá vůle budou tvořit tento uzel. Věz, že každá myšlenka, slovo a čin vykonaný ve spojení s Mou Vůlí bude jako mnoho komunikačních kanálů otevřených mezi Mnou a stvořením. Budou-li všechny tvé činy svázány s mou Vůlí, nebude mezi tebou a Mnou uzavřen jediný kanál Božské komunikace."

2. října 1915

Hříchy přitahují tresty.

Poté, co jsem velmi trpěla kvůli strádání mého vždy obdivovaného Ježíše, se zdálo, že přišel na chvíli, ale v takovém utrpení, že to bylo děsivé. Dodala jsem si odvahy a přiblížila se k Ježíšovým ústům; políbila jsem Ho a pokusila se sát: kdo ví, zda se mi podařilo ulevit Mu tím, že jsem sála část Jeho hořkosti...

K mému překvapení jsem z něj dokázala vytáhnout hořkost, což se mi jindy nedařilo. Ježíš však prožíval takové utrpení, že se zdálo, jako by si to ani neuvědomoval. Když jsem to však udělala, jako by se sám pohnul, podíval se na mě a řekl: "Má dcero, už nemohu, už nemohu... Stvoření dosáhlo vrcholu. Naplňuje Mě takovou hořkostí, že Moje Spravedlnost byla na pokraji vydání aktu o všeobecném zničení. Ty jsi však přišla včas, abys Mi vyrvala trochu hořkosti, aby se má Spravedlnost mohla ještě zdržet. Tresty se však budou šířit dál. Ach, člověk Mě podněcuje, disponuje Mnou, abych ho naplnil, téměř nacpal smutky a tresty, jinak neprozře.

Pospíšila jsem si s modlitbou, aby se uklidnil a on mi pohnutým tónem řekl: "Ach, má dcero! Ach, má dcero!" A zmizel.

25. října 1915

Když může Ježíš říci duši: "Můj život, má maminko."

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, mezi strádáním a hořkostmi, a přemýšlela jsem o utrpení mého milovaného Ježíše a On stále říkal: "Můj život! Můj život! Maminka moje! Moje Maminka...!"

Překvapeně jsem se ho zeptala: "Co to znamená? A Ježíš: "Má dcero, když cítím, že se v tobě opakují mé myšlenky a slova, miluješ mou Láskou, chceš mou Vůli, toužíš mými přáními a vším ostatním, cítím, že v sobě přitahuješ můj Život a opakuješ mé vlastní činy. Mé uspokojení je takové, že stále opakuji: "Můj Život! Můj život! A když myslím na to, co vytrpěla moje Maminka, která chtěla vzít na sebe všechny mé bolesti a vytrpět je místo mě, a když se ji snažíš napodobit a prosíš mě, abych ti dovolil vytrpět bolesti, které mi působí tvorové, stále opakuji: "Moje Maminka! Moje Maminka!"

Uprostřed tolika hořkostí mého Srdce kvůli mnoha rozervaným údům mnoha tvorů - které cítím ve svém Lidství - je mou jedinou úlevou cítit, že se můj Život opakuje. Tímto způsobem cítím, jak údy tvorů ve mně znovu rostou."

28. října 1915

Ježíšův život na zemi byl nepřetržitou setbou, aby mohl být sklízen tvory a přinášet v nich ovoce.

Dnes ráno za mnou přišel můj vždy rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, můj Život na zemi nebyl nic jiného než zasetá semena, která mé děti sklídí, pokud zůstanou na stejné půdě, na které jsem tato semena zasel. V závislosti na jejich činu sklizně přinesou má semena své ovoce. Nyní jsou těmito semeny mé skutky, má slova, mé myšlenky, dokonce i mé dechy atd. Pokud je tedy duše všechna sklídí a učiní je svými, obohatí se tak, že si koupí nebeské království. Pokud si je však nevybere, budou jí tato semínka sloužit jako odsouzení."

1. listopadu 1915

Ježíš chce vylévat svou lásku s těmi, kdo ho milují. Jak mu duše může vrátit lásku podobnou té jeho.

Dnes ráno mě můj sladký Ježíš nenechal čekat. Přišel, ačkoli se zadýchával a byl neklidný, vrhl se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, dopřej mi odpočinek, nech mě vylít mou lásku. Chce-li Spravedlnost Své vylítí, může to učinit se všemi tvory. Ale Má láska se může vylít jen s tou, která Mě miluje - s tou, která je zraněná mou stejnou láskou a v deliriu se neustále snaží vylévat v Mé lásce a žádá Mě o více lásky. A kdyby Moje láska nenašla tvora, který by Mi dovolil vylít se, Moje Spravedlnost by se rozhořela ještě víc a dala by poslední ránu, aby zničila ubohé tvory."

Zatímco to říkal, znovu a znovu mě líbal a říkal mi: "Miluji tě, ale věčnou Láskou, miluji tě, ale nesmírnou Láskou, miluji tě, ale nepochopitelnou Láskou, miluji tě, ale Láskou, která nemá hranic ani konce, miluji tě, ale Láskou, které se nikdy nevyrovnáš..."

Kdo může říci všechny tituly, kterými Ježíš říkal, že mě miluje? A na každý titul, který řekl, čekal na mou odpověď. Nevěděla jsem, co říci a neměla jsem dostatek titulů, které by se mu vyrovnaly, a tak jsem mu řekla: "Můj živote, ty víš, že nemám nic, a cokoli dělám, беру od tebe a nechávám to zase tobě, aby mé věci, které zůstávají v

tobě, měly v tobě nepřetržité působení a život, zatímco já zůstávám stále ničím. Beru si tedy Tvou Lásku, činím ji svou vlastní a říkám Ti: "Miluji Tě věčnou a nesmírnou láskou; Láskou, která nemá hranic ani konce, a která se rovná Tvé." A znovu a znovu jsem Ho líbala. Když jsem stále opakovala: "Miluji Tě", Ježíš se uklidnil, odpočinul si a zmizel.

Pak se vrátil a ukázal své Nejsvětější Lidství potlučené, zraněné, vykloubené - celé od krve. Zůstala jsem zděšená a Ježíš mi řekl: "Má dcero, podívej se: Já v sobě chovám všechny ubohé raněné, kteří jsou pod kulkami, a trpím spolu s nimi. Chci, aby ses i ty podílela na těchto bolestech, pro jejich spásu." A jak se Ježíš proměňoval ve mne, cítila jsem... tu truchlení, tu muka. Celkově jsem cítila to, co cítil Ježíš.

4. listopadu 1915

Válečná pohroma musí pokračovat, dokud se lidé a kněží neočistí.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe spolu s Královnou Maminkou a modlila jsem se, aby se přimlouvala u Ježíše, aby zastavil pohromu války. Řekla jsem jí: "Maminko, smiluj se nad tolika ubohými oběťmi! Copak nevidíš, kolik krve, kolik roztrhaných údů, kolik sténání a slz? Ty jsi Ježíšova, ale i naše maminka, a tak je na tobě, abys usmířila své děti."

Když jsem se modlila, plakala za ně, ale i když plakala, zdála se být neústupná. Plakala jsem spolu s ní a dál se modlila za mír. A moje drahá maminka mi řekla: "Má dcero, země ještě není očištěna, lidé jsou stále zatvrzelí a pak, až trest skončí, kdo zachrání Kněze? Kdo je obrátí? Šat, který zahaluje život mnohých z nich, je tak politováníhodný, že i laikům se hnuší k nim přistupovat."

Modleme se, modleme se!

11. listopadu 1915

Ta, která žije v Boží Vůli, cítí ránu, kterou cítí Bůh, jako by byla její vlastní; tak se stává jakoby druhým Ježíšem na zemi.

Dnes ráno jsem pocítila takový soucit s urážkami, které Ježíš přijímá a s mnoha ubohými tvory, kteří mají tu smůlu, že ho urážejí, že bych byla ochotna čelit jakékoli bolesti, abych zabránila hříchu. Proto jsem se ze srdce modlila a napravovala. V tu chvíli přišel blahoslavený Ježíš a zdálo se, že nese stejné rány mého srdce, ale - ach, jak mnohem větší! Řekl mi toto: "Má dcero, při osvobození tvora zůstalo mé Božství zraněno mou vlastní Láskou, z lásky k tvoru. Tato rána mě přiměla sestoupit z nebe na zem, přiměla mě plakat, prolévat krev a dělat vše, co jsem dělal.

Nyní duše, která žije v mé závěti, živě cítí toto mé zranění, jako by bylo její vlastní. Pláče, modlí se a vytrpěla by cokoli, jen aby zachránila ubohé stvoření, a aby se moje rána Lásky nezhoršila urážkami stvoření. Ach, má dcero, tyto slzy, bolesti, modlitby a nápravy zmírňují mou ránu a sestupují na mou hrud', aby se ukázaly mému Otci a pohnuly Ho k lítosti nad tvory.

Proto mezi Mnou a těmito dušemi vystupuje a sestupuje božská žíla, která neustále pohlcuje jejich lidskou krev. Čím více se podílejí na mém zranění a na mém vlastním Životě, tím více se tato žíla zvětšuje. Stává se tak velkou, že se z nich stávají jiní Kristové. A já stále opakuji svému Otci: "Já jsem v nebi, ale na zemi jsou jiní Kristové, zranění mou vlastní ranou, kteří pláčou jako já; kteří trpí, modlí se atd., jako já; proto musíme vylít své milosrdenství na zem..." Ach, pouze ti, kteří žijí v Mé Vůli, se podílejí na Mé ráně. Ti jsou jako Já na zemi a budou jako Já v nebi, budou mít podíl na stejné Slávě mého Lidství."

13. listopadu 1915

Při ustanovení Nejsvětější eucharistie chtěl Ježíš předtím, než se daroval tvorům, přijmout sám sebe. V Boží Vůli musí duše obětovat přijímání tak, jak to učinil Ježíš.

Po svatém přijímání jsem se zamyslela: "Jak bych ho měla obětovat, abych se líbila Ježíši?" A On, vždy laskavý, mi řekl: "Má dcero, chceš-li se mi líbit, obětuj ji tak, jak to dělalo mé vlastní lidství. Dříve než jsem dal svaté přijímání ostatním, dal jsem svaté přijímání sám sobě a chtěl jsem to udělat, abych Otci odevzdal úplnou slávu všech přijímání tvorů a uzavřel v sobě všechny náhrady za všechny oběti, za všechna

provinění, která by mé Lidství ve Svátosti přijalo. Protože jsem v sobě uzavřel Boží Vůli, uzavřel jsem v sobě všechna zadostiučinění všech dob; a protože jsem přijal sám sebe, přijal jsem se důstojně. A protože všechny skutky tvorů byly Božské mým Lidstvím, chtěl jsem zpečetit společenství tvorů svým Přijímáním. Jak jinak by mohl tvor přijmout Boha? Právě mé Lidství otevřelo stvořením tyto dveře a dalo jim zásluhy, aby mě mohli přijmout.

Ty - má dcero, konej ji podle mé Vůle, spoj ji s mým Lidstvím. Tak v sobě zahrneš všechno, a já v tobě najdu nápravu všeho, odměnu za všechno a své uspokojení. Ba co víc, najdu v tobě své druhé Já."

21. listopadu 1915

Současné tresty jsou pouze začátkem očisty světa.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu a spatřila svého vždy obdivuhodného Ježíše, prosila jsem ho pro slitování, aby změnil rozhodnutí božské spravedlnosti. Řekla jsem Mu: "Můj Ježíši, už to nemohu vydržet! Mé ubohé srdce je zdrceno, když slyším o tolika tragédiích. Ježíši, dost, to jsou Tvé drahé obrazy, Tvé milované děti, které sténají, pláčou a trpí pod tíhou nástrojů, které jsou téměř pekelné!

A on: "Všechny ty hrozné věci, které se nyní dějí, jsou jen náčrtem plánu. Copak nevidíš, jak velký kruh vyznačuji? Co se stane, až návrh dokončím? Na mnoha místech se bude říkat: "Tady bylo takové město, tady takové budovy. Některé body zmizí úplně. Čas je napjatý. Člověk dosáhl toho, že Mě donutil, abych ho potrestal. Chtěl Mě téměř vyzvat, popudit, a Já jsem zůstal trpělivý - ale všechny časy přijdou. Nechtěli Mě poznat skrze Lásku a Milosrdenství - poznají Mě skrze Spravedlnost. Proto odvahu - neztrácejte tak brzy odvahu.

10. prosince 1915

Naše modlitby, činy a utrpení musí plynout v rámci těch Ježíšových, abychom konali dobro, které konal Ježíš.

Cítila jsem se velmi ztrápeně, protože můj sladký Ježíš, můj Život, moje všechno, se neukázal. Naříkala jsem: "Kdybych mohla, nejraději bych svým nářkem ohlušila nebe i zemi. Jaké to velké neštěstí: znát Ho, milovat Ho a zůstat bez Něho! Může být vůbec dáno větší neštěstí? Ale zatímco jsem naříkala, požehnaný Ježíš, který se zjevil v mém nitru, mi přísným pohledem řekl: "Má dcero, nepokoušej Mě! Cože! Řekl jsem ti všechno, abys byla klidná. Řekl jsem ti, že když nepřicházím, je to proto, že musím uložit větší tresty, protože si to přeje Moje Spravedlnost a dokonce jsem ti řekl i důvody. Dříve jste nevěřili, že to je proto, abych trestal, že nepřicházím jako obvykle - protože jste neslyšeli, že ve světě dochází k velkým trestům. Nyní je slyšíte, a přesto stále pochybujete? Není to pro Mne pokušení?"

Třásla jsem se, když jsem viděla a slyšela Ježíše tak přísného. Aby mě uklidnil, změnil svůj pohled a se vší laskavostí dodal: "Dcero moje, odvahu. Neopustím tě, jsem v tobě, i když Mě ne vždy vidíš. A ty - spoj se vždy se Mnou. Modlíš-li se, ať tvá modlitba plyne v Mé - ať je tvá vlastní. Tak i ty vykonáš vše, co jsem Já vykonal svými modlitbami - slávu, kterou jsem dal Otci, dobro, které jsem vyprosil pro všechny - vykonáš to i ty. Pokud pracujete, ať vaše dílo proudí do Mého a stane se vaším vlastním. Tak budeš mít ve své moci všechno dobro, které vykonal mé Lidství, které všechno posvětilo a zbožštilo. A pokud trpíš, ať tvé utrpení vpluje do Mého - ať se stane tvým vlastním; tak budeš mít ve své moci všechno dobro, které jsem vykonal při Vykoupení. S tím přijmeš tři základní body mého Života a když tak učiníš, budou z tebe vycházet nesmírná moře milostí a rozlévat se k dobru všech. A já se budu dívat na tvůj život, ne jako na svůj vlastní, ale jako na svůj."

12. ledna 1916

Současné a budoucí tresty národů, zejména Itálie.

Oplakávala jsem požehnaného Ježíše kvůli jeho obvyklému nedostatku a hořce jsem plakala. Můj rozkošný Ježíš přišel, ale ve smutném stavu a ukázal, jak bude hůř a hůř. To mě rozplakalo ještě víc a Ježíš mi řekl: "Má dcero, ty pláčeš pro současnost a já pro budoucnost. Ach, v jakém bludišti se národy ocitnou, až se jedni stanou

postrachem a masakrem druhých a nebudou se moci sami dostat ven! Budou dělat věci jako šílené a slepé, až budou jednat sami proti sobě... A v jakém bludišti se nachází ubohá Itálie! Kolik šoků ji čeká! Vzpomeňte si, jak jsem vám před mnoha lety říkal, že si zaslouží trest v podobě napadení cizími národy. A toto je spiknutí, které pro ni sprádají. Jak ponížená a zničená zůstane! Příliš nevděčná byla vůči Mně.

Národy, které jsem měl v oblibě, Itálie a Francie, mě nejvíce popíraly; držely se za ruce, aby mě urazily. Spravedlivý trest: budou se držet za ruce, když budou poníženi. A budou to také oni, kdo zahájí válku proti Církvi... Ach, Má dcero, téměř všechny národy se spojily, aby Mě urazily; spikly se proti Mně. Co zlého jsem jim udělal? Téměř všechny si zaslouží trest."

Ale kdo může říci, jaký byl Ježíšův zármutek, v jakém stavu násilí se nacházel a také můj strach? Ze strachu jsem svému Ježíši řekla: "Jak mohu žít uprostřed tolika tragédií? Nech mě být obětí; zachraň lidi nebo mě vezmi s sebou!" A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem udělala.

28. ledna 1916

Bolesti a strachy Luisy; ale největší bolestí Ježíše je jeho stísněná láska.

Cítila jsem se utlačovaná. Říkala jsem si: "Všechno skončilo! Stav oběti, utrpení, Ježíš - všechno! Dodávám, že můj zpovědník nebyl v pořádku, proto bych se asi musela obejít bez přijímání. Cítila jsem celou tíhu pozastavení mého stavu oběti Ježíšem. Od průvodce jsem nedostala žádný příkaz - ani pro, ani proti... K tomu jsem přidala i své trápení, protože jsem si vzpomněla, že v březnu minulého roku, když můj Zpovědník nebyl zdrav a já se ocitla ve stejných podmínkách, mi Ježíš řekl, že kdybych já nebo ten, kdo mě vede, zůstala ve stavu oběti, zachránil by Corata. Proto - nové obavy: že bych také já mohla být příčinou nějakých velkých potíží v Coratu. Ale kdo může říci všechny mé obavy a hořkosti? Bylo jich tolik, že jsem zkameněla.

Nyní se můj požehnaný Ježíš slitoval a zjevil se v mém nitru. Zdálo se, že má ruku na čele, celý utrápený; tak moc, že jsem neměla odvalu Ho zavolat. Téměř šeptem jsem jen řekla: "Ježíši, Ježíši..." Podíval se na mě, ale - ach, jak smutný byl

Jeho pohled! Řekl mi: "Má dcero, jak moc trpím! Kdybys znala bolesti Toho, který tě miluje, nedělala bys nic jiného než plakala. Trpím také pro tebe, proto nepřicházím příliš často. Moje Láska je omezena a nemohu se vylít. A když vidím, že ani ty se nemůžeš vylít, protože Mě nevidíš - když vidím, jak trpíš, trpím ještě víc.

Ach, má dcero, stísněná láska je největší hořkostí, která nejvíce mučí ubohé srdce. Zůstáváš-li při utrpení klidná, netrpím tolik; ale trápíš-li se a děláš si starosti ve svém utrpení, já se zmítám a blouzním a jsem nucen přijít, abych se vylil a nechal tě vylít, neboť mé a tvé bolesti jsou sestry. Kromě toho tvůj stav oběti ještě neskončil. Mé skutky jsou věčné a nepozastavuji je bez spravedlivého důvodu, nenechávám je skončit. Navíc se na věci dívám vůlí; takže jsi stejná jako dřív, protože tvá vůle se nezměnila. A pokud nemáš utrpení, nejsi tím, kdo je poškozován; spíše stvoření nepřijímají účinky tvých bolestí - to znamená, abys byla ušetřena trestů.

Stává se to i bytostem, které po určitou dobu zastávají veřejné úřady nebo vládní funkce. Když odejdou do důchodu, dostávají doživotní plat, i když už tato místa nezastávají. Mám se nechat předstihnout bytostmi? Ach, ne! Jestliže vládcí a správci dávají doživotní důchod, já jim ho dávám na věčné časy. Proto se nesmíte starat o pauzy, které dělám. A proč se tedy bojíš? Zapomněla jsi, jak moc jsem tě miloval? Ten, kdo tě povede, bude vůči tobě obezřetný, protože ví, jak se věci mají a ví, že jsou v mé Vůli. A já budu mít ohled na Corata. Pokud jde o tebe, ať se stane cokoli, budu tě pevně držet v náručí."

30. ledna 1916

Když duše žije zcela v Boží Vůli, veškeré její dílo se odráží v Ježíši a Ježíšovo dílo se odráží v ní.

Zcela jsem se vtělila do svého vždy obdivuhodného Ježíše a zatímco jsem to dělala, Ježíš přišel, celý se do mě vtělil a řekl mi: "Má dcero, když duše žije zcela v Mé Vůli, pokud myslí, její myšlenky se odrážejí v Mé mysli v nebi; pokud touží, pokud mluví, pokud miluje - vše se odráží ve Mně a vše, co dělám, se odráží v ní. Děje se to, jako když se Slunce odráží ve sklenici: lze v ní vidět jiné Slunce, zcela podobné Slunci

na nebi - s tímto rozdílem: Slunce na nebi je pevné a zůstává stále na svém místě, zatímco Slunce ve sklenici pomíjí.

Má Vůle nyní krystalizuje duši a vše, co dělá, se odráží ve Mně a Já, zraněný a uchvácený těmito odrazy, jí posílám všechno Své Světlo, abych v ní vytvořil další Slunce. Proto se objevuje jedno Slunce na nebi a druhé na zemi. Jaké okouzlení! Jaká harmonie mezi nimi! Kolik dober se rozlévá ku prospěchu všech!

Pokud však duše není pevně zakotvena v Mé Vůli, může se jí stát něco podobného jako slunci, které se tvoří ve skle, jež je pomíjivé; po čase zůstane sklo zakryté a Slunce na nebi zůstane samo."

5. února 1916

Tresty pro svět a velké zkoušky pro málo dobrých. Zachrání je pouze věrnost.

Pokračuji ve svých strastiplných dnech, zejména pro téměř neustálé Ježíšovy hrozby, že se tresty budou šířit dál. Včera večer jsem tedy zůstala vyděšena. Ocitla jsem se mimo sebe a našla jsem svého utrápeného Ježíše. Při jeho nalezení jsem se cítila znovuzrozená k novému životu. Ale ne! Když jsem se Ho chystala utěšit, nějakí lidé mi Ho vytrhli a rozbili na kousky! Jaké zlomené srdce! Jaký strach! Vrhla jsem se na zem, blízko jednoho z těch kusů, a na tom místě se ozval hlas z nebe: "Pevnost, odvaha k několika dobrým! Ať se v ničem nepohnou, ať nic nezanedbají. Budou vystaveni velkým zkouškám, od Boha i od lidí. Jen díky věrnosti se nebudou potácet a budou zachráněni. Země bude pokryta neviditelnými pohromami. Stvoření se budou snažit zničit Stvořitele, mít svého Boha a uspokojit své rozmary za cenu jakéhokoli zabití. A při tom všem, nedosáhnouce svých vlastních cílů, dospějí k nejstrašnějším brutalitám. Všechno bude hrůza a děs."

Poté jsem se ocitla sama v sobě. Třásla jsem se. Při pomyšlení na to, jak zmenšili mého milovaného Ježíše, jsem umírala. Chtěla jsem Ho za každou cenu vidět, byť jen na okamžik, abych viděla, co se Mu stalo. A Ježíš, vždy dobrý, přišel a já se uklidnila. Kéž je vždycky požehnaný.

1. dubna 1916

Ten, kdo skutečně miluje Ježíše a plní Jeho vůli, tvoří s Ním jeden jediný úder srdce. K tomu je však zapotřebí dokonalé obnažení.

Dnes ráno se můj sladký Ježíš zjevil v mém srdci a Jeho srdce bilo v mém. Podívala jsem se na Něho a On mi řekl: "Má dcero, pro tu, která Mě opravdu miluje a ve všem plní Mou Vůli, se její a Mé srdce spojí v jedno. Proto je nazývám svými údery srdce a chci, aby jako takové byly kolem a dokonce uvnitř tlukotu Mého Srdce - se vším úmyslem, aby Mě utěšily a osladily všechny Mé smutné údery srdce. Její tlukot srdce v mém bude tvořit sladkou harmonii, která se mi bude opakovat po celý můj život a bude ke mně promlouvat o duších a nutit mě, abych je zachraňoval.

Ale, dcero moje, co je třeba svléknout, aby bylo ozvěnou tlukotu mého srdce! Musí to být život více nebeský než pozemský - více božský než lidský! I jediný stín, jediná maličkost stačí k tomu, aby duše necítila sílu, harmonii, svatost tlukotu mého Srdce, a tak není ozvěnou tlukotu mého Srdce, neharmonizuje spolu se mnou a já jsem nucen zůstat sám ve svém smutku i ve svých radostech. A tyto smutky přijímám od duší, které - kdo ví, kolik Mi toho slíbily. Ale když došlo na rozhodování, zůstal jsem jejich sliby zklamán." A tak se stalo.

15. dubna 1916

Ježíš je Slovo, které se rozmnožuje v každém činu všech tvorů spolu s tím, kdo žije v Jeho Vůli.

Umírala jsem kvůli neustálému strádání mého sladkého Ježíše. Dnes ráno jsem se ocitla zcela v Ježíši, jako bych plavala v nesmírnosti svého Nejvyššího dobra. Pak jsem se podívala do svého nitra a uviděla jsem v sobě Ježíše. Slyšela jsem mluvit celou Ježíšovu Bytost: Jeho nohy, ruce, Srdce, ústa - zkrátka všechno. Nejenže to byly hlasy, ale zázrak je, že tyto hlasy se staly nesmírnými a násobily se pro každé stvoření. Ježíšovy nohy promlouvaly k nohám a ke každému kroku tvorů; Jeho ruce k jejich skutkům; Jeho oči k jejich pohledům; Jeho myšlenky ke každé jejich myšlence... Jaká harmonie mezi Stvořitelem a tvory! Jak okouzlující pohled! Jaká láska! Ale -

bohužel, všechny tyto harmonie byly narušeny nevděčností a hříchy. Láska byla oplácena urážkami. A Ježíš, celý utrápený, mi to řekl: "Má dcero, Já jsem Slovo a Má Láska ke stvoření je tak veliká, že se rozmnožuju na tolik hlasů za tolik činů, myšlenek, náklonností, tužeb atd., kolik činí každé stvoření, abych od nich přijal odplatu za tyto činy vykonané z lásky ke Mně. Dávám lásku a chci lásku, ale místo toho přijímám urážky. Dávám život, ale kdyby mohli, dali by Mi smrt. Přes to všechno však pokračuji ve svém milujícím úřadě.

Vězte však, že duše, která žije ve spojení se Mnou a z Mé vůle, pluje v Mé nesmírnosti a stává se jedním hlasem se Mnou. Proto, jde-li, mluví její kroky, pronásledující hříšníka; její myšlenky jsou hlasy pro myslí a tak je to se vším ostatním. Pouze od těchto duší nalézám svou odměnu, počínaje dílem Stvoření. A když vidím, že ony, neschopné samy od sebe udělat něco, co by odpovídalo mé Lásce a udržovalo harmonii mezi Mnou a jimi, vstupují do mé Vůle, přebírají vlastnictví a jednají božským způsobem - má Láska nachází svůj výlev a já je miluji více než všechny ostatní tvory."

21. dubna 1916

Ježíšova nouze, kterou trpí Luisa. Hříchy světa obklopily Nejsvětější Ježíšovo Lidství trním a brání Mu vylít na tvory svou milost.

Pokračuji ve svých nejhorších dnech. Bojím se, že jednoho dne Ježíš nepřijde ani mimochodem, a ve své bolesti si stále opakuji: "Ježíši, nedělej mi to. Jestli nechceš mluvit - budiž; jestli mi nechceš dát dar svých charismat - FIAT! Ale vůbec nepřicházet – tohle ne! Ty víš, že by mě to stálo život, a že by se rozplynula sama moje přirozenost, ponechaná bez Tebe až do večera. Když jsem to říkala, blahoslavený Ježíš, zvětšující mou hořkost, se zjevil a řekl mi: "Věz, že když se s tebou nepřijdu na chvíli vylít, je to proto, že svět dostává poslední ránu zkázy a všelijakých pohrom." "Ať je to cokoli," odpověděla jsem.

Jaký strach! Zůstala jsem vyděšená a zkamenělá bolestí. A tak jsem se dál modlila a říkala: "Můj Ježíši, za každý okamžik strádání Tě prosím, aby se v duších vytvořil nový Tvůj život. Musíš mi tuto milost dát. Pouze pod touto podmínkou přijímám

Tvé strádání. Nezbavuji se maličkosti - ale Tebe, nesmírného, nekonečného, věčného Dobra. Cena je nesmírná; proto se dohodněme. Ježíš mi natáhl ruce kolem krku, jako by to přijímal. A pohled na Něho - ach, jak bolestný pohled! Nejen Jeho hlava, ale celé Jeho Nejsvětější Lidství bylo obklopeno trním, až mě při objímání bodalo, ale chtěla jsem do Ježíše vstoupit za každou cenu. A On, ve vší dobrotě, ten trnový oděv v místě svého Srdce přetrhl a vložil mě dovnitř. Viděla jsem Ježíšovo Božství, a přestože Jeho Božství bylo jedno s Jeho Lidstvím, zatímco Jeho Lidství bylo mučeno, Jeho Božství zůstalo nedotknuté.

Ježíš mi řekl: "Viděla jsi, jaké bolestivé roucho mi stvořili a jak tyto trny pronikly do mého lidství? Tyto trny uzavřely dveře k Božství, protože obklopily celé mé Lidství, z něhož jedině mohlo mé Božství vyjít pro dobro tvorů. Nyní je nutné, abych část těchto trnů odstranil a vylil je na tvory, abych tak, jak z těchto trnů proudí Světlo mého Božství, mohl zachránit jejich duše. Proto je nutné, aby byla země zasažena tresty, zemětřeseními, hladomory, válkami atd., a aby se tento oděv z trní, který mi tvorové ušili, rozpadl. Tímto způsobem, jak Světlo Božství proniká do jejich duší, je budu moci rozčarovat a způsobit, že nastanou lepší časy."

23. dubna 1916

Každá myšlenka na Ježíšovo utrpení je světlem, které čerpá z Jeho Nejsvětějšího lidství, aby se Mu podobala.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se celý obklopil Světlem, které vycházelo z Jeho Nejsvětějšího lidství, a které Ho zdobilo tak, že vytvářelo okouzující a úchvatný pohled. Zůstala jsem překvapená a On mi řekl: "Má dceru, každá bolest, kterou jsem vytrpěl, každá kapka Krve, každé zranění, modlitba, slovo, čin, krok atd., vytvářely v mém Lidství Světlo, které Mě zkrášlovalo takovým způsobem, že všechny blahoslavené uchvacovalo. Nyní za každou myšlenku, kterou má stvoření o mém Umučení, za každý skutek soucitu, zadosťučnění atd., nedělá nic jiného, než že čerpá Světlo z mého Lidství a nechává se zkrášlovat k mé podobě.

Proto každá další myšlenka o mém Umučení bude dalším Světlem, které jí přinese věčnou radost."

3. května 1916

Všeobecná modlitba. Jak se Ježíš modlil v Boží Vůli.

Zatímco jsem se modlila, můj rozkošný Ježíš se postavil do mé blízkosti a já jsem slyšela, že se také modlí. Začala jsem Mu tedy naslouchat. Ježíš mi řekl: "Má dceró, modli se, ale modli se tak, jak se modlím já. Vlož se celá do Mé Vůle a najdeš v ní Boha a všechny tvory. Budeš je odevzdávat Bohu, jako by byly jedním jediným stvořením, protože Božská Vůle je Vlastníkem všeho; pak budeš k nohám Božství klást dobré skutky, abys Mu vzdala čest a špatné, abys je napravila skrze Svatost, Moc a Nesmírnost Boží Vůle, před níž nemůže nic uniknout.

Takový byl život mého lidství na zemi. Jakkoli bylo svaté, stále jsem potřeboval tuto božskou vůli, abych poskytl Otci úplné uspokojení a vykoupil lidská pokolení. Ve skutečnosti jsem pouze v této Božské Vůli mohl nalézt všechny generace, minulé, současné i budoucí a všechny jejich myšlenky, slova, činy atd., jakoby v činu. V této Svaté Vůli jsem všechny myšlenky vzal do své Mysli - nic Mi nemohlo uniknout - a pro každou z nich zvlášť jsem se postavil před Nejvyšší Velebnost a napravil jsem je. V téže Vůli jsem sestoupil do mysli každého stvoření a dal jsem jim dobro, které jsem vyprosil pro jejich inteligence. Ve svých pohledech jsem vzal oči všech tvorů, ve svém hlase jejich slova, ve svých pohybech jejich pohyby, ve svých rukou jejich díla, ve svých nohou jejich kroky, ve svém Srdci jejich náklonnosti a touhy a učinil jsem je svými, v Božské Vůli mé Lidství uspokojilo Otce a já jsem zachránil ubohé tvory. A Božský Otec zůstal spokojen. Nemohl mě odmítnout, neboť On sám je Svatá Vůle. Odmítl by snad sám sebe? Určitě ne. Tím spíše, že v těchto činech našel dokonalou Svatost, nedosažitelnou a uchvacující Krásu, nejvyšší Lásku, nesmírné a věčné činy, nepřemožitelnou Moc... To byl celý Život mého Lidství na zemi, který pokračuje v nebi a v Nejsvětější svátosti.

Proč to nemůžete udělat i vy? Pro toho, kdo Mě miluje a je se Mnou spojen, je možné všechno. V Mé Vůli se modlete a přinášíte před Božskou Velebnost myšlenky všech ve svých myšlenkách; pohledy všech ve svých očích; ve svých slovech, pohybech, náklonnostech a touhách ty své bratry, abyste je napravili a vyprosili pro ně Světlo, Milost a Lásku. V Mé Vůli naleznete sebe ve Mně a ve všech, budete žít Můj Život a modlit se se Mnou. Božský Otec bude šťastný a celé nebe řekne: "Kdo nás volá ze země? Kdo je ten, kdo chce v sobě stlačit tuto Svatou Vůli a uzavřít nás všechny dohromady?" "Kdo je ten, kdo chce stlačit tuto Svatou Vůli? A kolik dobra může země získat tím, že Nebe sestoupí na zem!"

25. května 1916

Současná válka se vyostří a Itálie bude napadena. Jak Ježíš kultivuje duši, aby mohla přinášet ovoce.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a byla jsem celá zarmoucená, zvláště proto, že mi v minulých dnech blahoslavený Ježíš ukázal, jak do Itálie vtrhli cizí vojáci, velký masakr našich vojáků a potoky krve; při pohledu, na které sám Ježíš zůstal zděšen. Cítila jsem, jak mé ubohé srdce puká bolestí a řekla jsem Ježíši: "Zachraň mé bratry, své obrazy, před tímto jezerem krve! Nedopusť, aby se některá duše ponořila do pekla!".

Když jsem viděla, že božská spravedlnost ještě více roznítí svůj hněv proti ubohým tvorům, měla jsem chuť zemřít. Ježíš mi řekl, abych se od těchto trýznivých scén téměř odvrátila: "Má dcero, má Lásku k tvorům je tak velká, že jakmile se duše rozhodne odevzdat se Mi, obklopím ji tolika Milostmi - hladím ji, hýbu s ní, zvedám ji, poskytuji jí rozumné milosti, vroucnost, vnuknutí, přitisknutí k mému Srdci. A tak, když vidí, že je milostiplná, duše Mě začíná milovat, vytváří si v srdci jakoby základnu modliteb a zbožných praktik a začíná se cvičit ve ctnostech. To vše tvoří v duši květnaté pole.

Moje Lásku se však nespokojí jen s květinami - chce ovoce. A tak začnou květy opadávat - to znamená, že ji zbaví rozumné lásky, vroucnosti a všeho ostatního - aby

se zrodily plody. Je-li duše věrná, pokračuje ve svých zbožných praktikách, ve svých ctnostech a nemá chuť na nic jiného lidského, nemyslí na sebe, ale jen na Mne. S důvěrou ve Mne dodá plodům chuť, s věností je nechá dozrát a s odvahou, tolerancí a klidem vyrostou a stanou se bohatými plody. A Já, Nebeský Zemědělec, tyto plody utrhnu a udělám z nich svůj pokrm. Pak zasadím další pole, květnatější a krásnější, na němž vyrostou hrdinské plody, takové, které vytáhnou z mého Srdce neslýchané milosti... Je-li však nevěrná, nedůvěřivá, rozrušená a má-li zálibu v lidských věcech atd., budou tyto plody nezralé, mdlé, hořké, pokryté blátem a poslouží k tomu, aby mě rozhořčily a abych se od duše vzdálil."

4. června 1916

Samotné hříchy a hořkosti lidí se na ně valí, protože Luisa je nedokáže zcela zadržet.

Dnes ráno se mi zdálo, že přišel můj vždy rozkošný Ježíšek. Přitiskla jsem si Ho k srdci a Ježíš mě políbil, ale jak mě líbal, cítila jsem, jak z Jeho úst do mých proudí ta nejhořčí tekutina. Zůstala jsem ohromená, když jsem viděla, že aniž bych Ho prosila, sladký Ježíš do mě vlévá své hořkosti, zatímco jindy jsem Ho tolik prosila a On mi to nepřiznal. Když jsem pak byla naplněna tou nejhořčejší tekutinou, Ježíš pokračoval v jejím nalévání. Vylila se ven; šla na zem a On stále pokračoval v nalévání a to takovým způsobem, že se kolem mě vytvořilo jezero té nejhořčí tekutiny, která Ježíše blažila.

Potom mi řekl, jako by se mu trochu ulevilo: "Dcero, viděla jsi, kolik hořkosti mi dávají tvorové? Je jich tolik, že když jsem je už nemohl zadržet, chtěl jsem je do tebe vylít. Ale ani ty jsi je nemohla zadržet, a tak šly na zem a budou se vylévat na lidi." A tak jsem se na ně podívala.

Zatímco to říkal, označil různá místa a města, která musela být zasažena nájezdy cizinců - někteří lidé utíkali, někteří zůstávali nazí a hladoví, někteří se mísili, někteří byli zabiti. Všude vládla hrůza a děs. Sám Ježíš chtěl od takové tragédie odvrátit svůj pohled. Vyděšená jsem chtěla Ježíšovi v tom zabránit, ale on se zdál být neochvějný; a řekl mi: "Má dcero, božská spravedlnost na ně vylévá jejich vlastní

hořkost. Chtěl jsem je vylít nejprve do tebe, abych ušetřil některé body, abys byla spokojená; pak jsem na ně vylil zbytek. Má Spravedlnost si žádá své zadostiučinění."

A já: "Má lásko a můj živote, o spravedlnosti toho moc nevím; pokud se k Tobě modlím, tak o Milosrdenství. Odvolávám se na Tvou Lásku, na Tvé rány, na Tvou Krev. Vždyť jsou to stále Tvé děti, Tvé drahé obrazy. Chudáci moji bratři, co mohou dělat? V jakých omezeních se ocitnou? Abych byla spokojena, říkáš mi, že jsi je do mě vlil, ale bodů, které zachraňuješ, je příliš málo. A On: "Naopak, je jich příliš mnoho. Je to proto, že tě miluji, jinak bych nic neušetřil. A ani tehdy jsi neviděla, že už jsi toho nemohla pojmout víc?" "Ano," odpověděla jsem.

Rozplakala jsem se a řekla jsem: "Přesto mi říkáš, že mě miluješ. Kde je všechna ta Láska, kterou ke mně chováš? Pravá Láska ví, jak milovanému člověku zajistit spokojenost ve všem. A proč mě tedy neuděláš větší, abych mohla pojmout více hořkosti a ušetřit své bratry?" A tak jsem se zeptala: "Proč jsi mě neudělal větší? Ježíš se rozplakal se mnou a zmizel.

15. června 1916

V Boží vůli je vše úplné. Nejsilnější modlitby nad Ježíšovým Srdcem a ty, které Ho nejvíce dojmají, spočívají v tom, že se člověk oblékne do všeho, co On sám konal a trpěl.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milující Ježíš, zcela mě v sobě proměnil a pak mi řekl: "Dcero, vlož se do Mé Vůle, abys Mě zcela odškodnila. Má láska po nich cítí neodolatelnou potřebu, po tolika urážkách tvorů chce alespoň jednu, která by se postavila mezi Mne a ně, dala Mi úplnou nápravu, lásku pro všechny a vyrvala Mi milosti pro všechny. To však můžeš udělat jen v Mé Vůli, v níž najdeš Mne i všechny tvory. Ach, s jakou touhou čekám, až vstoupíš do Mé Vůle, abych v tobě mohl najít zadostiučinění a reparace všech! Jedině v mé Vůli najdeš všechny věci v činu, protože já jsem hybatelem, aktérem a divákem všeho." Zatímco to říkal, vlila jsem se do Jeho Vůle - ale kdo může říci, co jsem viděla? Byla jsem ve styku s každou myšlenkou tvora, jehož život pocházel od Boha; a já jsem se v Jeho Vůli

rozmnožila v každé myšlence a svatostí Jeho Vůle jsem vše napravila, měla jsem pro všechno "Děkuji", pro všechno lásku. Pak jsem se rozmnožila v pohledech, ve slovech a ve všem ostatním - ale kdo může říci, co se dělo? Chybí mi výrazy a možná by se zadrhly i samotné andělské jazyky; proto se zde zastavím.

Tak jsem strávila celou noc s Ježíšem v Jeho Vůli. Pak jsem ucítila, že Královna Maminka je blízko mě a řekla mi: "Dcero moje, modli se." A já: "Má maminko, pojďme se modlit spolu, protože sama se modlit neumím." A tak jsem se modlila. A Ona dodala: "Nejsilnější modlitby nad Srdcem mého Syna a ty, které Ho nejvíce dojmají, jsou za to, aby se stvoření obléklo do všeho, co On sám dělal a trpěl, protože On dal stvoření všechno jako dar. Proto, má dcero, obklop svou hlavu Ježíšovými trny, zalij své oči Jeho slzami, napušť svůj jazyk Jeho hořkostí, oblékni svou duši Jeho Krví, ozdob se Jeho ranami, probodni své ruce a nohy Jeho hřeby a jako jiný Kristus předstup před Jeho Božskou Velebnost. Tento pohled Ho dojme takovým způsobem, že nebude moci nic odepřít duši, která je oděna Jeho vlastními insigniemi. Ale - ach, jak málo umí tvorové využít darů, které jim můj Syn dal! Takové byly mé modlitby na zemi a takové jsou mé modlitby v nebi." Společně jsme se tedy oblékli do Ježíšových insignií a společně jsme předstoupili před Boží trůn. To všechny dojalo; andělé nám uvolnili cestu a zůstali jakoby překvapeni. Poděkovala jsem mamince a ocitla jsem se sama v sobě.

3. srpna 1916

Každý skutek, který stvoření vykoná, je dalším rájem, který získá v nebi.

Když pokračuji ve svém obvyklém stavu, můj milovaný Ježíš se zjeví jen tak mimochodem nebo řekne pár slov a pak uteče, nebo se schová v mém nitru. Vzpomínám si, že mi jednou řekl: "Má dcero, Já jsem střed a celé stvoření z tohoto středu přijímá život. Jsem tedy životem každé myšlenky, každého slova, každého činu - všeho; ale tvorové využívají tohoto života, který jim dávám, aby využili příležitosti a urazili Mě. Já dávám život, a kdyby mohli, dali by mi smrt." Vzpomínám si také, že když jsem Ho prosila, aby zadržel bičování, řekl mi: "Dcero, myslíš, že já jsem ten, kdo je

chce bičovat? Ach, ne! Naopak, má Láska je tak veliká, že jsem celý svůj život spotřeboval na to, abych znovu vykonal to, co byl člověk povinen vykonal pro Nejvyšší Veličenstvo; a protože mé činy byly božské, rozmnožil jsem je na tolik, abych je znovu vykonal pro všechny a pro každého tak, abych naplnil nebe i zemi a udržel člověka v obraně, aby ho Spravedlnost nezasáhla. Ale člověk hříchem tuto obranu porušuje, a jakmile je obrana porušena, biče člověka zasáhnou."

Ale kdo může říct všechny ty maličkosti, které mi řekl? Dnes ráno jsem se pak modlila a naříkala na Ježíše, že mi neodpovídá, zejména proto, že nepřestává trestat a řekla jsem Mu: "Proč se modlíš, když mi nechceš odpovědět? Naopak, říkáš mi, že zlo se bude zhoršovat. A On: "Má dcero, dobro je vždycky dobré. Ba co víc, musíš vědět, že každá modlitba, každé pokání, každý skutek lásky, každá svatá věc, kterou stvoření udělá, je dalším rájem, který získá. Takže i ten nejjednodušší svatý skutek bude o jeden ráj víc; o jeden skutek méně, o ráj méně. Ve skutečnosti každý dobrý skutek pochází od Boha, a proto v každém dobrém skutku duše přijímá Boha; a protože Bůh obsahuje nekonečné, nesčetné, věčné, nesmírné radosti - tolik, že ani sám blažený nedospěje k tomu, aby je všechny užíval po celou věčnost - není divu, že když každý dobrý skutek získává Boha, Bůh je téměř povinen nahradit je co největším množstvím obsahů. Trpí-li tedy duše z lásky ke Mně i rozptýlení, bude mít v nebi její inteligence více světla a bude se těšit z tolika rájů, kolikrát svou inteligenci obětovala; a o to více bude chápat Boha. Jestliže z lásky ke Mně trpí chladem, tolik rájů si bude užívat z rozmanitých obsahů, které jsou přítomny v Mé lásce; jestliže temnotou, o tolik více obsahů v mém nedostupném světle; a tak je to se vším ostatním. To je to, co znamená jedna modlitba více nebo jedna méně."

6. srpna 1916

Ježíšova potřeba, aby se duše, které žijí v Boží vůli, množily.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš přišel jen na chvíli a jen tak mimochodem a řekl mi: "Má dcero, má láska cítí neodolatelnou potřebu, aby se duše, které žijí v mé Vůli, rozmnožily, protože jsou místem mých čtvrtí. Má láska chce

všem prokazovat dobro, ale hříchy mi brání, abych na ně vylil svá dobrodiní, proto stále vyhledávám tyto čtvrti; v nich mi nic nebrání vylít své milosti a skrze ně se na nich podílejí města a lidé, kteří je obklopují. Proto čím více čtvrtí mám na zemi, tím větší průvan mohu dát své lásce a tím více se rozlévá do dobrodiní pro dobro lidstva."

10. srpna 1916

Jak se v Boží Vůli naše bolesti snoubí s Ježíšovými.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se rozhořčená kvůli nedostatku mého milovaného Ježíše a naříkala jsem na něj, že každý nedostatek, který mi způsobil, byl smrtí, kterou mi dal - a to krutou smrtí, takovou, že dokud člověk cítí smrt, nemůže zemřít. A tak jsem si řekla: "Jak můžeš mít to srdce dát mi tolik smrtí? A Ježíš mi mimoděk řekl: "Když bylo mé Lidství na zemi, obsahovalo všechny životy tvorů a všechny tyto životy pocházely ode mne. Ale kolik z nich se do Mne nevrátilo, protože zemřely a pohřbily se v pekle - a já jsem cítil smrt každého z nich, což trápilo Mé Lidství. Tyto smrti byly nejsmutnější a nejkrutější bolesti celého mého života, až do posledního dechu. Má dcero, nechceš se podílet na mých bolestech? Smrt, kterou pociťuješ kvůli mému strádání, není ničím jiným, než stínem bolesti smrti, které jsem pociťoval kvůli ztrátě duší. Proto Mi ji dej, abych si osladil tolik krutých smrtí, které Mé Lidství vytrpělo. Nech tuto bolest plynout v Mé Vůli a najdeš Mou; a spojena s ní bude probíhat pro dobro všech, zvláště těch, kteří se chystají spadnout do propasti. Pokud si ji necháš pro sebe, vytvoří se mezi tebou a Mnou mraky a proud Mé Vůle se mezi tebou a Mnou přeruší; tvoje bolesti nenajdou Mou, nebudeš se moci rozptýlit pro dobro všech a pocítíš celou její tíhu. Na druhou stranu, budeš-li přemýšlet o tom, jak nechat vše, čím můžeš trpět, plynout v Mé Vůli, nebudou pro tebe žádné chmury, samotné bolesti ti přinesou světlo a otevřou nové proudy sjednocení, lásky a milosti."

12. srpna 1916

Sláva duším, které budou žít v Boží Vůli na zemi.

Splývala jsem s Nejsvětější vůlí a můj sladký Ježíš mi řekl: "Má dcero, jen ta, která žije v Mé Vůli se cítí, jako by se Mi odvděčila za Stvoření, Vykoupení a Posvěcení a oslavuje Mě tak, jak Mě musí oslavovat stvoření. Proto budou tyto duše drahokamy mého trůnu a přijmou v sobě veškerý obsah a slávu, kterou bude mít každý Blahoslavený jen pro sebe. Tyto duše budou jakoby královnami kolem mého trůnu a všichni Blahoslavení budou kolem nich; a stejně jako budou Blahoslavení jako mnoho sluncí, která budou zářit v nebeském Jeruzalémě, budou duše, které žily v mé Vůli, zářit v mém vlastním Slunci. Budou jakoby obklopeny mým Sluncem a tyto duše uvidí Blahoslavené z mého nitra, protože je správné, že když žily na zemi spojené se mnou, s mou Vůlí, protože nežily žádný vlastní život, mají v nebi místo odlišné od všech ostatních a pokračují v nebi v životě, který žily na zemi - zcela proměněné ve mně a ponořené v moři mých obsahů."

8. září 1916

Neboť dokud je duše v Boží Vůli, může říci, že žije Boží život na zemi. Úkony v Božské Vůli jsou nejjednoduššími úkony, ale protože jsou jednoduché, sdělují se všem.

Dnes ráno po svatém přijímání jsem cítila, že mě můj milovaný Ježíš zvláštním způsobem zcela pohltil do své vůle a já v ní plavala. Ale kdo může říct, co jsem cítila? Nemám slova, kterými bych to vyjádřila. Pak mi Ježíš řekl: "Má dcero, dokud je duše v mé Vůli, tolik Božského života může říci, že žije na zemi. Jak se mi líbí, když vidím, že duše vstupuje do mé Vůle, aby v ní žila Božský život! Velmi rád vidím duše, které v mé Vůli opakují to, co v ní dělalo mé Lidství! Přijal jsem Přijímání, přijal jsem Sebe ve Vůli Otce a tím jsem nejen všechno napravil, ale naleznuv v Božské Vůli nesmírnost a vševidoucnost všeho a všech, všechny jsem objal, všem jsem dal Přijímání; a vida, že mnozí se nechtějí účastnit Svátosti, a že Otec je uražen, protože nechtějí přijmout můj Život, dal jsem Otci zadostiučinění a slávu, jako by všichni přijali Přijímání, dal jsem Otci zadostiučinění a slávu Božského Života za každého. I ty - přijímej v mé Vůli,

opakuji to, co jsem učinil já a tak nejenže vše napraviš, ale dáš mě všem, jako jsem se chtěl dát všem a dáš mi slávu, jako by všichni přijali přijímání. Mé Srdce se cítí dojata, když vidí, že tvor, který Mi nemůže dát nic ze svého, co by Mě bylo hodno, bere Mé věci, dělá je svými, napodobuje způsob, jakým jsem je dělal, a aby se Mi zalíbil, dává Mi je. A Já ve své rozkoši stále opakuji: "*Bravo, má dcero, udělala jsi přesně to, co jsem udělal Já.*"

Pak dodal: "Skutky v mé vůli jsou nejjednoduššími skutky, ale protože jsou jednoduché, sdělují se všem. Světlo Slunce, protože je jednoduché, je světlem každého oka - a přesto je Slunce jedno. Jeden jediný čin v mé Vůli se jako nejjednodušší světlo rozptyluje v každém srdci, v každém díle, ve všech - a přece je tento čin jeden. Sama má Bytost, protože je nejprostší, je jedním jediným činem, ale činem, který obsahuje všechno; nemá nohy, ale je krokem všech; nemá oči, ale je okem a světlem všech; dává život všemu, ale bez námahy, bez dřiny, a přece dává čin působit všem. Tak se duše v Mé Vůli stává prostou a spolu se Mnou se rozmnožuje ve všem a koná dobro všem. Ach, kdyby všichni pochopili nesmírnou hodnotu skutků i těch nejmenších, konaných v mé Vůli - nenechali by si uniknout jediný skutek!"

2. října 1916

Účinky společenství v Boží Vůli.

Dnes ráno jsem přijala svaté přijímání tak, jak mě to učil Ježíš, tedy ve spojení s Jeho lidstvím, Jeho božstvím a Jeho vůlí, a když Ježíš přišel, zjevil se mi, políbila jsem Ho a přitiskla si Ho k srdci. On můj polibek a objetí opětoval a řekl mi: "Má dcero, jak jsem spokojen, že jsi mě přišla přijmout sjednocená s mým Lidstvím, Božstvím a Vůlí! Obnovila jsi ve Mně všechnu spokojenost, kterou jsem obdržel, když jsem sděloval sám sebe; a zatímco jsi Mě líbala a objímala, protože v tobě byl celý Já, obsahovala jsi všechny tvory a já jsem cítil, že jsem dostal polibek všech, objetí všech, protože taková byla tvá vůle, stejně jako byla moje při sdělování Sebe - vrátit Otcí lásku všech tvorů, i když mnozí by Ho nemilovali. Otec ve Mně vynahradil jejich lásku a Já ve vás vynahrazuji lásku všech tvorů; a když jsem ve své Vůli našel toho, kdo Mě miluje,

napravuje Mě... ve jménu všech - protože v Mé Vůli není nic, co by Mi tvor nemohl dát - cítím, že miluji tvory, i když Mě urážejí a stále vymýšlím liti lásky kolem nejtvrděších srdcí, abych je obrátil. Jen z lásky k těmto duším, které dělají všechno podle mé Vůle, se cítím jako spoutaný, zajatý a přiznávám jim zázraky největších obrácení."

13. října 1916

Jak jsou andělé kolem duše, která koná Hodiny umučení. Tyto Hodinky jsou sladkými doušky, které duše dávají Ježíši.

Prováděla jsem Hodiny umučení a blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, v průběhu mého smrtelného života byly tisíce a tisíce andělů korbou mého lidství a shromažďovali vše, co jsem dělal - mé kroky, mé skutky, má slova a dokonce i mé vzdechy, mé bolesti, kapky mé Krve - zkrátka všechno. Byli to andělé, kteří měli na starosti mou péči a vzdávali mi poctu; poslušni každého mého přání stoupali k nebi a sestupovali z něj, aby Otci přinesli, co jsem dělal. Nyní mají tyto andělé zvláštní úřad, a když si duše připomíná můj Život, mé Umučení, mou Krev, mé rány, mé modlitby, obcházejí tuto duši a shromažďují její slova, její modlitby, její skutky soucitu se Mnou, její slzy a její oběti; spojují je s mými a přinášejí je před můj Majestát, aby pro Mne obnovili slávu mého vlastního Života. Radost andělů je tak velká, že s úctou naslouchají tomu, co duše říká a modlí se spolu s ní. S jakou pozorností a úctou tedy musí duše tyto Hodiny konat, když si myslí, že andělé visí na jejích rtech, aby po ní opakovali, co říká."

Pak dodal: "Po tolika hořkostech, které mi dávají tvorové, jsou tyto Hodiny sladkými doušky, které mi dávají duše; ale za mnoho hořkých doušků, které dostávám, je těch sladkých příliš málo. Proto více rozptýlení, více rozptýlení!"

20. října 1916

Milost, stejně jako sluneční světlo, se dává všem.

Splynula jsem s Boží Vůlí a napadlo mě, že bych Jí mohla zvláštním způsobem doporučit různé lidi a požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, konkrétnost se děje sama

od sebe, i kdybys neměla žádný úmysl. V řádu Milosti se to děje jako v řádu přirozeném: slunce dává světlo všem, a přece ne všichni požívají stejných účinků; to však není kvůli slunci, ale kvůli tvorům. Někdo využívá slunečního světla k tomu, aby pracoval, byl pilný, učil se, vážil si věcí; ten se obohacuje, konstituuje se a nechodí žebrot o chleba k druhým. Někdo jiný pak stále lenoší, nechce se do ničeho míchat, světlo slunce ho všude zaplavuje, ale je pro něj zbytečné, nechce s ním nic dělat. Toto je chudé a nemocné, protože lenost plodí mnoho zla, fyzického i morálního, a když pocítí hlad, musí prosit o cizí chléb. Nuže, je snad za tyto dva zodpovědné světlo slunce? Nebo snad dává více jednomu a méně druhému? Jistě ne; rozdíl je pouze v tom, že jeden využívá světlo zvláštním způsobem, zatímco druhý ne. Nyní se totéž děje v řádu Milosti, která více než světlo zaplavuje duše a nyní se stává veškerým hlasem, aby je volala, hlasem, aby je poučovala a napravovala; nyní se činí ohněm a spaluje od nich to, co je zde dole a svými plameny od nich odhání tvory a rozkoše, a svými plameny tvoří bolesti a kříže, aby duši dala tvar svatosti, který od ní chce; nyní se činí vodou a očišťuje ji, zkrášluje ji a zcela ji oplodňuje Milostí. Ale kdo je pozorný na přijímání všech těchto proudů Milosti - kdo Mi odpovídá? Ach, příliš málo! A pak se někteří odvažují tvrdit, že těm dávám Milost, aby se stali svatými a jiným ji nedávám, téměř Mi chtějí přičítat odpovědnost, zatímco se spokojují s tím, že vedou svůj život líně, jako by pro ně světlo Milosti neexistovalo."

Pak dodal: "Má dcero, miluji stvoření tak, že jsem se sám postavil na stráž každého srdce, abych je střežil, bránil a vlastníma rukama působil jejich posvěcení. Ale kolika hořkostem Mě nepodrobují? Někteří Mě odmítají, někteří o Mě nestojí a pohrdají Mnou, někteří nařikají nad Mým dohledem, někteří mi zabouchnou dveře před nosem, čímž činí Mou práci zbytečnou. A Já nejenže jsem se postavil do role strážce, ale záměrně si vybírám duše, které žijí z Mé Vůle. Ve skutečnosti, protože jsou přítomny ve Mně všechny, je umisťuji k sobě jako druhou stráž každého srdce. Tito druzí strážci Mě utěšují, odplácejí Mi za ně a dělají Mi společnost v osamělosti, do níž Mě mnohá srdce nutí; a nutí Mě, abych je neopouštěl. Větší milost jsem nemohl dát tvorům, když jsem jim dal tyto duše, které žijí z Mé Vůle, které jsou předzvěstí předzvěstí."

30. října 1916

Hrozby pohrom, zejména pro Itálii.

Naříkala jsem na svého vždy milovaného Ježíše, že v posledních dnech sotva přicházel nebo jsem jen stěží vnímala jeho stín a pak zmizel. A požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, jak rychle zapomínáš, že v těch dnech, kdy tolik nepřicházím a unikám ti, to není kvůli ničemu jinému, než abych dal ještě jeden závit bičům. Věci budou zuřit stále víc a víc. Ach, člověk dospěl k takové zvrácenosti, že nestačí dotknout se jeho těla, aby se vzdal, ale musím přijít až k tomu, abych ho rozprášil! Proto jeden národ napadne druhý a budou se navzájem šněrovat, krev poteče jako voda ve městech. Ba co víc, v některých národech se stanou nepřáteli sami sobě a budou spolu bojovat, budou se zabíjet, budou dělat šílené věci. Ach, jak moc mě člověk zarmoutí! - Já sám nad ním pláču." Při těch Ježíšových slovech jsem propukla v pláč a prosil jsem Ho, aby ubohou Itálii ušetřil, ale Ježíš pokračoval: "Itálie, Itálie... ach! Kdybys věděla, kolik zla chystá, kolik úkladů proti mé Církvi! Krev, kterou způsobuje, aby byla prolita v bitvě, jí nestačí - žízní po další krvi, ale chce krev mých dětí - krev primase. Chce se poskvřnit takovými zločiny, aby na sebe přitáhla pomstu nebes i ostatních národů." Zůstala jsem vyděšená. Mám velký strach, ale doufám, že se Pán uklidní.

15. listopadu 1916

Duše tvoří svůj ráj na zemi.

Lamentovala jsem u svého sladkého Ježíše, že už mě nemiluje jako dřív, a On, celý dobrý, mi řekl: "Má dcero, nemilovat toho, kdo mě miluje, je pro mě nemožné. Naopak, cítím se k ní tak přitahován, že na sebemenší projev lásky, který pro Mne učiní, odpovídám trojnásobnou láskou a vkládám do jejího srdce božskou žílu, která jí podává božskou vědu, božskou svatost a ctnost; a čím více Mne duše miluje, tím více tato božská žíla stoupá a zavlažuje všechny síly duše a rozlévá se pro dobro ostatních tvorů. Tuto žílu jsem vložil do tebe, a když ti chybí má přítomnost a neslyšíš můj hlas, tato žíla ti vše vynahradí a bude hlasem pro tebe i pro ostatní tvory."

Jindy jsem se jako obvykle celá vtělila do vůle požehnaného Ježíše, a On mi řekl: "Má dcero, čím více se ve Mně spojuješ, tím více se v tobě spojuji Já. A tak si duše na zemi tvoří svůj ráj; podle toho, jak moc se naplňuje svatými myšlenkami, svatými city, touhami, slovy, skutky a kroky, tak si stále tvoří svůj ráj. Jedné další svaté myšlence nebo slovu bude odpovídat jedna další spokojenost a mnoho rozmanitých krás, spokojeností, slávy, o kolik více dobra vykonala. Jaké bude překvapení této duše, až se jednou prolomí vězení jejího těla, ihned se ocitne v moři tolika rozkoší a štěstí, tolika světla a krásy, za tolik a tolik dobra, kolik ho vykonala - ať už je to jen myšlenka!"

30. listopadu 1916

Výhody oprav pro druhé.

Velmi jsem se trápila kvůli nedostatku mého milovaného Ježíše a hořce jsem plakala; a když jsem konala Hodiny umučení, trápila mě myšlenka: ale blahoslavený Ježíš, pohnutý mými slzami, mě přitiskl ke svému Srdci a řekl mi: "Podívej se, co dobrého ti přinesly tvé náhrady za jiné: způsobily, že ti Ježíš unikl." A ještě mnoho dalších nesmyslů... Ale blahoslavený Ježíš, pohnutý mými slzami k soucitu, mě přitiskl ke svému Srdci a řekl mi: "Má dcero, ty jsi moje rákoska - moje láska je tvými násilnostmi zahánána do kouta. Kdybys věděla, jak moc trpím, když vidím, jak kvůli mně trpíš! Ale je to Spravedlnost, která se chce vylít a právě tvé násilí Mě nutí se skrývat. Věci budou zuřit dál, proto trpělivost. Kromě toho věz, že náprava učiněná za jiné ti přinesla velké dobro, protože při nápravě za jiné jsi měla v úmyslu udělat to, co jsem udělal Já a Já jsem napravil skutky za všechny a také za tebe; prosil jsem za všechny o odpuštění, trápil jsem se pro provinění všech a také jsem prosil o odpuštění za tebe a také jsem se trápil pro tebe. Proto, když činíš to, co jsem učinil, přijímáš i nápravu, odpuštění a zármutek, který jsem měl pro tebe. Co by ti tedy mohlo prospět víc - moje zadostiučinění, moje odpuštění, můj zármutek nebo tvůj? A pak, nikdy se nenechám překonat v Lásce. Když vidím, že z lásky ke Mně je duše celá odhodlaná napravovat Mě, milovat Mě, omlouvat se Mi a prosit o odpuštění za hříchy, abych jí dal desátek za desátek, žádám za ni zvláštním způsobem odpuštění, napravuji ji a miluji ji

a stále okrášluji její duši svou láskou, svým odškodněním a odpuštěním. Proto pokračuj v nápravě a nevyvolávej mezi sebou a Mnou konflikty. Ať se ti to podaří," řekl jsem.

5. prosince 1916

Dobro, které koná duše žijící v Boží vůli.

Prováděla jsem meditaci a podle svého zvyku jsem se celá odevzdávala do vůle svého sladkého Ježíše. Mezitím jsem před sebou viděla stroj, který obsahoval nesčetné fontány, z nichž tryskaly vlny vody, světla a ohně; ty se vznášely k nebi a vylévaly se na všechny tvory. Nebylo tvora, kterého by tyto vlny nezaplavily; rozdíl byl jen v tom, že do některých vnikaly zevnitř, zatímco do jiných jen zvenčí. A můj vždy milující Ježíš mi řekl; "Má dcero, já jsem motor a moje Láska udržuje motor v chodu a přelévá se na všechny. Ale pro ty, kteří chtějí tyto vlny přijmout, pokud jsou prázdní a milují Mě, do nich vstupují, zatímco ostatních se jen dotýká, aby byli disponováni k přijetí tak velkého dobra. Pokud jde o duše, které plní Mou Vůli a žijí v ní, pak jsou uvnitř samotného motoru, a protože žijí ze Mne, mohou disponovat vlnami, které tryskají pro dobro druhých a jsou nyní světlem, které osvětluje, nyní ohněm, který zapaluje, nyní vodou, která očišťuje. Jak krásné je vidět tyto duše, které žijí z Mé Vůle, jak vycházejí z Mého motoru jako mnoho jiných malých motorů a rozptylují se pro dobro všech! A pak se vracejí do motoru a mizí ze středu tvorů, protože žijí ze mne a pouze ze mne!"

9. prosince 1916

Ježíš chce najít sám sebe a to, co udělal v duši. S tímto úmyslem musí duše vykonat Hodiny umučení a každou činnost.

Trápila jsem se kvůli nedostatku svého sladkého Ježíše; a když přišel, zatímco já dýchám trochou života, zůstávám ještě více trpěná, když vidím, že On trpí víc než já. On nechce slyšet o ukojení sebe sama, protože stvoření Ho nutí a vytrhává Mu další pohromy. Zatímco však bičuje, pláče nad údělem člověka a skrývá se hluboko v mém

srdci, aby téměř neviděl, čím člověk trpí. Zdá se, že v těchto smutných časech se už nedá žít; zdá se však, že je to jen začátek.

Když jsem se pak trápila svým těžkým a smutným údělem, že musím být tak často bez Něho, přišel můj sladký Ježíš, hodil mi jednu ruku kolem krku a řekl mi: "Má dceró, nezvětšuj mé bolesti starostmi - už tak je jich příliš mnoho. Neočekávám to od tebe, naopak, chci, abys mé bolesti, mé modlitby a celou sebe učinila mnou, a to tak, abych v tobě našel dalšího sebe. V této době chci velké uspokojení a to Mi může dát jen ten, kdo Mě učiní svým vlastním. To, co Otec našel ve Mně - slávu, rozkoš, lásku, uspokojení celé a dokonalé a pro dobro všech - chci najít v těchto duších, stejně jako tolik jiných Ježíšů, kteří se Mi vyrovnají. Tyto úmysly musíš opakovat v každé hodině umučení, kterou konáš, v každé činnosti - ve všem. Pokud nenajdu své uspokojení - ach, je konec pro svět! Bičování se bude valit proudy. Ach, má dceró! Ach, má dceró!" A zmizel.

14. prosince 1916

Ježíš spal a pracoval, aby dal duším pravý odpočinek v Bohu.

Obětovala jsem svůj spánek Ježíši a říkal mu: "Beru si tvůj spánek a dělám si z něj svůj vlastní a tím, že spím tvým spánkem, ti chci dát spokojenost, jako by spal jiný Ježíš. Aniž by mě nechal dokončit, co jsem říkala, řekl mi: "Ach, ano, má dceró, spi s mým spánkem, abych se při pohledu na tebe zrcadlil v tobě, a když se dívám na sebe, nacházím v tobě celého sebe, protože spíš s mým spánkem; a abychom, když se díváš na sebe ve mně, byli ve všem zajedno. Chci ti říci, proč se Mé Lidství podrobilo slabosti spánku. Má dcerá, stvoření, byla stvořena Mnou a jako svou vlastní jsem ji chtěl mít na svém klíně, ve svém náručí, v nepřetržitém odpočinku. Duše měla spočinout v mé Vůli a svatosti, v mé lásce, v mé kráse, moci, moudrosti atd. - To vše jsou úkony, které tvoří pravý odpočinek. Ale, jaký smutek! Stvoření uniká z mého klína a snaží se odpoutat od mé náruče, v níž ji pevně držím a vydává se hledat bdění. Bdělost jsou vášně, hříchy, náklonnosti, požitky; bdělost jsou strachy, úzkosti, rozrušení atd. A tak, jakkoli po ní toužím a volám ji, aby spočinula ve Mně, není mi nasloucháno.

To je velká urážka, urážka mé lásky, kterou stvoření nebere v úvahu a nedá ani pomyslení, aby ji napravilo. Proto jsem chtěl spát - abych dal Otci zadostiučinění za odpočinek, který v Něm duše neberou, tím, že Mu vše oplatím; a zatímco jsem spal, podnítil jsem pravý odpočinek pro všechny, učinil jsem se bdělým každého srdce, abych je osvobodil od bdění hříchu. A tak jsem si zamiloval tento odpočinek stvoření ve Mně, že jsem nejen chtěl spát, ale chtěl jsem chodit, abych dal odpočinout jejím nohám; pracovat, abych dal odpočinout jejím rukám; hmatat a milovat, abych dal odpočinout jejímu srdci. Zkrátka jsem chtěl dělat všechno, aby duše ve Mně mohla dělat všechno a odpočinula si; a abych pro ni mohl udělat všechno, pokud ji budu moci udržet v bezpečí ve Mně."

22. prosince 1916

Vše, co duše koná v Boží Vůli, koná Ježíš spolu s ní.

Když jsem přijala svaté přijímání, spojila jsem se celá s Ježíšem, vložila jsem se celá do Jeho Vůle a řekla jsem Mu: "Nejsem schopna nic udělat ani říci, proto cítím velkou potřebu dělat to, co Ty a opakovat Tvá vlastní slova. Ve Tvé Vůli nacházím přítomné a jakoby v činu, úkony, které jsi učinil při přijímání sebe ve Svátosti, činím je svými vlastními a opakuji je za Tebe." A tak jsem se vrátila do své Vůle. Tak jsem se snažila proniknout do všeho, co Ježíš vykonal při přijímání sebe ve Svátosti a zatímco jsem to dělala, řekl mi: "Má dcero, duše, která koná Mou Vůli a cokoli koná, koná v Mé Vůli, Mě nutí, abych spolu s ní konal vše, co koná. Když tedy přijímá v mé Vůli, opakuji úkony, které jsem učinil při přijímání sebe a obnovuji úplné plody svého svátostného života. Modlí-li se v mé Vůli, modlím se s ní a obnovuji ovoce svých modliteb. Trpí-li, pracuje-li, mluví-li v mé Vůli, trpím s ní a obnovuji ovoce svých bolestí; pracuji a mluvím s ní a obnovuji ovoce svých skutků a slov; a tak je to i se všemi ostatními."

30. prosince 1916

Jak nás Ježíš osvobodil v naší vůli a v naší lásce. Jaké to má účinky.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o bolestech svého milovaného Ježíše, obětovala jsem své vnitřní mučednictví spojené s Ježíšovými bolestmi a Ježíš mi řekl: "Ale nemohli se dotknout ani mé Vůle, ani mé Lásky; ty jsem chtěl osvobodit, aby se jako dva proudy rozběhly a rozběhly, aniž by jim v tom kdokoli mohl zabránit a vylil jsem se pro dobro všech, a také mých nepřátel. Ó, jak má Vůle a má Láska zvítězily uprostřed mých nepřátel! Oni by Mě bili biči a Já bych zasáhl jejich srdce svou Láskou a svou Vůlí bych je spoutal. Oni by mi trním probodli hlavu a Má Láska by v jejich myslích rozsvítila světlo, aby Mě poznali. Otevírali by na Mně rány a Má Láska by hojila rány jejich duší. Dávali Mi smrt a Moje Láska jim vracela život; tak moc, že když jsem naposledy vydechl na kříži, plameny Mé Lásky, dotýkající se jejich srdcí je přinutily, aby se přede Mnou poklonili a vyznali Mě jako pravého Boha. Nikdy jsem nebyl tak slavný a triumfující jako ve svých bolestech v průběhu svého smrtelného života zde dole.

Nyní, má dcero, jsem podle své podoby učinil duši svobodnou v její vůli a v její lásce. Jiní se tedy mohou zmocnit vnějších děl stvoření, ale nikdo - nikdo tak nemůže učinit s jejím nitrem, s její vůlí a její láskou. Sám jsem chtěl, aby v tom byla svobodná, aby svobodně, nikoliv nuceně, tato vůle a tato láska směřovala ke Mně a ponořena do Mne, mohla Mi nabídnout ty nejušlechtilejší a nejčistší skutky, které Mi může stvoření dát; a protože Já jsem svobodný a ona také, mohli bychom se do sebe vlévat a běžet - běžet k nebi, abychom milovali a oslavovali Otce a přebývali společně se Svatou Trojicí; běžet k zemi, abychom konali dobro všem; běžet do srdcí všech, abychom je zasáhli svou Láskou, spoutali svou Vůlí a učinili z nich dobyvatele. Větší věno bych stvoření nemohl dát. Ale kde může tvor více projevit tuto svobodnou vůli a tuto lásku? V utrpení. V něm láska roste, vůle se zvětšuje a jako královna vládne tvor sám sobě, spoutává mé Srdce a její bolesti mě obklopují jako koruna, pohánějí mě k lítosti a já se nechávám ovládnout. Nemohu odolat bolestem milující duše a držím ji po svém boku jako královnu. V bolestech je nadvláda této bytosti tak velká, že ji nutí získat vznešené, důstojné, vděčné, hrdinské, nezištné způsoby, podobné mým způsobům; a ostatní bytosti soutěží, aby se touto duší nechaly ovládnout. A čím více duše působí se mnou,

je se mnou spojena, ztotožňuje se se mnou, tím více se cítím být do duše pohlcen. A tak, když myslí, cítím, jak je moje myšlenka pohlcena v její mysli; když se dívá, když mluví, když dýchá, cítím, jak je můj pohled, můj hlas, můj dech, moje jednání, krok a tlukot srdce pohlcen v jejím. Vstřebává mě celého a zatímco mě vstřebává, stále si osvojuje mé způsoby, mou podobu; neustále se v ní dívám na sebe a nacházím sám sebe."

10. ledna 1917

Jak se svatost tvoří z maličností.

Dnes ráno mi můj milovaný Ježíš řekl: "Kdo pohrdá maličkostmi, nemůže být svatý. Bylo by to podobné, jako kdyby někdo pohrdal malými pšeničnými zrnky, která, protože je jich mnoho, tvoří pšeničnou hmotu; a tím, že by je zanedbával, by způsobil, že by chyběla potřebná a každodenní výživa pro lidský život. Stejně tak by ten, kdo by zanedbával spojování mnoha malých úkonů dohromady, způsobil, že by chyběla potrava svatosti; a stejně jako člověk nemůže žít bez potravy, stejně tak by bez potravy malých úkonů chyběl pravý tvar svatosti a hmota postačující k vytvoření svatosti."

2. února 1917

Svět se stal nevyrovnaným, protože ztratil myšlenku na umučení.

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a našla jsem svého vždy milého Ježíše, celého pokapaného Krví, s příšernou trnovou korunou, jak se na mě skrze trny s obtížemi dívá. Řekl mi toto: "Má dcero, svět se vyvedl z rovnováhy, protože ztratil myšlenku na mé utrpení. V temnotě nenašel světlo mého Umučení, které by ho osvítilo tím, že by mu dalo poznat mou Lásku; a to, kolik mě duše stály, aby se mohl svět obrátit k Lásce k Tomu, kdo ho skutečně miloval; a světlo mého Umučení, které by ho vedlo, by ho postavilo do pozornosti před všemi nebezpečími. Ve své slabosti nenašel sílu mého Umučení, která by ho podržela. V netrpělivosti nenašel zrcadlo mé Trpělivosti, které by do něj vlilo klid a rezignaci tak, že by si tvářil v tvář mé Trpělivosti, cítíc se zahanbeno, uložilo za povinnost ovládnout

samo sebe. V bolestech nenalezl útěchu z bolestí Boha, který by do něj, podporující jeho bolesti, vlil lásku k utrpení. V hříchu nenašel mou svatost, která, stavíc se před něj, by do ní vlila nenávist k hříchu. Ach, člověk všeho zneužil, protože se vzdálil od Toho, který mu mohl pomoci! Proto svět ztratil rovnováhu. Choval se jako dítě, které už nechce uznávat svou matku; nebo jako žák, který, když zapřel svého učitele, už nechce poslouchat jeho učení a učit se jeho lekcím. Co se stane s tímto dítětem a s tímto žákem? Budou smutkem sami sobě a hrůzou a smutkem společnosti. Takovým se stal člověk - hrůzou a smutkem; ale smutkem bez lítosti. Ach, člověk je stále horší a horší, a já nad ním pláču krvavými slzami!"

24. února 1917

Při přijímání se duše musí nechat pohlit Ježíšem a ve jménu všech mu vzdát plnou slávu jeho svátostného života.

Když jsem přijala svaté přijímání, přitiskla jsem si svého sladkého Ježíše pevně k srdci a řekla jsem si: "Můj Živote, jak ráda bych dokázala to, co Ty sám, když jsi svátostně přijímal, abys ve mně našel své uspokojení, své modlitby, své zadostiučinění. A můj vždy milý Ježíš mi řekl: "Proto jsem chtěl přijmout sám sebe - abych vykonal úplné úkony, které by důstojně oslavily Otce, jako by stvoření přijímali Boha. A dal jsem tvorům úplné plody svého svátostného života, jinak by to bylo neúplné pro slávu Otce a pro dobro tvorů. Proto jsou v každé hostii mé modlitby, mé díkůvzdání a vše ostatní, čeho bylo zapotřebí k oslavě Otce a co pro Mne mělo stvoření vykonat. A tak, když tvor selže, pokračuji ve svém řemesle v každé hostii, jako bych pro každou duši znovu přijímal sám sebe. Proto se duše musí ve Mně proměnit, tvořit se Mnou jednu jedinou věc, učinit Můj život, Mé modlitby, Mé sténání lásky, Mé bolesti svými - stejně jako Mé údery ohně srdce, jimiž bych je chtěl zapálit; ale nenajdu nikoho, kdo by se jako kořist vydal Mým plamenům. V této hostii se znovu rodím, žiji, umírám a stravuji se, ale nenacházím nikoho, kdo by se pro mě stravoval; a pokud duše opakuje to, co dělám, cítím, že se opakuju, jako bych se znovu přijímal a

nacházím úplnou slávu, božské obsahy, výlevy lásky, které se mi vyrovnají, a dávám duši milost, aby se stravovala mým vlastním stravováním."